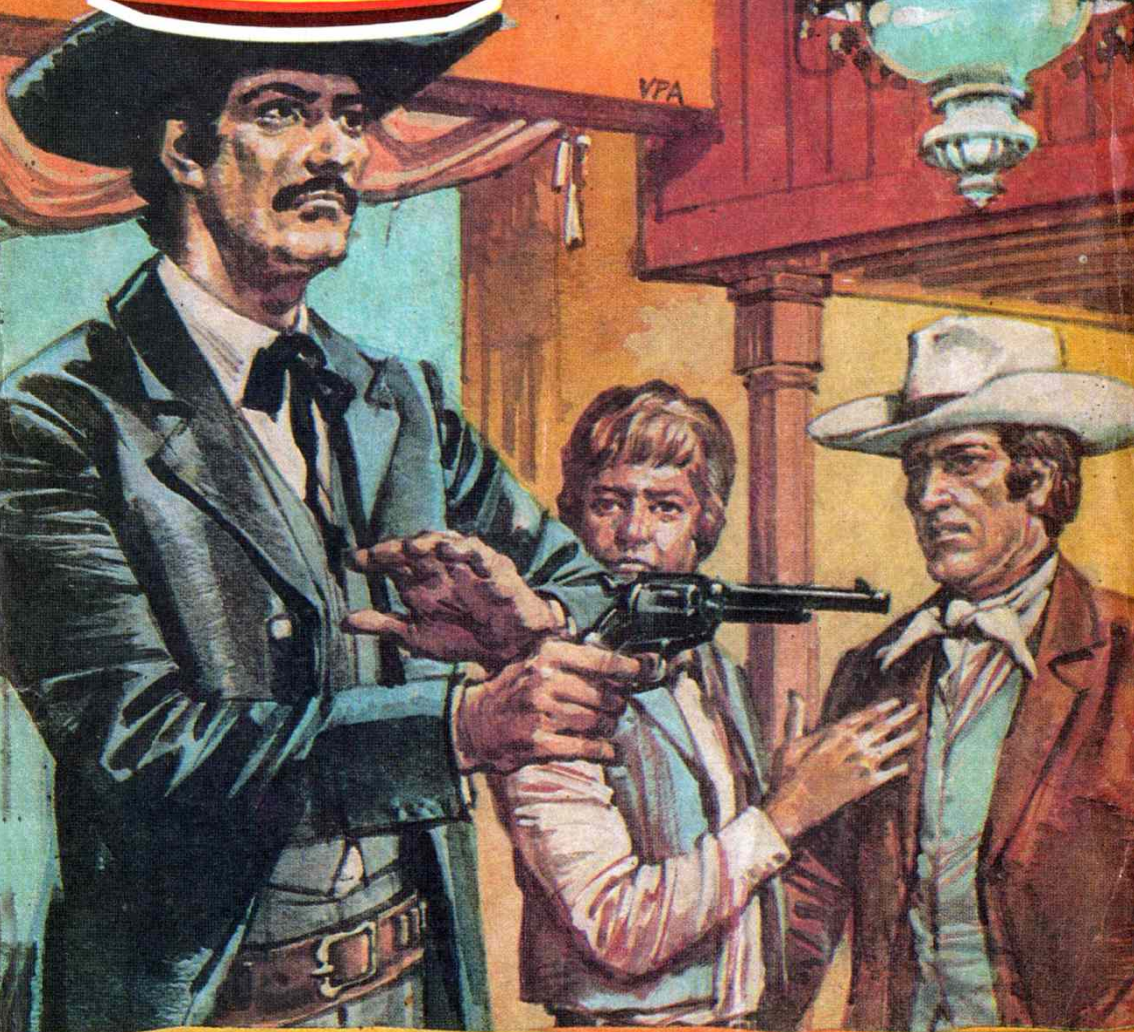

NOVA SERIJA

LASO

CIJENA 3 DIN BROJ 34

NOĆ OBRAČUNA

DAN J. STEVENS

NOC OBRAČUNA

»Laso« Nova serija 1974.

Urednik: Ladislav Grakalić

Prevela: Višnja Poljak

»Laso« — Izdavač OOUR izdavačke djelatnosti »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — V. d. glavnog i odgovornog urednika: Borivoj Jurković
— Tisak: OOUR novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1974.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju): VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA, Zagreb

Osiobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/2 — 1973 od 26. XI 1973.

I

Morgan Dill je ujahao u Twin Rocks dok se na istoku ocrtavao puni mjesec, poput blistava luka. Većernje svjetlo bilo je slabo, a rumeno nebo nad brežuljcima na zapadu jedini podsjetnik na dan koji je prošao. Morgan je bio umoran i prijav, a njegov šarac prašnjav i uznojen od dugog putovanja. iz Steamboat Springsa su krenuli u zoru, no činilo se kao da je od tada prošla vječnost.

Dill je došao na poziv bankara Dicka Lamara, koji mu je poručio da se drži sporednih ulica, ali je Morgan iz prkosa zaboravio na Lamarov savjet i projašio sredinom Glavne ulice. Pogledao je u prolazu kuću Runyanovih i pomislio na Molly. Nekoć je bio u nju zaljubljen i mislio je da će se vjenčati. Dvije je godine nosila njegov prsten, a zatim ga vratila a da nije dala neko uvjerljivo objašnjenje.

Na trenutak ga je obuzela ona stara gorčina, a zatim je nestane. Otišao je iz grada prije tri godine, odmah kad su prekinuli zaruke, jer nije mogao podnijeti život u istom gradu s Molly, znajući da ju je izgubio. Kasnije se uspio osloboditi uspomena i sada je na nju mislio bez bola.

Molly je u toj kući živjela čitavog života, s majkom i sestrom Jean. Njen je otac umro uskoro poslije Jeanina rođenja; majka je sama odgajala kćeri i uspjela potpuno pokvariti Molly. Razmišljajući Dill zaključio da je sreća što se njome nije oženio. Pa ipak, zanimalo

ga je što se s njom dogodilo. Možda se već udala i ima djece.

Zaustavio se kraj korita za vodu u blizini raskršća i sjahao. Napio se iz cijevi, zapljusnuo vodom neobrijano lice i pustio konja da pije. Stajao je na kraju korita i gledao ulicu koja se u ovih tri godine, otkako je otišao, nije promijenila.

Odjednom je opazio brijača Johnnyja Bedlowa koji je upravo izašao iz svoje radnje, zastao da zaključa ulazna vrata, a onda se žurno uputio ulicom prema Morganu. Na trenutak je Morgan htio okrenuti leđa, dok Johnny prođe... u slabom svjetlu brijač ga, vjerojatno, ne bi prepoznao... ali odmah odbaci tu pomisao.

Lamarova preporuka da se drži dalje od Glavne ulice nije bila dovoljno obrazložena; bankar je napisao samo to da je Morganova sestra Celia voljna nagoditi se oko njegove polovice Raffera D, ranča Dillovih, koji su naslijedili poslije očeve smrti prije četiri godine, no da bi moglo biti gužve ako ga vidi Buck Armand, Celijin muž.

Johnny Bedlow je bio jedan od Morganovih najboljih prijatelja i posljednji čovjek u gradu kojem bi on okrenuo leđa. Zato se popeo s kolnika na nogostup i rekao:

— Zdravo, Johnny! Dugo se nismo vidjeli.

Pružio je ruku, ali je Johnny nije prihvatio. Zastao je i zagledao se u Dilla kao da vidi saslant, a zatim se

naglo okrenuo i otrčao ulicom a da nije progovorio ni jedne riječi.

— Što to znači, do vraga? — promrmlja Morgan zureći za Johnnym, dok nije zašao za ugao na drugom kraju bloka zgrada.

Uzjahao je i potjerao konja onom stranom ulice na uglu koje se nalazio »Merkantile«. Skrenuo je u uličicu iza njega, misleći da nema mjesta zabrinutosti zbog Johnnyjeva ponašanja, ali mu ta zgoda nije izlazila iz glave. Od svih prijatelja u Twin Rocksu Johnny je bio onaj na kojeg se s najvećom sigurnošću mogao osloniti, koji će se obradovati što ga vidi i koji će ga najtoplije dočekati.

Morgan nije nikad imao pravog neprijatelja... osim ako to nije bio Buck Armand. Možda i Dick Lamar, koji se vratio oko Molly tijekom one dvije godine dok je bila s njim zaručena. No, imao je nekoliko dobrih prijatelja, na primjer Johnnija Bedlowa i šerifovog pomoćnika Tullyja Beana.

Između te dvije krajnosti bilo je mnogo ljudi, onih koji su govorili da Dillov dječak neće nikad odrasti. Nije loš, govorili su, ali veliki razbijač. On bi dojahao u grad u društvu momaka s ranča pucajući u zrak, urlajući iz sveg glasa, rastjeravajući perad i goneći pse koji su pred njim bježali podvinuta repa.

Dio toga bilo je davanje oduška, drugi dio naprasitost Dillovih, koju je Morgan naslijedio od oca... starog Abea Dilla, poznatijeg pod imenom Lucifer Dill. Momci su ubrojivši i predradnika Bucka Armanda, dijelili Abeovu naprasitost, a isto tako i Morganova sestra Celia.

Morgan je zaustavio konja i sjahao s konja nekoliko koraka od stražnjeg ulaza u banku. Nasmiješio se pri pomisli na Celiju. Priroda je očigledno gadno pogriješila kad je odredila njen spol... trebalo je da bude dječak. Bila je izlivena iz istog kalupa kao i stari Abe i bila je njegovo mezinčce. Morgan se s njom tukao od dana kad je prohodao, ali je pobjeđivala sve dok on nije odrastao. Pitao se nije li gubila

strpljenje sa svojim mužem kao što ga je gubila s bratom.

Krenuo je ka vratima banke i pružio ruku prema kvaki kad začuje ženski glas:

— Morgane! Morgane Dillu!

Okrenuo se od vrata, ali zbog slabe svjetlosti nije prepoznao ženu sve dok nije došla do njega, a zatim je pomislio da je to Molly. Otvorio je usta da je oslovi, želeći izazvati dojam kako mu taj susret ništa ne znači, ali usta su mu se osušila i nije mogao prozboriti ni riječi. A zatim je bio zadovoljan što nije ništa rekao; to nije bila Molly nego njezina sestra.

Jean se toliko promijenila da nije mogao povjerovati da je to ono mršavo djevojčce s pletenicama i raširenim očima punim divljenja prema njemu svaki put kad bi posjetio Molly. Sada je bila žena, i to lijepa. Još se više iznenadio načinu na koji ga je pozdravila. Obavila mu je vrat rukama, zagrlila ga, a zatim ga poljubila. To nije bio prijateljski poljubac, nego strastveni poljubac žene koja dugo vremena nije vidjela ljubljenog muškarca.

Bio je suviše iznenađen a da bi nešto rekao, a onda se ona najzad odvoji i prošapće:

— Oh, Morgane, bojala sam se da sam zakasnila. Takva sam kukavica. Znala sam da moram doći, ali sam odgađala i zatim zamrzila samu sebe zato što sam tako dugo čekala.

— Zbog čega »tako dugo«? Uostalom, kako si znala da ću biti ovdje?

— Bojala sam se da ću zakasniti i neću te spriječiti da uđeš u banku — šaptala je. — Uzjaši i odmah idi iz grada. Ne posjećuj Dicka Lamara, a niti Rafter D.

— Ne razumijem što govoriš, ali neću otići iz grada dok ne vidim Lamara. Pisao mi je da se Celia želi nagoditi oko moje polovice ranča D. Ja ne želim imanje jer se ne slažem s Buckom, pa ću uzeti koliko mi novaca dadu i onda otići.

— Slušaj me, Morgane. — Jean ga zgrabi za ruku. — Nije te bilo tri godine. Koliko je meni poznato, za to

vrijeme nisi razgovarao ni s kim iz naše doline. Čak ni Dick ne bi znao gdje se nalaziš da nisi bio umiješan u onu tučnjavu u Steamboat Springsu i dospio u zatvor. Ne bi znao kamo da pošalje pismo da to nije pročitao u novinama.

— U jednome imaš pravo. Osim Lamara nitko mi se oдавде nije nikad javio. Ali, ne shvaćam...

— Poslije tvog odlaska sve se promijenilo. Ako ostaneš ovdje, ubit će te... ali ćeš ti nekoga ubiti, pa će te objesiti. Ne mogu ti sada ništa reći o tome jer ne želim da Dick dozna da sam ovdje. Ako dođeš k meni, reći ću ti... a tada ćeš morati iz grada.

— Neću dok ne vidim Lamara — rekao je tvrđoglavo.

— Nije ti rekao na kakvu pogodbu misli Celia?

— Nije, ali moja polovica Raftera D vrijedi oko dvadeset pet tisuća dolara, a možda i više. No, uzet ću i manje, samo da dobijem neku gotovinu, i nikad se više neću ovamo vratiti.

— Ti si budala — rekla je ogorčeno. — Nikad nećeš prozrijeti čovjeka kao što je Dick Lamar. On je lažac, varalica i lopov. Ne mogu dokazati, ali znam da je sve to. Drži se daleko od njega, Morgane. Ti nemaš iskustva s takvim ljigavim huljama.

— Nikad nisam ni mislio da je on osobit čovjeka, ali ne mogu vjerovati da je tako zao. Uzet ću što mi Celia ponudi, a zatim ću otići.

— Morgane — stisak na njegovoj ruci ojača — jesi li znao da ti je Dick pokušavao oteti Molly svo vrijeme vaših zaruka?

— Naslućivao sam...

— A znaš li da ti je Molly zbog njega vratila prsten i da su oni sada vjenčani?

Od te vijesti zastao mu je dah. Tek je poslije podulje šutnje odgovorio:

— Ne, nisam znao.

— Dodi k' meni, Morgane. Tamo ćeš biti na sigurnom. Majka je umrla i živim sama. Pobrinit ću se za tebe i sakriti te, a ispričat ću ti i ponešto što moraš znati.

— Doći ću poslije sastanka s Lamarom. — Krenuo je prema vratima.

— Tvrđoglav si. — Lupnula je nogom. — Uvijek si bio takav i nisi se nimalo promijenio. Idem po šerifa. On jedini može natjerati Dicka da bude pošten, ali ni to nije sigurno.

Okrenula se i otrčala niz uličicu. Gledao je za njom dok je nije progutao mrak. Na trenutak je pomislio da li bi bilo bolje da je učinio kako mu je savjetovala, a zatim slegnu ramenima. Mogao je zamisliti ljude kojih bi se morao bojati, ali Dick Lamar nije bio jedan od takvih.

Otvorio je vrata i prošao predvorjem, mimo Lamarova privatnog ureda, i ušao u banku. A zatim se našao pred cijevi Lamarova revolvera.

— Sretan ti povratak, zelembaću! — rekao je bankar.

Šerif Ed Sanders uzlazio je stubama što su vodila u ured suca Alcorna, koji se nalazio iznad banke. Osjećao se neugodno i bio je zbog toga ljut. Uzrok je nelegodnosti bilo to što nije znao što će se dogoditi, ali bilo je sigurno kao smrt da će se dogoditi nešto... nešto zlo.

Sij vjetar i netko će sigurno, prije ili kasnije, požeti oluju. U Twin Tocksu je bilo posijano mnogo vjetra, a Ed je bio uvjeren da je, najvjerojatnije, on osoba koja će žeti oluju.

Vrata sučeva ureda bila su otvorena i Ed je ušao a da nije pokucao. Sam Colter, vlasnik hotela, i Baldy Miles koji je upravljao »Merkantileom«, već su bili tu; oni su bili gradski oci koji su zajedno sa sucem upravljali gradom otkad Ed zna za sebe. To jest, ta su tri muškarca upravljala onako kako je to želio stari Abe Dill. Dok je Abe bio živ, sve je savršeno funkcioniralo, ali otkad je rančom Rafter D upravljao Buck Armand, sve je bilo drugačije.

Ljudi u prostoriji kimnu glavama i pozdrave sa: »Zdravo«. Sudac je pokazao prema stolici i gurnuo kutiju cigara prema Edu. Trojica muškaraca bljahu starci, Ed Sanders je pripadao mlađem pokolenju. Imao je ženu koju je ljubio i

tri djeteta kojima se prekomjerno ponosio; zbog njih nije imao ni najmanje želje da bude ubijen.

Dok je Ed uzimao cigaru i odgrizao vršak, nitko nije prozborio ni riječi. On je kopkao po džepu kaputa da pronade šibicu, a okolnosti su ga podsjećale na poslovicu o ratovima: stari ih počinju, a mladi se u njima bore. Doduše, kao tridesetpetogodišnjak nije sebe smatrao mladim, ali još se uvijek nalazio u dobi pogodnoj za borbu i umiranje. Ostali to više nisu bili.

Kad se Edova cigara zapalila, sudac je rekao:

— Ljudi, zamolio sam vas da dođete na razgovor, jer su se pojavili neki problemi koje bih htio riješiti prije nego nam se rasprsu u lice.

— Ako govoriš o Rafteru D — rekao je Baldy Miles — duguju mi više od dvije tisuće dolara za robu. Tražiti od njih taj novac isto je što i pljuvati u jaki vjetar. Htio bih prekinuti poslove s njima ali se bojim. Buck Armand je najgora hulja koju sam ikad vidio.

Sam Colter se meko nasmije.

— A mislili smo da je stari Abe bio loš. Tada smo bar znali na čemu smo, ali s Armandom nikad ne znamo ni kako je ni što će biti.

— On uvijek želi nešto za ništa — progunda Miles. — To je jedino što uvijek znamo.

— Osim toga, dobro zna da ćemo mu to i dati — dodao je Colter.

— Dosad ste mu i davali — reče Ed.

Miles i Colter su pocrvenili u licu. Ed pomisli kako to nije smio reći, ali bilo je nepobitno da se sam nije mogao suprotstaviti Rafteru D. a poslovni ljudi iz Twin Rocksa mu nikad nisu pomogli. Ako su se Miles i Colter ozlojeđili zbog njegovih riječi, podsjetit će ih na nekoliko činjenica.

Nisu rekli ništa, ali je bilo očito da im se nije sviđelo ono što je rekao. Neko su vrijeme zurili u pod dok je budilica na sučevu stolu odbrojavala sekunde, a onda je Alcorn rekao:

— I ja sam popuštao Armandu, Ede. Ne ponosim se time, ali sam to činio, a čini mi se da si i ti. Bojiš se uhapsiti

čovjeka koji dolazi s Raftera D, a kad bi to i uradio, ja bih se bojao izreći osudu. Sada nam je sve iskliznulo iz ruku. Ili ćemo uraditi ono što smo morali već davno učiniti, ili ćemo dati ostavku i prepustiti nekome drugom da uvede red i rukovodi sudom.

— Ako vas dvojica dadete ostavku — reče Miles — mi ostali možemo odavde otići i sve prepustiti Bucku Armandu.

— Čini mi se da govorite isto što je sudac upravo rekao. — Ed kimne glavom Milesu, — I ja mislim da je vrijeme da svi zajedno nešto poduzmемо.

Zašutio je, sjetivši se žene i djece. Posljednjih nekoliko dana nije ni mislio na drugo. Načas pomisli kako nije smio reći ono što je rekao; no opazivši zadovoljstvo na naboranom sučevom licu, bi mu drago što je rekao.

— Onda ćemo dobro o svemu raspraviti — reče sudac. — Dvije su me stvari natjerale da vas pozovem na ovaj razgovor. Prva je Armandov prijedlog svim malim rančerima da se moraju udružiti s Rafterom D kad ove jeseni bude tjerao stoku do željeznice. Prijedlog je dobar, tako bi svi uštedjeli novac i rad, ali Armand to pretvara u prisilnu pogodbu, a to mi se ne sviđa.

— Mislite li da će Armand na tome zaraditi? — pitao je Ed.

— Ne mislim ali on nije čovjek koji bi takvo što predložio ako pri tom ne bi sam sebi osigurao dobit.

— Mogao bi preskupo naplatiti svoje usluge sitnim stočarima — zamišljeno će Ed.

— Na primjer, mogao bi ugrabiti vagone za junce Raftera D, a ostale ostaviti na cjedilu — primijeti Miles. — Vagona nikada nema dovoljno.

— Do vraga, mogao bi i uskrasti stoku — rekao je Colter. — On misli da je dovoljno velik da se u to upusti.

— Da, tako je — reče sudac. — I ja mislim da će učiniti jedno od toga ili sve troje. Međutim, drugi problem što sam ga spomenuo mnogo me više zabrinjava, jer se može dogoditi svakog dana, a stoka se okuplja tek za dva mjeseca. Što će se dogoditi ako se vrati Morgan Dill?

— Pa, nitko ne zna gdje se on nalazi — iznenađeno će Miles.

— Mene ne zanima gdje je sada — nastavi sudac — no čuo sam da može stići svakog dana. Svi znamo da je stari Abe favorizirao kćerku pa je sve prepustio Celiji dok Morgan ne napuni dvadeset pet godina. A njegov je rođendan za dva dana.

— Armand će ga ubiti — promrmljao je Ed.

Svi su ušutjeli, razmišljali su o tome što je Ed upravo izustio. Prvi je progovorio Miles.

— Vrlo vjerojatno. On je ubojica, a Celia ga neće moći spriječiti.

— I ja sam to pomislio — suglasio se sudac. — Armand bi mogao namamiti Morgana natrag ovamo, kako bi ga mogao ubiti. Možda se i ne žuri da ubije Morgana, jer ranč će i onako pripasti Celiji kad Morgan bude mrtav, ali sve bi bilo jednostavnije i lakše ako mu to uspije prije Morganova rođendana. Bar se tako meni čini.

— Oduvijek je mrzio Morgana — reče šerif. — Opazio sam to nekoliko puta dok je još Abe bio živ a Armand bio predradnik na ranču. Mislim da je oporuka, prema kojoj je nadzor nad rančom dan Celiji bila pravi razlog zašto je Morgan otišao a ne to što mu je Molly vratila prsten.

— Morgan Dill mora sam riješiti svoje probleme — reče Colter — Zašto bismo se mi za njega brinuli?

— Zato što mi je Morgan uvijek bio simpatičan — rekao je Ed čvrsto. — Ne želim da ga ubiju, ako to mogu spriječiti.

— Postoji još nešto, Ede — nastavi Alcorn. — Uvijek sam mislio da je Morgan divlji, ali to je bilo u doba momaštva. Kad odraste, bit će dobar čovjek. Da on vodi Rafter D, ne bismo imali neprilika. Međutim, ako bude ubijen i ako budemo mogli dokazati da ga je ubio Armand... što bismo, uvjeren sam, mogli ako Armand nije pametniji nego što ja mislim... i ako ga Ed uhapsi, platit će nam za sve.

— Daaa... — Ed osjeti mučninu i na samu pomisao na to. — Prije nego s

Tullyjem odem po njega sam bih sebe ustrijelio. Obojicu bi nas i onako ubili, a ovako bismo sebi uštedjeli taj put.

— Još uvijek ne shvaćam na što ciljate, suče — reče Colter.

— Objasnit ću vam — reče Alcorn i upita: Koliko vam Rafter D duguje?

— Oko 250 dolara za sobe, jelo i piće — odgovori vlasnik hotela.

— Ja mislim — nastavi sudac — da Armand ne namjerava platiti ni vama ni Baldyju. Sve se to svodi na ucjenu, a Buck misli da je sve prevario i da sve može dobiti besplatno. Želim da vas dvojica — obrati se Colteru i Milesu — obavijestite Armanda da ćete ga tužiti ako vam odmah ne plati. Ja ću odjahati na Rafter D i predati vašu poruku. Bude li neprilika, ja ću ih jedini osjetiti na svojoj koži.

— Odjahat ću s vama — reče šerif.

Pitao se što će reći njegova žena kad joj kaže da se za ovo dobrovoljno javio. Bježanje od opasnosti postalo je navika, a on se svojim postupcima nije ponosio nimalo više nego sudac svojima. Najbolje je da Mary ne kaže što će učiniti, bar ne dok se ne vrati... ako se uopće vrati.

— Sutra ujutro ću odmah napisati to pismo — reče Miles.

— I ja — suglasi se Colter. — Nisam siguran je li to pametno, ali smatram da smo svi došli do točke kad više mnogo ne cijenimo sami sebe. Baš kao što smo rekli: moramo se oduprijeti.

— Još nešto — nastavi Alcorn. — Ne znam ima li to veze s Armandom ili nema, ili s Morganom. Mislim na Dicka Lamara. Ako su glasine o njegovu kockanju istinite, banka nije u dobrom položaju. Ne volim ni misliti što bi se dogodilo ako bi banka morala zatvoriti vrata.

— Zašto ne pitate Dicka što je posrijedi? — Ed ustane i baci opušak cigare na pljuvačnicu.

— Pitao sam, ali on tvrdi da ne kocka više nego bilo tko od nas. Kaže da je banka solidna koliko i Twin Rocks.

— Govorka se da nije — umiješa se hotelijer. — Čuo sam to u svom baru.

Došlo je do toga da ćemo svi potrčati prema banci ako netko samo poviče »vatra«.

— Ako biste vas dvojica dobila novac koji vam duguju s Raftera D — nastavi sudac — i ako bismo mogli posuditi dovoljno u Grand Junctionu, što nije problem, mogli bismo ponuditi Lamaru

da nam proda banku. Vjerujem da bi to rado učinio.

— Nikad nećemo dobiti taj novac — reče Colter — iako moram priznati da je u Twin Rocksu potrebna solidna banka.

— To više nije moja briga — reče Ed — i zato se vraćam kući. Mary me čeka već jedan sat.

II

Krenuvši prema vratima, pomisli kako je čitav razgovor bio gubljenje vremena... kao da zaključate staju kad je konj već ukraden. Morali su zaustaviti Bucka Armanda kad se počeo razmetati, odmah poslije smrti staroga Dilla. Sada je, vjerovatno prekasno. Ako sudac i on doista odjašu na Rafter D, moglo bi se dogoditi da ih ubiju.

Na pola puta do vrata šerif zastane, jer se netko brzo uspinjao stubište. Trenutak kasnije Johnny Bedlow bez daha utrči u sobu. Neko je vrijeme hvatao dah a zatim izusti:

— Morgan Dill je u gradu! Upravo sam ga vidio. — Proguta slinu, pa nastavi: — Jučer su Buck Armand i nekoliko njegovih propalica bili u brijačnici na šišanju. Armand je pričao kako je Morg uvijek bio prijek prema Celiji i rekao je da će ga ubiti ako se ikad pojavi u gradu.

Ed se okrene i pogleda suca, koji je zapanjeno zurio u Johnnija. Nekoliko je sekundi trajao muk... čulo se samo kucanje budilice... a onda Alcorn ozbiljno reče:

— Buck samo utire put. On namjera ubiti Morgana samo zato da bi ga spriječio da zatraži svoju polovinu.

— Moraš nešto poduzeti, Ede — reče Bedlow. — Morg mi je bio prijatelj. To smrdljivo kopile od Bucka Armanda učinit će ono što je rekao.

— Ako Morgan ode iz grada... — poče Ed.

— On to neće — prekine ga brijač.

— Ti ga poznaješ. On je čovjek koji ni pred kim ne bježi.

— Gdje si ga vidio? — upita Ed.

— Napajao je konja ispred »Mercantilea«. Pozdravio me i htio se rukovati. Mislio sam samo na to kako je Armand rekao da će ga ubiti. Znao sam da nema smisla nagovarati Morga neka se sakrije pa sam zato otišao u sudnicu, a Tully mi je rekao da si ovdje.

Opet tajac. Ed se polako okrene od Johnnija prema sucu i upita:

— Kako spriječiti da čovjek bude ubijen?

— Pričekaj! Ne možeš nikoga uhapsiti samo zbog nečega što je rekao da će učiniti.

— Pa, mnogo će pomoći Morgu ako Armanda uhapsimo nakon što ga ubije.

Morgan je zastao i zagledao se u bankara. Nije mu se trznuo ni jedan mišić. Pa to je nevjerovatno! Naprosto besmisleno! Dick Lamar ga je pozvao a dočekuje ga s revolverom! Iako nije volio Lamara, a ni bankar njega, to je potpuno besmisleno.

— Što ti je? — upita Morgan. — Zašto bih ja bio zelembač? Pisao si mi da mi Celia predlaže nagodbu i pozvao si me da te posjetim. I, eto, ja sam došao. Čemu revolver?

Lamar ustane, no revolver je i dalje bio uperen u Morganove grudi.

— Revolver je tu da bi uradio ono što ti kažem, a zelembač si zato što vjeruješ da ćeš s Celijom sklopiti dobru

pogodbu. Ja zastupam njene interese a ne tvoje.

Lamar pokaže rukom list papira na pisaćem stolu; pokraj njega su bili pero i bočica s tintom. Tu je bila i platnena vrećica s natpisom TWIN ROCKS STATE BANK.

— Što namjeravaš? Ubit ćeš me?

— Buck Armand bi najradije da to učinim, ali ja nisam od onih koji riskiraju. Pitanje je da li bih mogao uvjeriti šerifa da sam te ubio u samoobrani i zato to ne namjeravam ne budem li morao. Ali, hoću ako ne učiniš ono što ti kažem. Dobri su izgledi da uspijem uvjeriti Eda Sander- sa kako si me napao i htio isprazniti sef, ali možda mi ne bi povjerovao; pa radije igram na sigurno.

Morganove su se šake skupile u pesnice, otvorile, pa ponovo stisnule. Osim Bucka Armanda nikad nije sreo čovjeka kojeg bi mogao zdušnije zamr- ziti od Dicka Lamara. Zašto nije poslušao Jean? Vjerovao je da se nema zašto bojati bankara, ali se prevario.

— Dobro Lamare. Namamio si me obećanjem da je Celia spremna nagodi- ti se oko mog dijela Raftera D. Ne želim ništa. Dajte mi novac i ja ću produžiti za Oregon, gdje ću kupiti neki ranč.

— Dobro. To odgovara i Celiji. Na stolu je ugovor, a pokraj njega vrećica s novcem koji mi je ostavila Celia da ti ga dadem. Potpiši ugovor i uzmi novac. Sve je vrlo jednostavno.

— Zašto ti je onda potreban revol- ver?

— Mislio sam da nećeš htjeti prepu- stiti svoje pravo na polovinu imanja. Neću ti dopustiti da promijeniš mišlje- nje. Buck i Celia su se mučili na Rafteru D poslije smrti tvog oca i ne žele ti prepustiti polovinu.

Morgan je predosjetio da nešto nije u redu, ali u tom času nije znao što je to. Shvaćao je da njegova sestra i njen muž žele zadržati imanje na kojem žive, kao i to zašto Buck ne želi da on bude u blizini. Njih se dvojica nikada nisu slagali, a nije se moglo očekivati da će se bolje slagati sada kad je

Morgan tri godine stariji nego onda kad je otišao.

Prišao je stolu i uzeo papir. Izjava je bila kratka i jezgrovita.

»Ja, Morgan Dill, pri zdravoj pameti i shvaćajući što potpisujem, slobodnom voljom prepuštam svojoj sestri Celiji sva prava koja imam na Rafter D. U zamjenu potvrđujem primitak od jedne tisuće dolara (\$ 1000) u gotovu.

Potpis:

Svjedok: Richard Lamar

Dakle, to je! Tisuću dolara za polovi- nu Raftera D koja vrijedi najmanje dvadeset pet tisuća. Korakne prema natrag i odmahne glavom.

— Dakle, to mi Celia nudi. Ti, pokvareno pseto! Pozvao si me ovamo da mi ponudiš...

— Ne vrijeđaj! To ti neće koristiti. Celia to želi srediti prije nego navrši, dvadeset pet godina, kako bi bilo jednostavnije. Nismo ti morali ništa dati, ali smo mislili da je bolje ako ti damo tisuću dolara. A sada potpiši, uzmi novac i odlazi.

Morgan se nije pomakao. Dakle, Lamar se nije nimalo promijenio. Imao je isto usko i oštro lice, usta tankih usnica, iste blatnjavosmeđe, bezizražaj- ne oči, koje nisu odražavale smiješak koji se tako lako pojavljivao na njego- vim usnama. Sada se smiješio, kao da je siguran da će mladić učiniti ono što mu je naredio.

— Posjetit ću Celiju — reče Morgan. — Taj pošao smrdi kao da je u blizini nešto vrlo gnjilo. Ne znam da li smrdiš ti ili taj ugovor, ali to bi mi Celia mogla objasniti.

Smješka nestade. Bankarevo je lice pocrvenjelo kad je oštro odgovorio:

— Čini mi se da nisam bio dovoljno jasan. Ne možeš birati, Morgane. Potpi- sat ćeš ili ću te ubiti i zakleti se da si me pokušao orobiti. Vrata sefa su otvorena... ako to već nisi opazio... a na podu je nekoliko zlatnih zrna za koje ću reći da si ih bacio dok si bježao. Edu Sandersu ću ispričati da si u mene uperio revolver i naredio mi da otključam sef a zatim da si zgrabio sav novac i pokušao pobjeći, no ja sam

uzeo revolver na vrijeme da te ubijem prije nego izađeš iz banke.

Lamarovo je lice bilo hladno i potpuno bezosjećajno. Morgan nije nikad čuo da bi bankar nekoga ubio, ali sigurno je za to bio sposoban, Morgan je bio u to siguran kao što još nikad u životu nije u nešto bio siguran. Vjerovatno bi mu uspjelo i izvući se. Ed Sanders je bio dobar šerif i bio bi sumnjičav, ali ne bi mogao dokazati da je Lamar ubio Morgana, morao bi povjerovati u njegovu priču o samoobrani.

Pa ipak je oklijevao. Potpisao bi ispravu kad bi Cella ponudila razumnju svotu. Nije očekivao dvadeset pet tisuća dolara, ali ipak mnogo više od jedne tisuće.

— Možda me nikad nisi zamišljao kao ubojicu — progovori opet Lamar. — Ne želim to postati, ali sam u gadnom škripcu. Nemam izbora, Dille. Ako te ubijem, izvući ću se. A sada se odlučim jer neću dugo čekati. — On palcem napne udarni čekić revolvera. — Sada!

U licu Dicka Lamara bila je smrt i Morgan je povjerovao da je taj čovjek u stanju očajanja. Mladić duboko udahne. Bolje da uzme novac i potpiše tu ispravu nego da bude ubijen, a prije nego ode iz Twin Rocksa posjetiti će Celiu. Iako se nisu voljeli, on je znao da sestra ne bi bila tako lakoma i nepoštena.

Prišao je stolu, izvadio čep iz bočice s tintom i potpisao svoje ime iza riječi »potpis«. Bacio je pero, i uzeo platnenu vrećicu i upitao:

— Smijem li sada ići?

— Slobodan si, ali brzo nestani. Dajem ti trideset sekundi da se popneš na konja i odjašeš, a zatim ću istrčati na ulicu i pucati. Budeš li brzo jahao, promašit ću, ali ako se budeš zadržavao u nadi da ćeš imati prilike izvući revolver, ubit ću te.

Da, on bi to i učinio. Morgan je osjetio da još nikad u životu nije bio tako blizu smrti. Okrenuo se, istrčao iz sobe i jurnuo kroz predvorje. Kad je došao do vrata, osvrnuo se. Lamar je

išao za njim, s još uvijek napetim oružjem. Da je posegao za revolverom dok je trčao, sada bi bio mrtav.

Projurio je kroz vrata. Kad bude izvan dometa Lamarova revolvera, može razmišljati što da učini, ali za sada jedino može uraditi da što prije nestane iz Twin Rocksa. Skočio je u sedlo i, zablivši mamuze konju u rebra, pojurio uličicom. Čuo je dva pucnja, metke kako su udarili u tlo ispred i pokraj njega, a zatim Lamara kako viče:

— Pomoć! Opljačkali su banku. Pomoć!

Morgan je već bio izvan grada kad je shvatio što se dogodilo. Lamar će tvrditi da je opljačkao banku! Zašto? Razlog može biti samo jedan: Lamar je opljačkao vlastitu banku, pa je morao naći nekog koga će optužiti. I, izabrao je njega.

Već je počeo vući uzde da zaustavi konja kako bi se vratio i objasnio Edu Sandersu i njegovom pomoćniku Tullyju Beanu što se dogodilo, ali se predomisli. Ni šerif ni njegov pomoćnik zacijelo mu ne bi povjerovali.

Nije ga bilo u gradu tri godine, a dok je još živio u Twin Rocksu uživao je glas razbijača. Lamar je neprekidno živio ovdje; bankar je i solidan građanin. Ne, zaista nije bilo izgleda da će mu povjerovati. Ako bi objasnio da je došao potpisati ispravu o prijenosu vlasništva na svoj dio Raftera D, pomislili bi da laže, pogotovo ako bi rekao da ga je »prodao« za tisuću dolara.

Kad je grad bio dva kilometra iza njega, zaustavio se na obali potoka Twin Rocks i sjahao. Dok je konj pio, sjetio se riječi Jeane Runyan. Bila je u pravu, no on naprosto nije mogao vjerovati da bi Dick Lamar, koji je sve radio prikryeno, bio takav podlac. A da bi opljačkao vlastitu banku, Morgan nikad ne bi ni pomislio da bi to netko mogao učiniti.

Zapravo, Lamar nije pljačkao sebe, već ulagače. Morgan nije znao što se iza toga krije ni u kakvom se škripcu Lamar nalazi, ali sigurno će morati banku zatvoriti. Možda će otići ljudima

kao što su sudac Alcorn, Sam Colter i ostali poslovni ljudi u Twin Rocksu i zamoliti ih neka mu dadu dovoljno kapitala da osnuje drugu banku. Bankar će iz svega izaći čist kao sunce, a njega će strpati u zatvor, ako ga uhvate.

Mladić je rukom obrisao očnojono lice. Nije vidio drugog izlaza nego da se što prije izgubi iz tog kraja. Kad bi imao bilo kakvog izgleda da se opravda, vratio bi se i borio. Zatim se sjetilo da nije imao vremena za razmišljanje, da je bio zatečen onim što se zbilo. A osjećao je mučninu sve do pete zbog toga što ga je Lamar tako izigrao.

Ugurao je platnenu vrećicu u jednu bisagu. Ispruživši se po kamenju uz potok popio je dug gutljaj, ali voda nije uspavala kukce u njegovu želucu. Bio je bjegunac. Nije se imao kome obratiti osim Jeani Runyan, a ona mu sada nije mogla mnogo pomoći.

Nema smisla ovdje čekati. Uskoro će stići Ed Sanders i Tully Bean, a možda i čitava potjera, pa je najbolje da bježi. Negdje gore, na visokim vrhuncima na sjeveru, mogao bi se skrivati dok mu se konj ne odmori. Prije ili kasnije glad će ga natjerati da ode na drugu stranu, kako bi našao hranu.

U navlaci je imao vinčesterku i priličan broj metaka, a ima i revolver. Poznaje ovaj predjel, lovio je u društvu Johnyja Bedlowa i Tullyja Beana. Pa, slijedećih nekoliko dana bit će zanimljivo. Johnny i Tully poznaju ovaj kraj jednako dobro kao i on, a oni će ga loviti.

Uzjahao je i krenuo, pogledavajući veliki narančasti mjesec iznad istočnih brežuljaka poput divovskog balona. Samo načas probola ga je bol uspomena. Na obali potoka često je za ljetnih

večeri sjedio s Mollynom glavom u krilu i gledao kako izlazi mjesec, baš kao što je sada izlazio. Prekune. Ona sada pripada Dicku Lamaru... vjerojatno im je dobro; oni su kao stvoreni jedno za drugo.

Odjednom Morgan primijeti da ga je put nanio u blizinu Raftera D... kretao se uistinu putem kojim je jahao stotinama puta odlazeći u grad i vraćajući se.

Mora vidjeti Celiju! Zatim će sve ostaviti. Bučka Armanda ne bi volio susresti, jer bi bilo gužve, ali šurjaka možda neće biti kod kuće; veći je dio ljeta običavao provoditi sa stokom na sjeveru. Kad bi mogao uhvatiti Celiju i s njom porazgovarati, brzo bi doznao da li mu je ona htjela dati samo tisuću dolara za njegov dio ranča ili ga je Dick Lamar prevario.

Ni optužba da je opljačkao banku nije mogla biti Celijina zamisao; to nije njen način postupanja, baš kao što nije bilo njoj nalik da ga za tisuću dolara liši njegovih prava. Ona se zacijelo izmijenila u te tri godine, ali ne toliko.

Možda će Celia, ako ima gotovine na ranču, dodati nešto toj tisući dolara. Redovito je držala kod sebe poveću svotu, djelomično da plati radnike. Pa, vrijedi pokušati. Ako već mora otići, onda je najbolje da ponese sav novac koji može dobiti, jer neće imati dovoljno sredstava da počne u Oregonu.

Malo kasnije skrene nadesno na put koji je uz dugački brežuljak vodio prema Rafteru D. Pitao se neće li morati ubiti šurjaka ako ga zateče kod kuće. Time bi, zacijelo, sestri učinio uslugu; nakon toliko godina braka s Buckom, vrlo je vjerojatno da bi se s njim složila.

III

Ljudi u uredu suca Alcorna čuli su dva pucnja što su doprla odnekud ispod njih. Jedan trenutak nitko od njih nije bio siguran odakle su pucnjevi došli, a onda Alcorn viknu:

— Banka! Lamar je dolje. Rekao mi je da će raditi do kasno u noć!

Ed Sanders je već pojurio prema vratima i niza stuba, Bedlow je bio korak iza njega. Kad je šerif stigao na ulicu, Dick Lamar je izjurio iz banke vičući:

— Pomoć! Banka je opljačkana. Pomoć!

Ed je stao gledajući u bankara, kojeg je obasjavalo svjetlo što je padalo kroz ulazna vrata banke. Bedlow stane pokraj njega, a malo zatim pridruže im se i tri starija muškarca. Netko je bježao niz uličicu, ali je Ed stajao i gledao bankara.

— Što ti je, šerife? — vikao je Lamar. — Ispraznio je sef! Čuo si ga kako je odjahao. Zašto ga ne hvataš?

U svakoj drugoj prilici on bi to i učinio, ali se sjetio razgovora o bankaru u uredu suca Alcorna. Prezirao je tog čovjeka otkad ga je poznavao. Lamar ga je uvijek podsjećao na neotrovne zmijske s kojima se kao dječak igrao... koje se uvijaju, malo su preskliske i ugibaju. Gledajući sada Lamarovo crveno, usko lice, Ed se pitao zašto bankar nije svoje poslove obavio danju. Zašto radi tako kasno, kad to nikad do tad nije?

— Tko je to bio? — upita sudac.

Kako je čuo od Bedlowa da je vidio Morgana Dilla, Ed je naslutio koga će bankar imenovati. Pretpostavio je da će to isto pomisliti i Johnny i ostali. Sada je, gledajući bankara izbliza, pomislio da se Lamar uvija više nego ikad ranije; ponašao se kao krijavec. A zatim Ed reče sam sebi da je dao suviše maña mašti. Volio je Morgana, a Lamar mu je bio odvraatan. I nakon deset godina u službi zakona još je uvijek donosio subjektivne sudove, a to bi mu moglo prouzročiti grdnih neprilika.

Lamar je dugo čekao dok je odgovorio. Pogledao je u Eda, zatim u suca, a kutovi usnica su mu nervozno igrali. Na kraju je rekao:

— Morgan Dill.

Ed je ušao u banku, Bedlow za njim. Vrata sefa bila su otvorena, to je bilo čudno. Lamar ih je morao već odavno zatvoriti i zaključati. Na podu pred sefom ležalo je nekoliko zlatnika. Ed pomisli da je Morgan... ako je to doista bio on... suviše žurio da bi pokupio novac koji je pao.

Zatim, tu je bio Lamar. Njegovo je lice bilo blijedo a bilo na njegovom čelu je udaralo kao da će puknuti. Bio je preneražen, Ed je to jasno vidio; no, ako se doista dogodilo onako kao što je rekao, imao je pravo biti preplašen.

— Ispričajte nam što se dogodilo — reče sudac.

— Od toga nema nikakve koristi — uskliknu Lamar piskutavim glasom. — Šerif stoji i zuri u mene. Mnogi se varaju u pogledu njega i kažu da je dobar šerif.

— Hajde, recite što se dogodilo — ponovi Alcorn. — Ne obraćajte pažnju na šerifa.

Lamar proguta slinu.

— Sjedio sam ovdje, za svojim stolom. Imao sam naporan dan i nisam stigao sve dovršiti. Bio sam zamalo gotov kad je iz ulice ušao mladi Dill. Uperio je u mene revolver i rekao da uzima svu gotovinu. To je i učinio, osim onoga što mu je ispalo.

Bankar pokaže na novac na podu a zatim uperi kažiprst u suca.

— Prijetio je. Pomislio sam da će me ubiti.

— Koliko je uzeo? — upita Alcorn.

— Ne znam točno, otprilike deset tisuća. Uvijek držim toliko gotovine pri ruci, za slučaj kakve hitne potrebe.

Ed krene prema vratima, dajući Alcornu znak glavom. Tiho je rekao:

— Izađimo, suče.

Niz Lamarove obraze potekle su suze.

— Proklet bio, Sandersu! — vriskao je prodornim glasom. — Što duže čekaš, on je sve dalje. Zar ga nećeš ni pokušati uhvatiti?

Ed je šutke izašao i pričekao na pločniku. Kad mu se sudac pridružio, ovaj je bio bijesan zbog Edova ponašanja i to pokazivao. Alcorn reče:

— Nikad te nisam vidio da tako postupaš, Ede. Što je s tobom?

— Mnogo toga, vrlo mnogo. Sve ovo smrdi do neba, suče. Morgan Dill nije opljačkao banku.

— Kako si to zaključio? — Alcorn se namrštio i počeo vući vrh svog bijelog brka.

— Na to ukazuje nekoliko stvari, premda ne bih na njih pomislio da malčas nismo razgovarali o Lamaru.

— Što je posrijedi?

— U prvom redu, ne mogu zamisliti Morgana kako pljačka banku... bilo koju, a najmanje da se vrati kući i opljačka baš ovu. Zatim, Lamar danas nije imao mnogo posla. Bio sam dva puta u banci i više puta prošao pokraj nje, i unutra nisam vidio nikog osim Lamara. Onda, Morgana sam dobro poznavao dok je ovdje živio i o njemu sam razgovarao s Tullyjem. Tully, on i Johnny Bedlow uvijek su bili zajedno. On nije čovjek koji bi nekome prijetio a zatim otišao a da ništa ne učini.

— I ja sam pomislio nešto slično — Alcorn je još uvijek vukao brk i zamišljeno gledao u Eda. — Ali bez obzira na naše sumnje, činjenica je da je Morgan bio ovdje a netko je maloprije galopirao, samo da što prije nestane iz grada. To je mogao biti Morgan. Želim da ga vratim u grad.

— Bit će ga teško uhvatiti — suho će Ed. — Nemojte pomisliti da se bojim uhvatiti ukoštac s njim... Često sam hvatao ljude. Međutim, mislim da Morgan nije kriv, no on neće znati da ja tako mislim. Ne sviđa mi se da ubijem nevina čovjeka, ili da on mene ubije, a krivac je ovdje i cereka se.

— Znam kako ti je, ali moram razgovarati s Morganom. Ponajprije o Rafteru D. Htio bih čuti i njegovu verziju Lamarove priče. Sve je to

smiješno: mislim da si pomislio na isto što i ja. Lamar je možda svo vrijeme postupno krao, a kad je sve ispraznio nekako je našao načina da primami ovamo Morgana, kako bi njega okrivio.

— Tako otprilike izgleda — suglasio se Ed, — ali ne shvaćam zašto bi Morgan došao ovamo u banku. Sjeti se da se Lamar oženio s Molly Runyan, a ako je itko ikad bio zaljubljen, onda je Morg bio zaljubljen u tu djevojku.

— To bi mogao biti razlog da opljačka banku, kako bi mu vratio milo za drago.

— Do vraga, on to nije učinio! — tvrdoglavo će Ed. — Mislim da je Lamar postavio neki mamac koji je Morga primamio u Twin Rocks, iako se ne mogu dosjetiti što bi to moglo biti.

— Dobro, kreni i dovedi ga, a onda ćemo i to saznati.

Ed je oklijevao, jer mu se sve to nije ni najmanje sviđalo.

— Nikad ga neću naći. On poznaje planinske krajeve poput dlana svoje ruke, a tamo je sigurno krenuo.

— Pokušaj! — reče nestrpljivo Alcorn. — Lamar se zakleo da je to učinio Morgan i zato moraš poći u potjeru, inače će te Lamarov dug jezik olajati od jednog do drugog kraja naše kotline.

— Dobro. Idem kući, nešto ću pojesti, a onda krenuti. Povest ću Tullyja i Johnnya.

Ed je pričekao da Bedlow izađe iz banke. Sam Colter i Baldy Miles ostali su s Lamarom.

— Johnny — reče šerif — molim te pođi sa mnom i Tullyjem. Obojica ste Morganu prijatelji, a poznajete krajeve sjeverno odavde.

Johnny kimne glavom. Zatim s nelagodnom reče:

— Ne želim goniti Morga. Možda bih morao pucati u njega, a uvijek sam ga smatrao prijateljem.

— Ni ja ne želim ići, ali moram. Pođi po Tullyja. Obojica na brzinu nešto pojedite. Čekat ću vas s dva konja kod zatvora za pola sata.

Okrene se i ode, nadajući se da se neće sukobiti s Morganom. Radije bih

ostao u Twin Rocksu i pazio na Lamara, ali je sudac rekao neka dovede Dilla. Najpametnije je poslušati suca bar naizgled...

Celia Armand je sjedila u stambenoj zgradi ranča Rafter D i gledala kroz kuhinjski prozor. Mjesec je bio puni zaobljeni krug iznad istočnih brežuljaka i ona je na kratak trenutak osjetila njegovu ljepotu. Čak je pomislila da na njemu vidi lice koje nalikuje glavi pajaca.

Žena sleže ramenima ustane i ode do štednjaka, pa podigne lonac s kavom. Napuni šalicu i vrati lonac na štednjak. Ona nije imala vremena razmišljati o ljepoti. Život joj je bio ispunjen napornim radom, zarađivanjem novca i razmišljanjem kako da se zaradi što više, kao i svadama s mužem.

Često se pitala zašto se udala za Bucka. Znala je što je i kakav je i prije vjenčanja. Otac ga je odavno uzeo za predradnika, ali nikad nije shvatio koliko je, zapravo, Armand surov.

Celia još uvijek nije bila sigurna je li njen otac poginuo slučajno ili ga je Buck ubio.

Abe i Buck su spuštali trupce s jednog planinskog vrha na sjeveru. Rančerovi su ljudi pobjegli s Buckom, a Abe je peo s gomile trupaca i glavom udario u stenu. Predradnik je izjavio da je već bio mrtav kad je on stigao.

Možda je i bilo tako, ali Buck je mogao i sam razbiti starcu glavu kamenom, položiti ga na vrh gomile trupaca i viknuti ljudima da bježe. Tijelo je moglo biti bačeno i onako razmrskano, bez obzira da li se to zbilo slučajno ili je posrijedi ubojstvo.

Celia je znala jedno: njen je muž bio sposoban ubiti. Ponekad je gledao zamišljeno u nju, kao da pokušava naći način kako da je ubije a da izgleda nesretan slučaj. To bi bio jedini način da on postane vlasnik Raftera D; ona je tek navršila trideset godina, bila je jaka i zdrava, pa je bilo vrlo vjerojatno da će ga čak i nadživjeti.

Celia srkne gutljaj kave i samoj sebi prizna zašto se udala za Bucka. Odavno

je primjetila da nikad neće naći muža koji bi je volio ili se njom oženio zbog nje kao takve. Ne, tko god bi se s njom oženio, uradio bi to zato što je vlasnica polovice Raftera D, a jednog bi dana, bude li sreće, mogla posjedovati čitav. Bila je svjesna da nije poželjna; bila je debela i ružna, a iznad gornje usne imala je više dlaka nego poneki muškarac.

Udala se za Bucka jer joj je bio potreban muškarac koji će upravljati rančom onako kako to ona želi. Mislija je da će moći s Buckom izaći na kraj, ali se prevarila... gadno se prevarila.

Ni kao dijete nije bila lijepa. Njena majka je bila nježna, krhka i vrlo lijepa žena. Morgan, koji je bio lijepo dijete, bio je majčin ljubimac, a Celia je učinila sve da bi dokazala ocu kako ona voli njega, i u tome je uspjela.

Poslije majčine smrti i dalje je dokazivala starcu da ga voli iako je ponekad mrzila samu sebe zbog lice-mjerja.

Međutim, uspijevala je. Pomagala je pri odgoju Morgana, vodila domaćinstvo i uvijek se prema ocu ponašala tako da joj je on sve puštao na volju i u važnim stvarima redovito tražio njen savjet.

Do kraja života neće zaboraviti ono gorko popodne dok je sjedila između Morgana i Bucka u uredu suca Alcorna i slušala čitanje oporuke. Ona je tako naporno nastojala da bi omrzla Morgana ocu, potičući bratovu lakomislenost i govoreći starcu da se Morgan nikad neće uozbiljiti dovoljno da bi mogao upravljati rančom.

Međutim sve je bilo uzalud. Nadala se da će brat biti razbaštinjen... možda dobiti dolar kao odštetu, ili nešto slično, a sve ostalo da će pripasti njoj. Ali, oporuka je bila prilično jednostavna: ona je dobila polovinu ranča, a Morgan će naslijediti drugu polovinu kad navrší dvadeset pet godina.

Jedno je ipak pomoglo Celiji. Njoj je bilo prepušteno upravljanje rančom do Morganova dvadeset petog rođendana. Imala je sreće da se Morgan posvadio s Molly Runyan i otišao iz Twin Rocksa.

Vrijeme je prolazilo. Za dva dana brat će navršiti dvadeset pet godina, ali ni ona ni Buck nisu mu ni u snu namjeravali prepustiti ni djelić ranča. Morg se vraća, ali ona nije bila sigurna je li to bila doista dobra zamisao. Možda im se to osveti. Tako se ponekad događa s dobrim zamislima. U njoj je rastao strah da će Buck, ako Morgana maknu s puta, naći načina da se nije riješi i to prikaže kao nesretan slučaj.

Mrzila je brata. Nije bilo pravo što se majka tako mnogo bavila oko dječaka, a zatim se s gađenjem obraćala njoj riječima: »Najpametnije je da se udaš za prvog muškarca koji te zaprosi. Ti si djevojka koja ne može birati.«

No, razlozi su bili dublji. Morgan kao da je naslijedio samo dobre strane. Bio je lijep, popularan i uvijek se zabavljao, bilo da je to bio ples kad su se djevojke otimala za njega, bilo trka konja. Četvrtog srpnja, na kojoj je redovito pobjeđivao. To nije pravo, mislila bi ogorčeno.

Naposlijetku je našla muža ali i njega je mrzila. Pa ipak, mržnja prema Morganu nije bila dovoljna da bi željela njegovu smrt. To je htio Buck, ako bi mu se pružila prilika. Ali, to je bilo previše. Bilo je dovoljno otkupiti njegovu polovinu ranča za malo para, a onda ga pustiti da ode iz kotline.

Nije znala da Buck stoji na vratima i promatra je sve dok nije ustala da uzme još jednu šalicu kave. Stajao je raširenih nogu, njegove su je blijedoplave oči uporno gledale a na mesnatim usnama ocrtao se slabi smiješak.

— Kako dugo već tu stojiš? — upitala je dok je nalijevala kavu.

— Poprilično. Bila si odsutna duhom.

— Da — suglasila se. — Razmišljala sam. Nemoj ubiti Morgana.

— Tko je pominjao ubojstvo? — blago je pitao. — Uvijek sam govorio da ću ga prebiti, staviti ga na konja i reći mu da se gubi.

— Poznajem te bolje nego ti sam sebe. Dok je Morgan živ, uvijek ćeš se bojati da će se vratiti.

Muškarčevo lice porcveni.

— Pa dobro, imam pravo na to, zar ne? Ne mislim živjeti do kraja života u strahu da me on, skriven iza nekog grebena ili stabla, ubije čim se dovoljno približim.

— Nemoj to uraditi! Upozoravam te! Ranč je moj i ostatak je moj, ali nije potrebno da ubijemo mog brata da bi postao potpuno naš. — Zastala je, osjetivši njegovu srdžbu a zatim nastavi: — Načinila sam novu oporuku i pohranila je u Alcorna. U njoj piše da ti ništa ne naslijeđuješ ako ja poginem bilo kojim nesretnim slučajem.

— Zar misliš da te hoću ubiti? — Njegovo lice postade još crvenije.

— Kad bi znao kako da to uradiš a da ti se ništa ne dogodi, učinio bi to. Čovjek se navikava na ubojstva, Buck. Jedno, pa dva i najzad tri. Toliko je potrebno da ranč vrijedan 50.000 dolara postane samoj tvojoj. Prije nekoliko godina si radio za trideset dolara mjesečno i za grah. Ne bi bilo loše, zar ne, Buck?

— Ako tako misliš o meni — rekao je grubo — tada i ti razmišljaš kako da se mene riješiš.

— Zašto bih se ja tebe željela riješiti? Ti si meni potreban da vodiš poslove, a ja tebi nisam. To je jednostavno. Ponovo te upozoravam. Pretuci Morgana kako hoćeš, ali nemoj ga ubiti... ili ću otići Edu Sandersu.

On zakorači prema njoj spuštene glave na bikovskom vratu, s golemim šakama stisnutim u pesnicu. Zastane, dišući duboko, pa reče:

— Nećemo o tome raspravljati. Što ću učiniti s Morganom ovisi o onom što on bude uradio. Možda neću biti prisiljen ubiti ga. Možda će to umjesto mene uraditi potjera.

— Možda se uopće neće ovdje zaustaviti... nadam se da neće.

— Oh, sigurno će se zaustaviti. — U Buckovu glasu osjetila se hladna sigurnost. — Dobio je tisuću dolara i zna da nikad neće dobiti više ako se time zadovolji i ode.

— Zao mi je što sam pristala na tvoju zamisao...

— Ne budali! — oštro je prekine. — Nemamo se čega bojati. Dick je onaj čija je glava u omći. Sanders nije budala. Vrlo je vjerovatno da će prozrijeti prijevaru i Lamar će se preseliti u kaznionicu u Canon Cityju na dvadesetak godina.

— Misliš da će Lamar doći noćas ovamo po tih 1000 dolara koje daje Morganu?

— Tih tisuću i još četiri tisuće koje sam mu obećao zato što će usositi Morgana. — Armand joj se podmuklo nasmije. — Oh, doći će, naravno, ali ako bude suviše uporan, dobit će umjesto novca olovo. Kasnije ćemo reći da nas je Lamar pokušao okriviti za ono što je učinio tvoj brat, zločinac.

Da, jedno ubojstvo vodi do drugog, pomislila je ponovo. Gledajući u Armandovo tamno lice govorila je da više nema nikakve sumnje oko smrti njena oca; to nije bio nesretan slučaj, bilo je ubojstvo.

Otvorila je usta da ga optuži zbog ubojstva, ali prije nego je izgovorila ijednu riječ, on joj naglo dade znak glavom.

— On dolazi! — reče. — Netko dolazi, a pretpostavljam da je to Morgan.

Celia ustane i krene za njim napolje. Bilo joj je drago što nije spomenula očevu smrt. Ne bi mogla ništa dokazati, a ubrzala bi vlastitu smrt.

IV

Zgrade Raftera D ležale su na kraju puta koji se odvajao od općinske ceste što je vodila u planine na sjeveru. Morgan je imao čudan osjećaj kad je pred sobom opazio poznate zgrade. Došao je kući. Bio je to osjećaj koji nije očekivao.

Zaustavio se pokraj vrata korala i ostao sjediti u sedlu, gledajući dugi hambar i gospodarske zgrade a zatim dvokatnu stambenu zgradu, nešto dalje uzbrdo. Sve su se zgrade dizale visoke i mračne na jasnoj mjesetini. Ništa se na njima nije promijenilo još od njegova djetinjstva, kad se igrao na sjeniku hambara i oko korala... pa ipak, zapravo sve se promijenilo.

Iz barake za radnike izađe visoki muškarac i krene prema njemu, ali ga Morgan nije prepoznao sve dok se nije približio na tri metra. Tada primijeti da je to Slim Turner, stočar star otprilike kao i Morgan, koji je ovdje radio još dok je bio dijete.

— Zdravo, Morgane! — reče Turner. — Nisam te prepoznao.

— Zdravo, Slim! — pažljivo odvratit Morgan.

Nije znao kako će kauboj reagirati na njegov dolazak. Taj mu je čovjek bio simpatičan a nije imao razloga pomisliti da ga Slim ne trpi. Međutim, sada su okolnosti bile drugačije nego onda kad su obojica jahala za Rafter D.

Poslije kratke stanke Morgan upita:

— Ti si jedini ovdje?

— Samo ja, gazda i gospođa Armand. Mislim da svi očekuju da se pojaviš, jer ti je za dan, dva rođendan.

U ovih posljednjih nekoliko sekundi, dok je gledao to mjesto koje je nekoć nazivao domom, nešto se dogodilo. Njegovo je djetinjstvo bilo prilično sretno dok mu je majka bila živa. Možda ga je ona pokvarila... kako su to tvrdili stari Abe i Celia... no jedno je bilo neprijeporno: poslije majčine smrti nitko ga više nije kvario.

Sada mu se svom oštrinom nametnula činjenica da je pola imanja njegovo. Bio je odlučio primiti sve što bude mogao dobiti od Celije i onda otići iz kotline, ali se sada odjednom predomislio, znajući da to neće učiniti. Morat će sklopiti s njim neku vrst ugovora ili podijeliti ranč. Ako ga budu pokušali prisiliti da se pridržava isprave koju je

potpisao u banci, reći će im da nije imao drugog izbora pred Lamarovim revolverom.

Slim Turner se približio njegovim nogama i gledao ga u lice, kao da pokušava otkriti što se krije u mladićevoj duši. Tada reče:

— Da sam na tvom mjestu, kidnuo bih odavde. Svi znaju da pola imanja pripada tebi, ali biti zakonskim vlasnikom i dobiti imanje dvije su različite stvari. Nitko osim gazde ne zna što će on učiniti, a ja te upozoravam da on...

— Vidi, vidi, vratio se izgubljeni sin! — zagalamio je odjednom glas Bucka Armanda. — Celia i ja smo mislili da će se to baš sada dogoditi.

Morgan skoči s konja. Nije primijetio Armanda i Celiju kako izlaze iz sjene oko kuće i dolaze dvorištem prema njemu. Pitao se nije li Armand čuo Slimove riječi.

— Zdravo, Buck. — Morgan kimne sestri, koja je stajala iza svog supruga, debela i bokata kao nikad. Često je razmišljao je li njena čud posljedica njene fizičke ružnoće. Zatim doda: — Zdravo Celijo!

Slim Turner se odmakao od njega. Morgan korakne naprijed, gledajući Armanda koji je stajao s rukama na bokovima... zdepast i jak muškarac koji može ubiti golom šakom. Sličan je buldogu, pomisli Morgan, pretvrdoglav da bi se povukao s položaja koji je jednom zauzeo.

Celia ne uzvratila pozdrava. Morgan nije mogao na mjesecini dovoljno jasno vidjeti sestrino lice da bi pročitao njene misli i osjećaje. Odjednom ona plane:

— Prokletstvo, Morgane, zašto si se vratio?!

Smiješno kako čovjek mijenja namjere, pomisli Morgan. Prije nekoliko minuta rekao bih da sam se vratio kako bi prodao svoj dio Raftera D za svaki razuman iznos koji bi mu dala, da želi više od tisuću dolara koje je dobio od Lamara. A sada, premda je znao da će uskoro stići potjera a on bježi u planine, bio je siguran da to neće učiniti. Prevarit će potjeru, vratiti se u grad i natjerati Dicka Lamara da

mu vrati potpisani ugovor, ili će slomiti bankaru vrat. Štoviše, natjerat će Lamara da kaže šerifu istinu.

— Moj povratak nije nikakva zagonetka, sestro — rekao je. — Mislio sam da sestre poljube brata kad se vrati nakon tri godine.

— Nisam te poljubila otkad si bio u pelenama — prasne Celia. — Nikad nisi želio moje poljupce, pa mislim da ih ni sada ne želiš više nego što ih ja želim davati. Što si se vratio? Ako misliš da ću ti dati više od 5000 dolara za tvoj dio Raftera D...

— Pet tisuća? Dobio sam samo jednu. — Morgan sliježe ramenima. — Uostalom, predomislio sam se. Želim svoj dio ranča, a ne novac. Štoviše, želim da mi se polože računi o svemu što se dogodilo poslije mog odlaska i da mi se dade ček na pola dobiti iz tog razdoblja. Zatim ćemo se dogovoriti hoćemo li imanje razdijeliti ili ćemo nastaviti zajedno. Moje je mišljenje da se ne bih mogao složiti s Buckom.

— Tako je! — reče Armand. — Ti ne bi mogao sa mnom raditi, a mi ti ne namjeravamo predati polovicu ranča. Takav kakav je sada najbolje posluje. Ako ga razbijemo na dva dijela, dobili bismo dva okrnjena imanja i ni mi ni ti ne bismo mogli živjeti. Tako neće ići, dječace.

Morgan se razljuti. Armand je bio stariji od njega, ali mu to nije davalo pravo da ga naziva »dječakom« na tako omalovažavajući način. Stisne pesnice i pomisli na one godine tijekom kojih je radio kao govedar, a da od toga nije ništa imao.

— Polovina tog imanja je moja. I uzet ću je.

— Reći ću ti što ćemo mi učiniti — odlučno će Buck. — Dat ćemo ti još tisuću za tvoj dio. — On baci srebrni dolar prema Morganu. — A sada uzjaši i odlazi iz kotline.

— Čuo si oporuku — odvrati Morgan. — Dobit ću svoju polovinu pa makar zbog nje morao ići šerifu i sucu Alcornu.

— To ti ne bih savjetovao. Ostao si onaj isti pokvareni dječak kakav si

uvijek bio. Odjaši i ostavi nas da vodimo imanje, a kad odrasteš, vrati se i traži svoju polovinu. Međutim, nećeš je dobiti.

On želi sukob, pomisli Morgan. Bila bi to borba u kojoj bi netko bio osakaćen ili bi poginuo. Osjetio je to po izazovnom Armandovu ponašanju, čuo je to u njegovu prigušenom glasu.

Armand je imao revolver. Na trenutak je Morgan pomislio da ga pozove neka ga izvuče, pa da tako srede svoje račune, ali nije to uradio. Nadao se da neće do toga doći. Nije se plašio Armandove šake ni njegova revolvera i htio je to šurjaku dati na znanje. Onda reče:

— Ako ti je tako draže, vratit ću se u grad po šerifa. Posjetit ću i suca. U ovoj kotlini zacijelo postoji zakon koji nije zakon Raftera D.

— Nećeš ići nikamo. Dat ću ti lekciju koju ćeš zauvijek zapamtiti. Najbolje je da to učinim odmah. Požalit ćeš što nisi pokupio svoj dolar i nestao. — On

krene prema Morganu, spustivši golemu glavu i stisnutih šaka.

Na trenutak je Morgan pomislio da je pogriješio. Vidio je već kako se šurjak tuče; pred njim je Buck skršio mnogo radnika na Rafteru D, koji nisu slušali naređenja ili su načinili neku glupost koja je ranč stajala novaca.

Armand se tukao zaletajući se poput bika, spreman primiti i najjači udarac samo da bi mogao zadati jedan svoj pod kojim bi pucale kosti. Kad bi njegov protivnik pao, nastavio bi ga tući vrhom čizme. Neke je onesposobio toliko da više nisu mogli raditi kao stočari.

Meni se to neće dogoditi, pomisli Morgan, a naglas reče:

— Skini opasač s revolverom! — otkopčao je svoj pojas i prebacio ga preko sedla.

Armand zastane, namrštivši se od iznenađenja, a zatim sleže ramenima i odbaci opasač prema hambaru. Zatim krene naprijed, stisnutih šaka. Ovaj put se žurio, kao da želi što prije završiti.

V

Ed Sanders je načinio jedva deset koraka, kad začuje kako ga zove neka žena.

— Šerife! Želim s vama razgovarati, šerife.

On se okrene, ljutito se pitajući što se to još dogodilo. Zatim primjeti da je Jean Runyan i ljutnja ga prođe. Ona je bila vrlo lijepa djevojka, pristojna i mirna, čista suprotnost svojoj sestri; na Molly se često ljutio, na Jean nikad.

— Pođi sa mnom — reče Ed kad ga je dostigla — Mene nije teško naći.

— Večeras je bilo. Tražila sam vas po čitavom gradu. — Zastala je da povratit dah, a zatim dodala: — Nisam mogla naći ni Tullyja.

— Tullyja sam ostavio u sudnici. Vjerojatno je otišao kući na večeru. Sudac me pozvao na razgovor u svoj ured. Što se dogodilo?

Umjesto da odgovori na njeno pitanje, ona upita:

— Kakva je to bila pucnjava?

Neko je vrijeme šutio, pitajući se koliko Jean zna o onom što se zbilo. Ona je bila šurjakinja Dicka Lamara, ali je bilo malo vjerovatno da bi joj on govorio što namjerava. Na kraju odgovori:

— Dick tvrdi da je Morgan Dill opljačkao banku. Pucao je na njega.

— Smrdljivi lažaci! Morg to nije učinio. Susrela sam ga u uličici prije nego je ušao u banku. Rekla sam mu da ne ide, da neće izaći na kraj s tom klizavom varalicom!

— Zašto tvrdiš da je Dick varalica? I, da li znaš zašto je Morgan išao u banku?

— Zar svi ne znaju da je Dick ljugava varalica? — prasnua Jean. — Mislija sam da je to javna tajna.

— Možda i jeste tako — dopusti Ed — iako nisam nikad dobio neki dokaz da jeste. A zašto je Morgan otišao u banku?

— Ne znam. Rekao mi je da Celia namjerava kupiti njegov dio Raftera D, ali tu ima još nešto. Sigurna sam jedino u to da ga je Dick pozvao; pročitao je u novinama da je Morgan bio umiješan u tučnjavi u Steamboat Springsu i dospio u zatvor, pa mu je pisao neka dođe u Twin Rocks.

— Kako to da si se s njim srela u uličici?

— Znala sam da dolazi. Slučajno sam čula Dicka kad je rekao Molly da je pozvao Morgana. Bila je to zamka. Vjerovatno je Dick opljačkao svoju banku, a Morgana pozvao da na njega prebaci krivnju.

Tako je bio i Ed ocijenio događaje. Razmišljao je da li bi se vratio u banku i upitao Lamara zašto je pozvao Morgana, ali shvati da time ništa ne bi postigao. Lamar zacijelo ima izliku, na primjer, da ga je Celia ovlastila neka otkupi dio imanja. Dovoljno je lukav da očekuje to pitanje i ima spreman odgovor.

— Moram naći Morgana — reče Ed. — Tek da raščistim tu stvar, jer Dick galami da ga je opljačkao.

— Ne smijete! — Jean ga zgrabi za ruke. — Slušajte me, šerife. Morgan voli biti slobodan i neće dopustiti da ga strpate u zatvor za nešto što nije učinio. Vi to znate, i vi biste bili takvi.

— Kao šerif, nemam izbora. U najmanju ruku moram pokušati, ali se nadam da će biti deset milja daleko na sjever kad krenem s njim. Sada idi kući. Javit ću ti ako se što dogodi.

Ona se nagne prema naprijed i pogleda njegovo lice obasjano mjesetinom. Očigledno, vjerovala mu je, jer najzad reče:

— Dobro, Ede.

Stajao je i gledao za njom dok nije nestala na kraju ulice, pomišlivši kako žene nisu nikad razumne kad je riječ o

muškarcima. Jean je često vidjela Morgana dok je bio zaručan s Molly, ali tada je još bila dijete. Sada je žena i nije bilo sumnje u njene osjećaje prema mladiću.

Za Molly bi bilo bolje da se uda za Morgana, a ne za Lamara, ali bi bilo gore po Morgana. Molly i Lamar kao da su jedno u drugome probudili one najgore crte; nije bila tajna da se njih dvoje tuku kao mačke skitnice.

Slegnuvši ramenima, Ed se okrene i krene kući. Obiteljski problemi Molly i Lamara nisu njegova stvar, ali problemi Morgana Dilla jesu, pa su i problemi Jeanini njegovi. Nije mu se žurilo u zatvor, kako bi s Tullyjem Beanom i Johnnyjem Bedlowom krenuo u potjeru.

Uvijek se ponosio time da je dobar predstavnik zakona. Nikad se nije povlačio kad je trebalo staviti na kocku vlastiti život u lovu na bjegunce. Nije ni Tully Bean, ali to je bila druga stvar. Pa ipak, sudac je mogao pomoći ali i uništiti čovjeka u kotlini Twin Rocks... a on je glasno i jasno rekao da dovede Morgana.

Alcorn je imao pravo, jer je Lamar optužio Morgana zbog pljačke. Ed nije ni najmanje sumnjao u Morganovu nevinnost i Lamarovu krivnju, osobito sada kad je doznao da je bankar pozvao mladića. Ako bi uhvatio Morgana i od njega čuo što se zbilo, mogao bi slomiti Lamara i iz njega izvući istinu. Ali, uhvatiti čovjeka poput Morgana bilo je za Eda više nego je mogao učiniti. On ne bi mogao pucati u mladića, ako do toga dođe, ali bi Morgan mogao pucati u njega, a to bi i učinio.

Kad je stigao kući, žena i djeca upravo su večeravali. Imao je sina starog šest godina i dvije djevojčice od četiri i tri godine. Kada su ga ugledali, skočili su i okupili se oko njega, grlili ga i ljubili te ga zaprijetili groždanim pekmezom.

Žena je odmakla djecu i zapovijedila im da se prije spavanja napolju igraju nekoliko minuta. Kad su izašli, okrenula se prema mužu. Ruke je podbočila

na bokovima, a usta su joj bila čvrsto stisnuta kao uvijek kad bi bila ljutita.

— Dakle, gospodine šerife — rekla je kroz usne — obećali ste da ćete se vratiti rano. Čekali smo s večerom dok se nije ohladila. Djeca su bila tako gladna da sam morala dopustiti neka jedu. Sada je sve hladno.

Osjetio je da tek što nije zaplakala. Prišao joj je, zagrlio je i rekao:

— Oprosti, Mary. Nisam te mogao obavijestiti. Sudac me je pozvao u svoj ured, zajedno s Coletrom i Milesom. Dok smo mi bili tamo, netko je opljačkao banku. Lamar tvrdi da je to učinio Morgan Dill. Sada moram u potjeru za Morganom a nikako ne bih to htio.

— Žao mi je, Ede — rekla je ona pokajnički. — Morala sam pomisliti da se nešto zbilo. Sjedi, natočit ću ti kave. Bar je ona još vruća.

Napunio je vedro vode i oprao se, a zatim sjeo za stol i počeo jesti. Na trenutak je Mary stajala i gledala ga kao da joj je žao zbog onog što mu je rekla, a zatim zatrese glavom i upita:

— Nešto nije u redu, zar ne? Ne vjeruješ, da je to učinio Morgan?

— Točno si pogodila. Ne bih išao za njim da Alcorn nije naredio neka ga dovedem. On nije moj gazda, ali ako želim da me ponovo izaberu, najbolje je uraditi kako on kaže.

— Zar je tako važno da budeš ponovo izabran?

— Da, jeste. Bilo mi je jasno koliko je to važno čim sam stigao kući. Valja prehraniti ženu i troje djece! Ne mogu opet tjerati goveda, a to je jedino što znam osim nositi zvijezdu.

Nastavio je jesti. Nema smisla govoriti, mislio je. Vidio je već više obitelji koje su zbog gladi morale napustiti kotlinu. Ljudi nisu bili lijeni, ali tu nije bilo zaposlenja koja bi donosila dovoljno za održavanje obitelji, osim ako tko nije imao malo vlastitog novca da ga negdje uloži, a ni tada nije bilo sigurno hoće li biti prihoda.

Ne, on se neće izvlačiti iz onog što je sudac Alcorn nazvao njegovom dužnošću. Šerifska plaća nije velika ali je

dovoljna, a moglo se i malo uštedjeti. Pomislio je na Dicka Lamara koji je naslijedio banku od oca i u životu nijednog dana nije radio. Lamar može biti varalica i ostati neotkriven, ali ne i Ed Sanders.

Kad je povećerao, ustane. Najbolje će biti da, kad se uhvati ukoštac s Morganom, igra na sigurno i bude oprezan. To će biti teško jer je momak opasan poput kuguara stjeranog na stablo.

— Što je bilo s Dillom? — upita Mary. — Nije ga dugo bilo ovdje, zar ne?

— Tek se večeras vratio. Ne znam što se zapravo dogodilo u banci; čuo sam samo Lamarovu verziju.

— Morgan je uvijek stvarao gužve?

— Nije. Bio je samo nemiran, uvijek spreman za nestašluke... on, Tully i Johnny Bedlow. Tully se popravio a Johnnija svi vole. Mislim da bi i Morgan bio takav, kad bi mu se dalo dovoljno vremena.

Poljubio je Mary i rekao:

— Idi u krevet. Ne znam kad ću se vratiti. — Čuo je kako djeca viču u igri pred kućom te dodao: — Izaći ću kroz stražnja vrata. Reci im da sam otišao raditi.

Na vratima zastane, okrene se i pogleda ženu. Osjetio je želju da se vrati i ponovo je poljubi. Bila je pet godina mlađa od njega, još uvijek vitka i privlačna, iako je imala troje djece.

Volio ju je više nego što joj je mogao izraziti, a ponekad je i sama pomisao da bi mogao poginuti i ostaviti je samu s kućom i nekoliko dolara uštede bila nepodnošljiva. Već je nekoliko puta u sličnim prilikama ozbiljno razmišljao da se ne natječe za mjesto šerifa, ali je poznavao više skršenih gladnih goniča stoke koji više nisu mogli raditi nego mrtvih šerifa.

Brzo se okrenuo i otišao u staju, osedlao vranca i odjahao do gradske konjušnice. Prošlo je više od pola sata otkad je rekao Johnniju neka ga čeka. Možda se Johnny umorio i otišao kući. No, Tully će čekati u zatvoru ma što

Johnny učinio. On će se opirati da pođe za Morganom, ali će ipak krenuti.

* * *

Dok je konjušar osedlao iznajmljenog konja za Johnnija, Ed osedla Tullyjeva konja, a zatim izađe iz konjušnice vodeći oba konja.

Tully i Johnny su čekali u zatvoru, obojica zbunjena.

— Baš sam htio otići — mrzovoljno će Johnny.

— To je najprokletija stvar koju sam ikad čuo! — usklikne Tully. — Morg ne bi opljačkao banku. Ako mene pitaš, to je učinio taj brbljivi Dick Lamar... orobio je vlastitu banku i okrivio Morga.

— Mislili smo i na to — reče Ed. — Zbog toga i idemo po Morgana, moramo čuti što on kaže.

Nije im rekao kako je gotovo odustao od potjere. Tješila ga je jedna misao: možda Morgan ne zna da je optužen za pljačku banke i možda uopće ne bježi. Možda će ga zateći negdje na sjeveru, kako logoruje uz neki potok, pa će sjesti i razgovarati. On će se vratiti u grad i sve ispričati sucu Alcornu i ostalima. Tada može uhapsiti Lamara, izvući iz njega istinu i pustiti Morgana.

Dok je uzjahivao, Ed se naceri, a zatim usmjeri vranca prema ulici. Johnny i Tully krenu za njim. Znao je da su takve misli glupost i pitao se kamo bi mašta mogla odvesti čovjeka kad bi joj se prepustio.

Malo zatim grad je bio iza njih, a njihove su se sjene crnile na travi pod jarkom mjesečinom. Na mostu iznad Twin Rocks potoka kopita su oštro udarala o dasku.

Ed je gledao prema sjeveru, prema ostrim granitnim vrhuncima koji su parali nebo. Nije ih mogao vidjeti, jer su bili predaleko da bi ih se moglo vidjeti na mjesečini, ali već je jednom prešao preko planinskog lanca i znao je koliko je teško prijeći na drugu stranu.

Doduše, prijelaza je bilo, ali oni su teški i strmi. Ipak, Morgan ih je mogao svladati. Poznavao je kraj i zacijelo ga nije zaboravio u ove tri godine. Bit će gadno loviti ga preko lanca. Ed je znao da se momak mogao sakriti na bezbroj

mjesta i oboriti ih svu trojicu prije nego nađu zaklon.

Razmišljao je o tome, istodobno se nadao da Morgan ne bi to učinio, ali je bio načisto da to ne smije zaključivati. Iz iskustva je znao da nitko ne može predvidjeti što će netko učiniti kad je u škripcu.

— Što misliš da će on uraditi, Tully? — upita Ed.

— Ići će preko, ali bio proklet ako znam preko kojeg će sedla prijeći.

— Johnny?

— I ja tako mislim. Ima najmanje tri prijelaza kojima može krenuti preko planine i ne možemo pogoditi koji će odabrati. Nisam siguran hoćemo li moći pratiti njegove tragove kad jednom prijeđe granicu šume.

— Ili što će učiniti ako mu budemo za petama — doda Tully. — Razmišljam o nečemu, Ede. Ja sam se mnogo promijenio otkad je Morg otišao iz kotline, isto i Johnny. Nije nam poznato koliko se on promijenio i u kojem smjeru. Možda je u međuvremenu podivljao, otkud znamo?

— I ja sam na to mislio — ozbiljno će Johnny. — Zacijelo više nije onaj veseli i nestašni dječak s kojim smo ovuda skitali. Ima mnogo razloga da bude ogorčen nakon što ga je Molly odbacila, a Celia i Armand onako postupili prema njemu.

Oni, zapravo, hoće reći... razmišljao je Ed... da Morgan Dill kojeg su poznavali prije tri godine ne bi opljačkao banku, ali nisu sigurni da to ne bi mogao uraditi ovaj današnji. Nedvojbeno, nije se vratio samo zato da posjeti stare prijatelje.

Ed uzdahne. Dok je razmišljao o strmim prijelazima pred njima, osjetio je kako nemaju mnogo izgleda da stanu Morganu na trag. I, od toga mu bi lakše.

Buck je napao Morgana s čvrstim samopouzdanjem čovjeka kojeg nitko u životu nije nadvladao, no mladić nije uzmaknuo. Vidio je kako je Armand zamahnuo iz visine struka, a golema pesnica pojuri prema njegovj glavi: udarac bi ga oborio da je pogodio cilj.

Morgan ukloni glavu tek toliko da je Armandova šaka promašila. Zamah ponese napadača pokraj Morga, koji mu u prolazu smjesti na obraz strašan udarac, što bi oborio slabijeg čovjeka. Ali, iz Armanda je samo izmamio roktanje.

Ljudeskara se polako okrene i ponovo navali, ovaj put raširenih ruku. Ako bi ga uspio zahvatiti u svoj moćni zagrljaj, Morganu bi popucala rebra. Opet je pričekao i tempirao svoje pokrete u sekundu, a zatim podigao koljeno.

Armand se približavao nagnut, kako bi protivnika uhvatio oko pojasa. Umjesto toga Morganovo ga je koljeno pogodilo pod bradu; čeljusti mu se sklope uz glasno škljocanje. Pao je na zemlju i ostao na njoj ležati, a zatim se uspravi, zatrese glavom i opet se uspravi.

Sada se Buck pažljivo približavao šurjaku, štiteći šakama lice. Morgan je bio viši za dobrih petnaest centimetara, pa je bio u prednosti zbog dužeg zahvata. Zato je uspio udariti Armanda ispruženom desnicom u lice prije nego je ovaj stigao dovoljno blizu da bi ga zahvatio; udarac je Armanda pogodio u nos i izazvao bujicu krvi.

Morgan ponovo uputi šaku, ovoga puta ljevicu, u Armandovo lice prije nego se taj div mogao oporaviti, pridržavajući se principa da je najbolja obrana oštri napad. Ovaj put je šaka prignječila gorostasove usne o zube, ozlijeđivši ih oboje.

Dill je znao da je Armanda ozlijeđio dovoljno jako da ovaj postane oprezniji, a možda ga je i dovoljno povrijedio da smanji surovu snagu njegovih udaraca, pa se uhvatio u izravni koštac, izvijajući se, praveći finte i primajući više udaraca u ruke nego u lice ili tijelo. Svo to vrijeme koristio je desnicu, ponekad i ljevicu; i nemilosrdno udarao već okrvavljeno šurjakovo lice.

I mladić je primao udarce, ali oni su bili sve slabiji. Morgan udari Bucha u oko, zatim opet u nos, a onda nepažnjom dopusti Armandu da ga udari u podbradak. Zanio se, a pred njim se

sve zavrtilo. Nije se nadao da je Armandu preostalo toliko snage, i ta ga je greška gotovo stajala poraza.

Sada je Morgan počeo kružiti oko Armanda, čekajući dok mu se razbristri glava. Iako su mladićeve ruke bile dulje, div je uspijevao pogoditi Morganovo tijelo, što je boljelo i otežavalo disanje. Buck je bio nezgrapčan i spor, ali je u njegovim udarcima bilo dovoljno snage da ozlijeđe kad pogode metu.

Armand je jedva održavao ravnotežu i borio se više nagoni nego svjesnom usmjerenosti, ali Morgana je mučio osjećaj da neće izdržati. Kao da se bori s medvjedom koji neprekidno navaljuje i opasan je sve dok je na nogama.

Morgan je znao da mora zadati konačni udarac; ako nastavi, mora izgubiti zbog nadmoćnije, životinjske Buckove snage. Zato napadne življe, prividno se spremajući zadati udarac ljevicom.

Armand zagrize mamac, pomislivši da će sada dokrajčiti šurjaka. Još jednom nasrne, zamahnuvši golemom pesnicom. Morgan izbjegne udarac i premjesti se. Sada je Armand bio potpuno otkriven i mladić ga munjevito zahvati u čeljust strašnim udarcem, koji se spusti poput toljage.

Ljudeskarina se glava zaljulja. On se trenutak borio da se zadrži na nogama... snagom volje pokuša zadati još jedan udarac u Morganovo tijelo... ali noge nisu izdržale i on se sruši naprijed, na lice.

Ipak, još je bio pri svijesti. Njegove ruke počnu po tlu tražiti revolver, koji je odbacio. Koliko se Morgan sjećao, Bucka nikad nitko nije oborio s nogu. Borba mu se već smučila, ali nije sumnjao što će div učiniti ako se dočepa revolvera.

Kad je shvatio što se zbiva u Armandovoj smučenoj glavi, odjurio je do konja i posegao za revolverom. Napela ga je izvukao, kad se nebo počelo rušiti na njega. Sruši se pokraj konja a revolver kliznu natrag u korice.

Morgan se oslonjio sa strašnom glavoboljom. Ležao je na leđima. Mje-

sec je još bio na nebu, i to ga je nekako tješilo. Bio je mokar. Dok je brisao lice i hvatao zrak, muški glas reče:

— Vrijeme je da se osvijestiš.

Morgan se nekoliko sekundi nije mogao dosjetiti čiji je to glas, a zatim shvati da mu govori Slim Turner. Kauboj ga je, očigledno, osvijestio bacivši na njega vedro vode.

Polako ustade, rukama pridržavajući glavu, pa upita:

— Što me to udarilo?

— Oborila te je gospođa Armand. Uzela je cjepanicu, ili nešto slično. Vjerojatno je pomislila da ćeš probušiti Bucka. Bio bi u većoj nevolji da si pucao u njega. Pokušavao je naći revolver i vjerojatno bi ga našao da ga nisam šutnuo u ugao hambara. Dođi i uzjaši. Kad Armand izađe iz kuće, bit će naoružan. Hajde, miči se! Pomogao sam ti koliko sam mogao. Gazda bi me ubio da dozna da sam ti pomogao.

Ustao je, oteturao do konja i uhvatio se za rub sedla, dok mu je u glavi udaralo kao da je netko koristi kao bubanj. Nekoliko sekundi je tako stajao, zatvorenih očiju, dok bol nije popustila, a zatim skine sa sedla opasač s revolverom i opase ga. Podigne nogu u stremen i s velikim se naporom vine u sedlo.

Jahao je prema potoku. Svaki korak konja izazivao je oštru bol u glavi. Nagnuo se prema naprijed, držeći se čvrsto roga i glavinjajući u sedlu. Znao je da ne može jahati, ali se nije usudio ostati na otvorenom, gdje bi ga Buck mogao naći. Jer, jedno je bilo nedvojbeno: čim Armand bude mogao sjesti u sedlo, potražiti će ga.

Nije bilo sve u tome što je Buck bio potučen po prvi put u svom životu. Bilo je tu i nešto više. On je u kotlini uživao glas čovjeka koji se zna tući, a sada je taj njegov ugled poljuljan. Bio je ponižen pred jednim od svojih kauboja i u prisustvu svoje žene. Neće imati mira sve dok se ne osveti Morganu, tako što će ga ubiti.

Mlađić potjera konja preko ceste, pa do potoka. Sjaši, držeći se roga sve dok

se vrtoglavica nije smirila, a zatim povede konja kroz šipražje do obale. Ostavi uzde, klekne i zapljusne lice vodom. Glavobolja će uskoro prestati i tada se može braniti; ali, nije znao koliko ima vremena.

Sjedio je i pokušavao srediti misli, ali osjećao je da mu je svaki mišić u tijelu prebijen i boli ga kao upaljeni zub. To nije bilo samo od udarca u glavu koji mu je zadala Celia. Armand ga je izudarao više nego što je mislio. Tako se redovito događa u šakanju, uvijek padne više udaraca nego je borac svjestan.

Najzad mu se glava razbistri i sada je mogao razmišljati. Najprije će posjetiti Alcorna, podsjetiti suca na svoje pravo na Rafter D i ispričati kako su ga dočekali. Nije znao što ga je natjeralo da se predomisli, ali je bio siguran da se neće povući i prepustiti čitav ranč Celiji i Armandu.

Da su bili pametni, možda bi se opet predomislio i prodao svoj dio ranča, ali Armand je odlučio da ga ubije ili onesposobi za čitav život.

Zatim se sjetio kako je Lamar vikao da je banka opljačkana. I oni će ga goniti... Sanders i potjera. Pitao se nisu li, možda, projahali pokraj ranča dok se tukao s Buckom Armandom.

Znao je: sada je najvažnije da se odmori i povрати snagu. A jedino mjesto gdje bi to mogao jeste u gradu, u kući Jean Tunyan. Sjetio se da mu je obećala ispričati ponešto što bi on morao znati.

Odjednom osjeti da je zamislio pogrešnim redoslijedom. Prije nego potraži suca i razgovara s njim o svojem dijelu ranča, mora sa sebe skinuti sumnju da je opljačkao banku. A to može jedino ako se domogne Dicka; ako mu to uspije, bankar će reći istinu, ili će umrijeti.

Morgan ustane i krene prema konju, a tada se ukoči. Uzvodno su kaskali nekaj konjanici. Možda je to Ed Sanders s potjerom. Nije smio dopustiti da ga uhapse i odvedu u zatvor dok ne iščupa iz Lamara istinu. Kad to učini, onda ga mogu zatvoriti. Bio je iza brave samo

jednom u svom životu. Poludio bi ako bi se našao u zatvoru samo nekoliko sati, onaj put mu je bilo dovoljno za čitav život.

Nekoliko minuta kasnije ugledao je jahače. Bio je u pravu. Vodio ih je šerif. Slaba potjera, samo su trojica krenuli za njim. No, kad su se približili, primijeti da su ostali dvojica Tully Bean i Johnny Bedlow.

Na raskršću su zastali i neko vrijeme razgovarali. Bio je predaleko da čuje što govore, ali je vidio kako Tully pokazuje prema planinama na sjeveru, a zatim je sjahao i proučavao cestu.

Morgan izvuče revolver. Dakle, Sanders je odabrao dvojicu koja su najbo-

lje u kotlini poznavali progonjenog, dvojicu njegovih najboljih prijatelja.

Odjednom Tully ustade i okrene se prema Sandersu, nešto mu govoreći.

Morgan upravi revolver u prijateljeve grudi, pitajući se hoće li se moći natjerati da puca u Tullyja ili Johnnyja ako ga pokušaju uhvatiti; njih su trojica, zajedno koješta doživjeli. A zatim se sjeti da ga oni gone, love ga pod tim prokletim punim mjesecom. Ubit će ga ako se odupre hapšenju, a ako se preda — odvest će ga u zatvor.

Mladićeve se usne skupe u tvrd, gorku liniju. Sada je znao da će pucati u obojicu, bude li potrebno. U zatvor neće ići.

VI

Ed Sanders smota cigaretu, gledajući mjesječinom obasjano Tullyjevo lice. Znao je što mu Tully pokušava reći: svježi otisak kopita na cesti pokazuje da se Morgan Dill skriva među vrbama. Vrlo je vjerojatno da je upravo u ovom času njegov revolver uperen u jednoga od njih.

Ed se ponovo sjeti kako je nemoguće znati koliko se Dill promijenio u protekle tri godine; dok je živio u kotlini, bio je tvrd orah, a u ove tri godine zacijelo nije omekšao.

Morgan nije čovjek koji bi ponudio da bude zaključen u zatvoru, Bean je to, već više puta spomenuo; poput divlje životinje u kavezu obolio bi i umro. Ako je to istina... a Ed je predosjećao da Tully zna što govori... Morgan će pucati u svakog tko ga pokuša otjerati u zatvor.

Serif zapali cigaretu i odbaci ostatak šibice, zatim reče, nastojeći dati glasu miran ton:

— Uzjaši, Tully. Svratit ćemo na Rafter D. Možda je Morgan posjetio sestru.

— Dobro. — Tully s olakšanjem odahnu. — Vjerojatno je baš to učinio.

Krenuše prema ranču. Malo zatim Tully se približi Edu.

— Bio je dolje, među vrbama — reče. — Osjećao sam kako mi se ježi koža. Da si naredio neka ga lovimo, netko od nas bi stradao. Na ovakvoj mjesječini bilo bi mu lako gađati, kao u ribu u vedru.

— Od te se rane ne bismo oporavili — doda namršteni Bedlow. — Bio bi to ti ili ja, ili obojica. Morgan ne bi oprostio prijateljima što su se okrenuli protiv njega.

— Tako sam i ja mislio — suglasio se Tully.

— Što bi trebalo uraditi u ovakvom slučaju? — upita Ed. — Ja ne znam. Nisam ni siguran da je opljačkao banku. Ili, ako jeste, rado bih znao zašto i što se, zapravo, dogodilo.

— Možda smo ga trebali upitati — reče Johnny. — Ako je bio dovoljno blizu da puca u nas, bio je dovoljno blizu i da čuje.

— Ne bi nam odgovorio — reče šerif — osim ako to ne bi učinio metkom. — Zastane, razmišljajući koliko je Tully bio siguran da se Morgan skriva pokraj potoka, a zatim pomisli da je njegov zamjenik možda slagao kako bi Morga-

nu dao vremena da odmakne. Zatim upita: — Prema čemu si zaključio da je tamo dolje?

— Ne znam da li je bio, ali bilo je očito da je netko skrenuo cestom za Rafter D, a zatim se vratio, prejahao općinski put i ujahao među vrbe. Ako je namjeravao krenuti iz našeg kraja, kao što smo pretpostavili, na raskršću mora skrenuti prema sjeveru. Ili će se vratiti u grad, ako misli da tamo mora još nešto obaviti.

— Ne vidim razloga zašto bi se skrivao među vrbama — reče Johnny. — Možda je netko drugi ostavio te tragove.

— Rekao sam vam da nisam siguran — ljutito reče Tully — ali tko bi drugi ovuda jahao u ovo doba noći? Dobro poznajem Morga, bez pucnjave neće otići u zatvor. Moram priznati da se malo prije nisam baš ugodno osjećao.

Čas kasnije ujahali su u dvorište Raftera D. Šerif opazi svjetlo iza kuće, a zatim začuje tihi Tullyjev glas:

— Tamo, Ede. U koraku.

Pogleda ulijevo i ugleda nekog muškarca kako sedla konja; međutim, ni na mjesecini nije mogao prepoznati tko je to. Skrene ulijevo i pričekava dok čovjek izvede konja iz korala i zatvori vrata. Tada primijeti da je to Turner.

— Kamo si krenuo, Slime? — upita Ed i potjera konja prema njemu.

Turner užjaše i pogleda šerifa. Tully dojaše na jednu a Johnny Bedlow na drugu stranu, tako da je kauboj bio opkoljen kako ne bi pokušao pobjeći. Ako je na to i pomislio, promijenio je nakanu kad je Ed spustilo ruku na držak revolvera i tiho rekao:

— Ne mislim ponavljati pitanje, Slime.

— U Indian Springs, ako vas to zanima — zlovoljno uzvratí Turner.

— Jesi li vidio Morgana Dilla?

— Da, vidio sam ga.

— Gdje?

— Ovdje.

— Je li to bilo davno?

— Nije.

— Kada?

— Odakle, do vraga, mogu znati? — zlovoljno vikne Turner. — Nisam gledao na sat.

Nešto nije u redu, pomisli Ed. A što god bilo, važno je. Inače se Turner ne bi tako ponašao; kauboj je uvijek prijazan i razgovorljiv čovjek. Naglas reče:

— Možda bi bilo najbolje da pođeš s nama u grad. Ljudi radije razgovaraju dok sjede u zatvoru ili u mom uredu nego kad jašu na svom konju.

— To ne možeš uraditi! — pobuni se Turner. — Gazda me šalje poslom. Prebit će me ako ga ne obavim.

— A ja ću te prebiti ako ne progovoriš. Izaberi! — Vidjelo se da šerif misli ozbiljno. — No, da čujemo. Što se dogodilo kad je došao Morgan?

Turner je oklijevao. Pogledao je Tullyja, zatim Johnnyja i, očigledno zaključivši da nema izlaza ako ne progovori, polako objasní:

— Svi smo znali da će doći... ili smo nagađali, jer pola Raftera D pripada njemu. Zato mi je gazda naredio da budem ovdje. Noćas je Morgan dojahao i potukao se sa šurjakom. Pošteno je izlemao gazdu, ali je i sam gadno prošao. Oborio je Armanda, no gospođa ga je uspavala toljagom. Osvijestio se kad sam mu izlio vedro vode na glavu. Pomogao sam mu da se popne na konja, a zatim je odjahao... ne znam kamo.

Dakle, to se dogodilo, pomisli Ed. Bio je povrijeđen, dovoljno povrijeđen da izgubi volju za jahanjem. Imao je dovoljno razloga da se sakrije među vrbe. Glasno upita:

— Zašto te Armand šalje u Indian Springs?

— Da nađem ljude. — Turner dočeka Edov pogled s nadutošću tipičnom za ljude s Raftera D. — Mislio je da je Morgan otišao u grad po tebe i obavijestio suca što se ovdje zbilo. Dobio je batina, a on to neće olako zaboraviti.

Ed uskipi od srdžbe:

— Zar Armand nije nikad pomislio da on nije ovdje, u kotlini, zakon?

— Zar si ikad čuo da bi Bucku Armandu išta takvo palo na pamet? — zahihota Tully.

— Nisam ja zapovijedao — promrm-lja Turner. — Ja samo radim za Rafter D. Ako želite odgovor, razgovarajte s Buckom.

— To ću i uraditi — reče šerif — ali ti reci momcima da ću ih sve strpati u zatvor ako pokušaju spriječiti provođenje pravde, ili uzmu zakon u svoje ruke. — Kad je Turner krenuo, on dodade: — Mislite i na to da se može dogoditi da postanete radnici Morgana Dilla kad sve ovo završi.

— Ne — odvrati Turner. — On će biti mrtav. Nemam ništa protiv Morgana. Želio bih da ode iz kotline, daleko. Nitko se ne može oduprijeti Armandu i njegovoj ženi i pobijediti... to ti je dobro poznato.

Turner potjera konja oko Tullyja i odjaše niz padinu, kao da se želi što prije udaljiti od Eda i njegovih zapitkivanja.

— Ima pravo. — Zamišljeno će Tully. — Sada je vrijeme.

— Za što? — upita Ed.

— Da vidimo govori li Slim istinu. Tko vlada kotlinom? Šerifov ured ili Rafter D?

Tully je time i ranije podbadao šerifa, a njegovo pitanje nije smirilo Edov gnjev.

— Podimo — reče Ed — da čujemo što će nam reći Buck Armand. Možda ćemo morati Rafter D postaviti na pravo mjesto, a noćas se za to pruža odlična prilika.

...

Morgan pričekao dok su se Ed Sanders i njegovi ljudi udaljili prema ranču, a zatim spremi revolver u korice i povede svog konja natrag prema cesti. Neko je vrijeme nepomično stajao pokraj životinje držeći se jednom rukom za rog sedla. Kad mu se, najзад, glava razbistrila, uzjaše i polako krene prema gradu.

Kad je stigao do poslovnog bloka, skrene u Glavnu ulicu, pa opet u jednu uličicu koja je vodila do stražnje strane kuće Runyanovih. Još ga je uvijek

boljela glava, ali se osjećao bolje nego kad je krenuo s poloka. Odvede konja u hrambar, u štali ga zaveže, popusti kolan a zatim se vrati na uličicu.

Pogleda u nebo i zaključio da je prošla ponoć. Na trenutak pomisli na Dicka Lamara, pitajući se hoće li bankar ostati u gradu ili pobjeći. Ako je pamešan, ostat će i boriti se, ali on ga je smatrao kukavicom i sumnjao je da je taj čovjek dovoljno hrabar da bi ostao ovdje poslije svega što se zbilo.

Morgan je bio svjestan da će se suočiti s tim čovjekom i bilo bi glupo da se u to upusti prije nego što bude spreman. Do zore ima još oko četiri sata i najbolje bi bilo da dio tog vremena iskoristi za odmor. Jean će se pobrinuti da na miru odspava, a, vjerovatno, i povečera.

Još je bila budna, u kući je još gorjelo svjetlo.

On brzo pređe dvorištem prema stražnjim vratima, popne se na trijem i zakuca. Cuo je korake po kuhinji, vrata se otvore i na njima se pojavi Jean, sa svjetiljkom u ruci.

— Misli sam da si to ti, Morgane — reče. — Udi!

Kad je ušao, djevojka zaklimala glavom.

— Što se dogodilo? S onim što je od tebe želio Dick nisi mogao tako nagrditi lice.

— Potukao sam se Buckom.

— To se moglo i očekivati. — Ona pokazuje na stolac pokraj stola. — Voda u loncu za čaj je vruća. Oprat ću ti lice. Nalit ću ti i šolju kave. Jesi li što jelo?

— Ne, već dugo vremena. — Pokušao se nasmejšiti, ali se njegove usne nisu micale. — Strašno se osjećam. Sada, kad više ne mislim na to, gladan sam. Čini mi se da sam posljednji put jelo za doručak, a to je bilo prije izlaska sunca. Možda mi je i zato loše.

— Ne bih se čudila.

Jean naliže kave a zatim donese iz smočnice bocu i začini kavu viskijem.

— Popij to. Pokušat ću ti urediti lice, a zatim ću ti na brzinu nešto pripremiti za jelo. — Ona uzmakne i ozbiljno ga

pogleda. — Morgane Dillu, ti si tvrdo-
glav čovjek! Nisi dorastao da pregova-
raš s Lamarom. On bi prevario i lisicu.

Morgan otpije gutljaj kave. Kad je
djevojka donijela ručnik i lonac vrele
vode na stol, reče:

— Ne mogu se s tobom prepirati.

Ona umoči jedan kraj ručnika u
lonac, izvadi ga i iscijedi koliko je jače
mogla, a zatim počne nježno brisati krv
s njegova lica. Pregledala je svaku
modricu i ranu, a zatim ih otrla suhim
krajem ručnika i na kraju premazala
mašću.

— Ništa ozbiljno — reče. — A sada
ću ti spremiti nešto za jelo.

Popio je kavu, zaklopio oči i naslonio
se na naslon stolice. Glava ga je još
boljela, a u životu nije bio tako
umoran. Gotovo je zaspaao kad ona
reče:

— Najbolje bi bilo da jedeš, Morga-
ne. Ja ću pričati dok ti jedeš, a zatim
ćemo odlučiti što ćeš poduzeti.

— Mi ćemo odlučiti? — Privukao je
stolicu bliže stolu, misleći kako je Jean
sličnija sestri nego što je mislio; Molly
je redovito tako govorila. — Najbolje je
da unaprijed sve bude jasno. Ja ću
odlučiti.

— Dobro — Jean se nasmiješi — ti
ćeš odlučiti. Zaključat ću vrata. Netko
bi se, šerif ili Armand, mogao dosjetiti
da si ovdje i ući.

Vratila se, spustila zastor u kuhinji i
sjela je za stol, nasuprot njemu. Gleda-
la ga časak prije nego je počela, a onda
reče:

— Ne namjeravam odlučivati ni o
čemu umjesto tebe. Ispričat ću ti
ponešto što, vjerojatno, ne znaš. Kad to
čuješ, možeš odlučiti što hoćeš. — Malo
je oklijevala a zatim doda: — Ja znam
kakva je Molly bila i kakva je i otkad
se udala za Dicka. Obćala sam sama
sebi da neću pokušati nikada zapovije-
dati muškarcu, pogotovo tebi.

Stavila je na stol nekoliko odrezaka
pečene govedine, kruh, maslac i krišku
pite. Ponovo mu napuni šalicu kavom i
sjedne. Gledao ju je dok je jeo, misleći
da ipak uopće nije nalik Molly.

Jean nije bila slična svojoj sestri, bar
ne dok je sjedio ovdje i gledao je iz
bliza. Njena je kosa bila jednako
crna... tako crna da je na svjetlosti
petrolejske svjetiljke imala plavi od-
sjaj... njene su oči bile jednako
tamnozmeđe i bila je otprilike ista
stasa. Razlika je bila u izrazu njena
lica.

Molly je uvijek bila nezadovoljna, a
njeno je lice to pokazivalo. Sada, kad je
mislio o tome, Morgan se nije mogao
sjetiti je li ikad bila nečim zadovoljna.
Jean je bila neposrednija, na njoj nije
bilo znakova nezadovoljstva, nije oče-
kivala da je poslužuju ili o njoj brinu.

Molly se ponašala kao da je kraljica,
a Jean nije pokazivala nikakve želje da
je smatraju nečim višim. A onda je
Morgan opazio nešto na što ranije nije
mislio. Molly je uvijek izgledala starija
nego je bila, možda zbog podočnjaka, a
Jean je izgledala mlada i svježa i bila
je jako privlačna.

Jean se iznenada nasmije.

— Čini mi se da smo se oboje
promijenili, zar ne, Morgane? Dok
gledaš u mene i razmišljaš jesam li
doista odrasla, ja gledam tebe i pitam
se jesi li se promijenio. Bio si nestašan
mladić prije nego što si otišao... i ti, i
Tully Bean, i Johnny Redlow. Ja sam
bila dijete ali sam mnogo znala o tebi.
Uvijek mi se činilo da se mnogo
zabavljaš.

— I jesam, ali poslije odlaska iz
kotlinne nije bilo mnogo zabave.

Nastavio je jesti, razmišljajući kako
je doista bilo veselo dok je živio u
dolini. Molly je bila spremna za izlazak
kad bi god došao po nju, a nitko nije
imao bolje drugove od Tullyja i Joh-
nnyja; uvijek su bili spremni za svaku
nepodopštinu.

Nakon raskida s Molly Morgan nije
imao djevojke, a poslije odlaska iz
kotlinne ni sa jednim muškarcem nije
sklopio pravo prijateljstvo. Misleći na
Tullyja i Johnnyja, sjeti se kakva bi to
bila užasna stvar da je tamo, na
potoku, morao u njih pucati. Ali, noć
još nije završila; mogli bi mu biti opet
za petama, još prije jutro.

Jean se nikako nije mogla odlučiti da počne pričati; mirno je sjedila sučelice, ruku prekrštenih pred sobom. Kad je Morgan posegnuo za pitom, najzad reče:

— Ovo će te zaboljeti i zato mi je teško reći, ali najbolje je da znaš ako još uvijek voliš Molly. Ona tebe nikad nije voljela. Bila je proračunata, sebična beštija otkad se sjećam. Ja to znam, jer sam bila ta koja je uvijek izvlačila kraći kraj. To je bilo još dok je mama bila živa i dok smo nas tri ovdje živjele.

Morgan se nije iznenadio Jeaninim riječima. Naprosto nikad nije to potpuno priznao samome sebi, ali je Molly vrlo dobro poznao, dovoljno dobro da bi znao kako je ona osoba koja prvo gleda svoje interese.

— Htjela se udati za tebe sve dotle dok je mislila da ćeš naslijediti najmanje polovicu Raftera D — nastavi Jean. — Štoviše, mislim da je neko vrijeme, prije nego se Celia udala za Bucka, Molly sanjala da ćeš ti dobiti čitavi ranč, ali onda je čitava kotlina govorila da će Celiji uspjeti lišiti te tvog dijela nasljedstva... ili da, u najmanju ruku, nećeš imati ništa tri godine. A Molly nije htjela čekati. Počela se potajno sastajati s Dickom i hrabriti ga. Obćala mu se prije nego je tebi vratila prsten. Osim toga, kao bankareva žena nije morala naporno raditi.

Jean zašuti, kao da se pita kako on to sve prima, a zatim ustane, ode do štednjaka i uzme lonac s kavom, pa ga donese k stolu i napuni mu šalicu.

Morgan nije ništa rekao. Pomisli da mu je ovim riječima Jean pružila najbolji lijek. Zapravo, on nije nikad prestao biti zaljubljen u Molly, iako ga je neprekidno grizlo što nije shvaćao razloge koji su je naveli da mu vrati prsten. Sada, kad zna, gorčine će nestati. Nije sumnjao u Jeanine riječi. Molly bi baš tako postupila.

Jean se vrati na stolicu na suprotno strani stola.

— Drugo što ne znaš jeste da je Dick bankrotirao i banka je pred zatvaranjem. O tome se mnogo priča, a Molly

je to nagovijestila više puta. Ona je zabrinuta i želi suosjećanje. Uostalom, baš zbog toga sam bila sigurna da ti je Dick postavio zamku, iako nisam znala kakvu. Molly se boji da će izgubiti svoj dom i položaj u gradu što ga ima kao bankareva žena. Dick je uvijek mnogo kockao, a u posljednje vrijeme najviše. Mislim da je krao novac od banke i gubio ga na pokeru. Zacijelo te je zato i optužio da si opljačkao banku. To je njegov način spašavanja.

Morgan uzme šalicu i iskapi ostatak kave. Još je bio umoran i nije mogao razmišljati. Glava ga više nije tako boljela ali se osjećao prilijepljen za stolicu i nije imao snage da se oslobodi.

On smota i zapali cigaretu. Namjeravao je zamoliti Jean neka ga pusti spavati jedan sat, a zatim će potražiti Lamara i izvući iz njega istinu, pa makar ga morao napola ubiti.

— Malo ću odspavati. Jean. Probudi me za jedan sat. Onda ću uraditi ono što moram. Nikad nism ubio čovjeka, ali ću možda ubiti Lamara.

— Naravno, možeš spavati ovdje. — Ali, djevojka nije ustala. Njen pogled, pun pitanja, ostade na njegovu licu. — Morgane, nisam sigurna je li to baš samo Lamarova zamisao. Možda je Molly smislila da ga navede na pljačku banke i da pošalje po tebe, kako bi te načinio krivcem?

— Ne znam tko je to smislilo, ali čini mi se da sam ja kriv za sve. Nije točno da je Lamar samo pročitao da sam u neprilici u Steamboat Springsu i da je tako doznao da sam tamo. Bio sam lud od bijesa kad sam čuo oporuku koja je prepustila upravljanje Rafterom D Celiji sve dok ja ne navršim dvadeset pet godina. Armand se uvijek prema meni odnosio kao prema najgorem radniku na ranču. Ako je bilo prijavog posla, uvijek sam ga ja dobio, pa sam zaključio da je najbolje ako radim za nekog drugog dok ne napunim godine. Zato sam i odmaglio u Steamboat Springs.

— Bio je to i glavni razlog da je Molly prekinula zaruke s tobom i dala nade Dicku Lamaru. Kao što sam ti

maločas rekla, Molly nije htjela živjeti tri godine od kaubojske plaće.

Morgan kimne glavom, suglasivši se da je Molly mogla tako zaključivati. Zatim nastavi:

— Prije nekoliko tjedana sjetio sam se oporuke i, kako se moj rođendan približavao, pisao sam Lamaru. Nisam želio svoj dio imanja; jer ne bih mogao surađivati s Armandom, ali sam želio nešto novaca. Kako je Lamar bio administrator imanja, mislio sam da poznaje Celijine namjere, pa sam mu javio da sam spreman prodati svoj dio ranča za razumnu svotu u gotovom. Pisao sam da odlazim u Oregon i da ću tamo osnovati ranč.

— Lamar me pozvao, poručivši da je Celia voljna otkupiti moj dio. Napisao je neka ujašem u grad i držim se podalje od Glavne ulice. Javio je da Celia želi sa mnom pregovarati i da ne želi da se Buck u to miješa, a da će biti gužve ako me Armand vidi u gradu.

— I bilo bi je. On je najgori čovjek u kotlini. Gori je nego onda kad si ga poznavao.

— Mislio sam da to nije moguće. No, nisam znao što će mi Celia ponuditi, ali nitko ne može tvrditi da je tisuću dolara razumna svota. To su mi htjeli dati Lamar i Celia. On je već pripremio novac, u platnenoj vrećici. Celia je spomenula pet tisuća dolara. Mislim da je Lamar ukrao četiri tisuće. Bilo mi je teško i izgubio sam glavu, inače ne bih onako napustio grad. Morao sam otići Edu Sandersu čim sam shvatio što Lamar namjerava, ali nisam. Pogriješio sam i u tome što sam odjahao na Rafter D. Buck i Celia su, vjerojatno, baš to i očekivali. Mislim da me je on namjeravao ubiti.

— To bi bilo njemu slično.

— Još uvijek mi se misli brkaju. — On ustaše i protrlja lice. — Bit će mi dobro čim malo odspavam.

— Morgane — i Jean ustane — jesi li ikada ubio ženu?

— Ne. Neću ubiti Molly... ako na to misliš.

— Baš sam to mislila. Imaš dosta razloga da joj zavrneš šiju. Stidim se sama sebe, ali ja je mrzim... mrzim je od svog djetinjstva. Uvijek je bila lažljiva i pokvarena. Nije se promijenila ni kad je odrasla. Hoću reći, zapao bi u nevolju ako je ubiješ. Ona nije vrijedna toga.

Smiješno, pomislio je, mogao bi ubiti Dicka i Bucka, ali Molly je sažalijevao.

Jean je, pak, razmišljala o svojim osjećajima prema sestri i kako da prenese te osjećaje na njega.

— Ništa joj neću učiniti na žao.

Jean kimne glavom, namrštivši se. Nedvojbeno, Molly je strašno povrijedila djevojku, pomisli Morgan. Kad se sjetio svoje sestre Celijs i kako se ona ponijela prema njemu, mogao je shvatiti zašto je Jean takva prema Molly. Poznavao je obitelji u kojima su vladali ljubav, poštovanje i razumijevanje, ali ni on ni Jean nisu imali sreće da budu rođeni u takvoj obitelji.

Jean ga povede prema spavaonici i otvori vrata.

— Možeš ovdje spavati. Probudit će te za jedan sat.

On pođe za njom i ispruži se preko kreveta. Mjesec je bacao svijetlu mrlju preko njegovih stopala. Odmah je zaspao. Činilo mu se kao da je prošla jedva jedna minuta kad ga je Jean počela buditi.

— Ustani, Morgane — rekla je. — Netko je napolju, u staji.

VII

Ed Sanders je koračao prema stražnjem ulazu u stambenu zgradu ranča, a za njim njegovi pratitelji. Šerif je razmišljao što da kaže čovjeku kao što je Armand. Nezgoda je bila što tu nije bio samo Buck; razgovarat će sa Celijom Dill Armand, sa sablašću starog Abea Dilla, s tradicijom arogantne moći koja se godinama stvarala.

Dok su prelazili stražnjim trijemom, njihove su mamuze zveckale. Ed, pokuca. Celia otvori vrata, gotovo ih potpuno pokrivši svojim tijelom dok je gledala u šerifa. Nije ni pokušala maknuti se u stranu, ili prikriti svoje neprijateljstvo.

— Želim razgovarati s Buckom — reče šerif.

— On ima posla — odvrati Celia nabušito, što je Ed mogao očekivati od svakog tko je bio u vezi s Rasterom D. — O čemu želite razgovarati?

Ed pogleda mimo nje i ugleda Armanda kako sjedi za stolom, s lijevom rukom u posudi s vodom. Rančer je hladno gledao u šerifa, a lice mu je bilo krinka od modrica i posjekotina.

Iznenada Ed više nije mario je li Celia žena ili nije. Ona se uvijek ponašala kao da želi biti muškarac i sebe je zamišljala muškarcem, pa on odlučio da se tako i ponaša prema njoj. Osim toga bahatost i nabušitost ljudi s Rastera D popeli su mu se već preko glave.

On spusti rame i probije se pokraj nje, maknuvši je s vrata i pritisnuvši uza zid. On krene ravno prema Armandu, pažljivo ga gledajući da vidi namjerava li potegnuti revolver. Nije gledao natrag, osjetivši da su Tully i Johnny ušli iza njega i da će spriječiti Celiju da ga napadne.

— Vidim da si zapeo za cirkularnu pilu — reče Ed.

Armand je bio gol do pojasa. Na stolu se nalazila boca s melemom pokraj posude s vodom. Ed zažali što nije vidio tučnjavu. I Morgan je, nedvojbeno, povrijeđen, ali je dobro udesio šurjaka.

— Možeš vidjeti što želiš — zagunda Armand kroz natečene usne. — Reci što želiš i gubi se.

— Što se dogodilo kad je Morgan došao ovamo?

— To se tebe ne tiče! — oštro odvrati Buck. — Ne odgovaram na pitanja. Okreni se i odlazi!

— Onda obuci košulju — reče Ed. — Čini se da si pošteno prebijen pa ćemo mi umjesto tebe osedlati konja i odvesti te u grad. Kad ohladiš noge u jednoj od naših odvojenih soba, rado ćeš odgovarati na sva pitanja koja budem smislio.

— Misliš da si dovoljno velik da me odvedeš u zatvor?

— Nije uopće važno što ja mislim. Prije nego smo ušli ovamo, Tully i ja smo raspravljali o tome upravlja li kotlinom moj ured ili ti. Ako nisi siguran koji je pravi odgovor... a čini se da do danas ni ti ni Celia to niste bili... ja ću vam objasniti. Kad je riječ o zakonu, nadležan je samo moj ured. Ako pokušaš uvesti svoje poglede na zakon, smjestit ću te u zatvor tako brzo da će ti se zavrtjeti u glavi.

— Piće što si popio moralo je da bude odvratno jako.

Celia, koja je dotad stajala kraj zida blizu vrata, krene prema muškarcima i obrati se šerifu.

— Reći ću ti nekoliko stvari koje treba da pamtiš. Nije problem u tome tko upravlja kotlinom. Ima stvari koje nećemo dopustiti i najbolje je da to sada uvidiš. Oboje znamo da nešto nije bilo u redu s tatinom oporukom kad je pola ranča ostavio Morganu. Nisam sigurna što, ili... recimo... ne mogu dokazati što je bilo. To bi ti mogao reći Alcorn. U svakom slučaju, ne namjeravamo prepustiti Morganu ni pedlja ranča. Ja sam se brinula za tatu, a Buck i ja smo vodili ranč dok se Morgan skitao i stvarao gužvu. On ne zaslužuje ništa, a to će i dobiti.

— Nisam došao ovamo da bih raspravljao o oporuci i tvom bratu. Za to

će se pobrinuti sud. Tražim Morgana i želim čuti što se dogodilo kad je došao i kamo je otišao.

— Potukao se s Buckom — odgovori Cella. — Odvela sam muža u kuću i obrisala mu krv. Iščao je lijevu ruku na Morganovoj glavi i kvasi je u vreloj vodi. Morgan je odjahao, ne znamo kamo.

— Što je Morgan učinio da si krenuo za njim? — upita Armand. — Je li opljačkao banku... ili učinio nešto slično?

Ed se čudio zašto je baš to upitao. Proučavao je nekoliko sekundi Armandovo izudarano lice, a zatim odgovori:

— Tražimo ga zbog preslušanja. Razgovarao sam sa Slimom Turnerom prije nego je otišao. Rekao je da ste ga poslali u Indian Springs po ljude. Zašto?

— Idemo u lov za Morganom — objasni Armand. — Kad ga nađemo, objesit ćemo ga. Ako se skriva u nekoj kući u gradu, spalit ćemo grad, bude li to potrebno da ga istjeramo iz rupe. Kad je prije tri godine otišao iz kotline, ukrao je konja. To je konj koji pripada Rafteru D. Ti uvijek vješaš ljude zbog krađe konja, zar ne?

Konj je pripadao Morganu još od dana dok je bio ždrijebe. Bezobrazluk Armandovih riječi zapanji Eda, iako je bio navikao na takav stav Raftera D prema provođenju zakona. Tada reče:

— Buck, baš ti to želim reći. Položi ruku na Morgana... nije važno pod kakvom optužbom... i smjestit ću te u zatvor. Ne nekog od tvojih ljudi. Tebe! Objesiš li Morgana, sudit će ti se zbog ubojstva.

— Ti si pljan, šerife — pomirljivo reče Armand. — Dugo si vremena bio prilično tih, zašto si sad počeo pjevati tako glasno?

Ed nije znao što bi. On je gutao svoj ponos, baš kao i sudac Alcorn, ali poslije toliko vremena čovjek osjeti da ne može dalje gutati. Mora nešto učiniti. Bilo mu je svega dosta.

— Recimo da je bilo potrebno dugo vremena da počnem glasno govoriti — odgovori Ed. — Kako vidiš, mogu i to.

— To su teške riječi, šerife — reče Armand.

— Da vidimo što možeš. Tvoja desnica je zdrava.

— I da se borim s trojicom? — Armand zaniječe glavom. — To ipak ne mogu. Nisam tako lud. Na, čekat ću dok dođu moji momci i tada ćemo vidjeti tko se razmeće. Ako nas hoćeš zaplašiti da damo Morganu pola ranča, šerife, neće ti uspjeti.

— Ima još nešto i bilo bi najbolje da o tome razmislíš. Nisi mogao sam izaći na kraj s Morganom, pa si poslao po sve svoje ljude da uhvatiš jednog čovjeka. Ti i Rafter D bit ćete izvrnuti podsmjehivanju čitave kotline.

Ed se okrene i izađe iz kuće. Nije rekao ni riječi dok se penjao na konja i odjahao, ali je bio zlovoljan. Znao je da ništa nije postigao. Kad je riječ o stavljanju ranča Rafter D na pravo mjesto, nije još ni počeo. Za taj posao bit će potrebno popaliti malo baruta.

U prošlosti je dopuštavao da se događaji zbivaju izvan njegova utjecaja. Sve je otišlo tako daleko samo zato jer je tako bilo najlakše. Sada je mislio na ženu i djecu; mislio je na Morgana Dilla i o tome kako je nepravедно što mora goniti očajnog čovjeka koji je, najvjerojatnije, nevin.

Pa, ako mora poginuti, onda neka to bude u pokušaju da nametne zakon Rafteru D, a ne u pokušaju da uhapši Morgana Dilla.

Kad je stigao do općinske ceste, reče:

— Tully, čini mi se da ćemo prije zore trampiti olovo s čitavim čoporom vukova s Raftera D. Želio bih da je Morganov revolver na našoj strani.

— I ja.

— Morgan će dobiti svoju polovicu imanja — nastavi šerif. — On će pred sudom dokazati pravevaljanost oporuke. Mislite li da je još uvijek tamo, među vrbama?

Da je bio, čuo bi što razgovaraju. Činilo im se da je izuzetno važno za Morgana da ih čuje, da zna da su njegovi saveznici protiv Armanda i ljudi s Raftera D. Ali Tully, koji je pregledao put, okrene se i reče:

— Vratio se u grad... naime, nedavno je to netko učinio. To je morao biti Morgan.

Ed umorno kimne glavom. To je i očekivao. Sada je pred njima bio zadatak da love Morgana u gradu, gdje se mogao sakriti na desetak mjesta. Vrlo je vjerovatno da će ga prije zore tamo potražiti i Armand sa svojim ljudima.

— Pođimo u grad i počnimo tražiti — reče Ed. — Ali, ne znam gdje bismo počeli.

— Možda u Lamara — reče Tully. — Morg će ga natjerati da govori, ili će ga ubiti.

— A tada će biti optužen za ubojstvo. — Šerif zaklima glavom. — Najbolje je da ga prije toga nademo.

— Godilo mi je uhu dok sam te slušao kako tamo govoriš — reče Tully. — Nisam nikad mogao shvatiti zašto ste ti, i sudac Alcorn, i svi ostali uporno gledali kroz prste tom ranču.

Ed nije odgovorio. Zapravo, nije znao što bi rekao. Možda je to postala navika. Ili su, možda i on, i Alcorn, i ostali toliko željeli živjeti da su se bojali suočiti s okolnostima.

Ed je sada znao jedino to da više ne kleči i da se po prvi put nakon toliko godina osjeća kao čovjek. Bio je to ugodan osjećaj, vrlo ugodan. Pitao se hoće li sudac Alcorn, Sam Colter i ostali građani Twin Rocks ikada imati taj osjećaj.

VIII

Ed se šutljivo vraćao u grad a za njim su jahali Tully i Johnny. Bit će to duga noć, mislio je, ako ne budu imali sreće i ne nađu Morgana. Ocijenio je da će Armand dovesti ljude u Twin Rocks tek prije zore. Što ako do tada ne nađe Morgana? Što će rančer poduzeti?

Razmišljao je o tome, a onda mu se smučilo. Armand je bio lud, dovoljno lud da misli kako je iznad zakona i može učiniti sve a da za to ne odgovara. Znajući to, Ed je došao do jedinog mogućeg zaključka: ako ne nađe Morgana, Armand će spaliti grad.

Kako zaustaviti čovjeka kakav je Buck? Čak ako Ed i nagovori Morgana da im se pridruži, borit će se samo njih četvorica, šerif je znao... a znao je to i rančer... da će se gradski oci poput suca Alcorn, Sama Coltera i Bladlyja Milesa sakriti; kad dođe do obračuna oni neće biti ni od kakve koristi.

Dakle, preostaje samo jedno: naći Morgana i strpati ga u zatvor, zbog njegove vlastite sigurnosti, a zatim mu, kad dođe vrijeme za pucanje, staviti revolver u ruku. To je jedini način da se spriječi katastrofa, ali nije bio

siguran hoće li biti uspješan. Snage su bile odviše nejednake.

Kad su stigli na rub grada, Ed reče: — Počet ćemo u kući Lamarovih. Ne nadam se da ćemo tamo naći Morgana, ali, kako je Tully rekao, to je logično mjesto gdje valja početi. Ako smo zakasnili i on je već ubio bankara, tada će biti strašne gužve.

Lamarova se kuća nalazila u pokrajnjoj uličici, udaljena jedan blok od banke. Bila je to najveća i najljepša stambena zgrada u Twin Rocks. Odgovarala je gradskom bankaru i bila je jedan od razloga koji su naveli Molly Runyan da se uda za Lamara.

Trojica muškaraca privežu konje ispred zgrade.

Ispred travnjaka pružala se željezna ograda. Ed pogleda na balkon s bijelom balustradom i kimne glavom, razmišljajući je li Molly ikad požalila što se nije udala za Morgana i je li sada sretna kad se u društvu popela na najvišu stubu do koje se u Twin Rocks moglo popeti.

Ona, vjerovatno, uopće nije sretna, pretpostavljao je Ed, i vrlo je vjerovatno

da je nagovarala Lamar neka presele u Denver, gdje bi mogla osvajati novi svijet. Međutim, nikad neće stići tamo, ako su govorkanja o Lamarovoj banci istinita.

Oni prijeđu trijem i Ed povuče uzicu za zvonce. Kad nitko nije odgovorio, povuče još tri puta. Staklo na ulaznim vratima je bilo zamrznuto tako da nije mogao jasno vidjeti u kuću, ali negdje odostraga gorjelo je svjetlo. Sada se učini da se ono kreće po predvorju, a čas kasnije vrata se otvoriše i na njima se pojavi Lamar, sa svjetiljkom u ruci. Zagledao se u ljude koji su stajali pred njim kao da ne zna što da kaže i učini.

— Želimo s vama razgovarati — reče šerif.

— Nije mi ni na kraj pameti da s vama razgovaram — zareži Lamar. — Jedino što me zanima u vezi šerifova ureda jeste da li je Morgan Dill uhvaćen i smješten u ćeliju.

— Zato i jesmo ovdje — reče Ed. — Smijemo li ući?

— Ne! Spremam se u krevet. Molly ima glavobolju. Imam je i ja, poslije svega što se dogodilo. Ne znam što da uradim. Nemam dovoljno novca čak ni da ujutro otvorim banku.

Bankar počne zatvarati vrata, ali Ed podmetne nogu između njih. Zatim reče:

— Ući ćemo, Lamare. Još će te jače zaboljeti glava ako ne budeš s nama razgovarao.

— Imate li nalog? Privatni stan je svetinja. Nemate pravo nasilu ući...

Ed izgubi strpljivost. Lamar ga je uvijek razdraživao, a sada se ta razdraženost pretvorila u bijes. On pritiska ramenom gotovo zatvorena vrata, širom ih otvori i odgurne bankara, tako da je gotovo ispustio svjetiljku.

— Udite! — reče Ed Tullyju i Johnnyju. — Lamar nas je upravo pozvao.

On krene hodnikom prema stražnjem dijelu kuće, gdje je kroz jedna odškrinuta vrata prodirala svjetlost. Nikad prije nije bio u toj kući, ali je pretpostavljao da se straga nalazi neka vrst kabineta ili sobe za dnevni bora-

vak. Bio je u pravu. Molly je sjedila na divanu, s vezom u krilu.

Očito, bila je to Mollyna privatna soba za boravak, sa stolicama za ljuljanje pokrivenim debelim jastucima, crvenim sagom i sa šivaćim strojem, kojega je rijetko koristila. Na zidovima su bile slike cvijeća blistavih boja, svaka uokvirena u teški pozlaćeni okvir. Uz suprotni zid bio je prislonjen pianino i Ed se sjeti da je Molly voljela glazbu.

— Dobro veče, šerife — reče žena. — Čujem da se Morgan vratio.

— Istina je — reče Ed. — Kako vaša glavobolja?

— Što? Iznenadila se. — Ne boli me glava. Zašto pitate?

— Vaš suprug je rekao da vas boli.

— Dick često laže. — Ona se nasmije.

Lamar je ušao u trenutku kad je ona to rekla. Postavio je svjetiljku na stalak od orahovine usred sobe i objasnio:

— Naravno, slagao sam. Nisam htio da nam pokvarite večer. Sanderse, uvalili ste se u gadnu nepriliku. Ujutro ću o ovome razgovarati sa sucem. Dat ću vas maknuti s vašeg položaja zbog upadanja u moju kuću. Ne moram to trpjeti a niti ne želim.

Ed dade znak glavom Tullyju koji je stajao u hodniku; Johnny je bio korak iza njega.

— Tully, Johnny, uzmite ovu svjetiljku, pretražite kuću i pogledajte ne skriva li se negdje Morgan. Pretražite sva mjesta gdje je Lamar mogao sakriti leš.

— Zaboga — vrisne Molly — zar mislite da smo ubili Morgana? Nisam ga čak ni vidjela. Uostalom, on je posljednji čovjek na svijetu kojega bih htjela ubiti.

— Sumnjam da vaš suprug dijeli s vama te osjećaje.

Lamar je nekoliko trenutaka bio bez riječi, a oči su mu se izbuljile. Zatim prigušenim glasom reče:

— Ovo je najveće nasilje kojem sam ikada bio izložen. Što mislite, Sandersu, tko ste vi?

— To bih isto mogao i ja vas upitati. Međutim, u ovom času najviše me zanima gdje je Morgan.

— Tražite na vrlo neobičnom mjestu — odvratí bankar. — Odakle ste zaključili da je ovdje?

— Prije ili kasnije doći će ovamo, kako bi vas prisilio da odustanete od optužbe da je on opljačkao banku. Ako dođe do borbe, on će ubiti vas ili njega. Vi ste živi, pa zaključujem da postoji mogućnost da ste ga ubili i sakrili leš dok ne odlučite što ćete s njim kasnije uraditi.

— U životu nisam čuo takve gluposti.

— Lamar se usiljeno nasmije. — Opljačkao me i odmaglio s novcem. Prepametan je da bi se motao ovuda.

— Vaša priča nije uvjerljiva, Lamar. Baš kao što je Molly maločas rekla: vi često lažete.

— Zašto si to rekla? — Bankar se okrene i pogleda ženu.

Molly je trenutak šutjela. Nastavila je vesti gledajući u krug tkanine stegnute između dva obruča.

Lijepa je, pomisli Ed. Imala je na sebi plavu kućnu haljinu s pojasom, a kosa joj je padala niz leđa poput blistave crne mase bila je savršena, prema Edovu ukusu. Pa ipak, unatoč njenoj ljepoti, vidjelo se da nije zadovoljna. Čuo je priče o njenim svađama s Lamarom. Susjedi su prepričavali kako su ih čuli kako viču do duboko u noć.

Najzad pogleda muža i odgovori na njegovo pitanje:

— Zato što mnogo lažeš. Znam da mi nikad nisi rekao istinu o tome što radiš u Grand Junctionu. Znam da si kockao i izgubio više novaca nego što si ikome priznao, a sigurno si spavao s droljama svaki put kad si bio tamo a meni lagao kad si se vratio kući.

— Nije istina! To uopće nije istina. Rekao sam istinu da me je Morgan Dill opljačkao. Sada sam bankrotirao, kažem ti! Ujutro neću moći otvoriti banku.

— To ti ne vrijedi, Lamar. — Ed odmahne glavom. — Morg bi bio lud ako bi opljačkao banku u vrijeme kad će naslijediti pola Raftera D. A on nije ludak.

— Poznajete Celiu. Ponudila mu je bijednu otkupninu za njegovu polovinu

ranca. Mogao ju je uzeti ili ostaviti. Da je nije uzeo, ne bi ništa dobio. Vrlo dobro znate da ga Armand ne bi pustio blizu imanja, a i Dill je to znao. Htio je dobiti više od 5000 dolara koje mu je Celia ponudila, pa se zato odlučio na jedino što je mogao, uperivši revolver u svoj trbuh.

— I ja poznajem Morgana — reče Molly. — Ne vjerujem da bi on opljačkao banku... ni tvoju, ni bilo čiju.

— Možda si ga nekod poznavala, ali sada ga ne poznaješ. On je zločinac, kažem ti. On bi me ubio a da ne trepne okom. Nikad u životu nisam još osjetio takav strah. Sada je deset milja odavde, Sanderse, a vi ga ni ne pokušavate naći. Ujutro ću obavijestiti građane kako provodite zakon.

Tully i Johnny Bedlow uđu u sobu. Tully vrati svjetiljku na mjesto i izvijesti:

— Nismo ništa našli. Mislim da nije ovdje.

Ed je jedan trenutak gledao Molly, pitajući se što će joj Lamar učiniti kad oni odu.

— Neće ti se ništa dogoditi, Molly? — upita.

Ona ga iznenađeno pogleda a njene se pune crvene usne malo razdvoje.

— Naravno da neće.

— Onda ćemo potražiti negdje drugdje.

Šerif izađe iz sobe, a Tully i Johnny Bedlow pođu za njim.

Ed je zastao pokraj konja, držeti se rukom za rog sedla i pokušavajući se sjetiti svega što je znao o Morganu Dillu. Da bi se pretražili svi hambari u Twin Rocks, bit će potrebna cijela noć; gotovo uz svaku kuću je jedan. A pred njima nije bila cijela noć, pa je trebalo odlučiti gdje početi. Najzad Ed reče:

— Nisam poznavao Morga tako dobro kao vas dvojica. Pokušavam se domisliti gdje bi se mogao sakriti poslije tako dugotrajne odsutnosti. Osim vas dvojice u gradu nije imao prijatelja. Sada je u nevolji. Vjerovatno je poslije tučnjave s Armandom povrijeđen na više mjesta. Potrebna mu je pomoć, možda je to i plać. Vjerovatno i povoj. Gdje bi mogao potražiti pomoć?

— I ja sam razmišljao o tome — reče Tully. — Ne znam, Ede. Naprosto ne znam. Docu Bridgesu neće ići, Morg je mrzio tog starog podlaca. Možda je otišao mojoj kući, ili Johnnyjevoj.

— Mojoj neće — brzo reče Johnny. — Noćas sam bio glup i nisam se s njim rukovao, ali sada je kasno. On vjerovatno misli da ne želim imati posla s njim.

— Dakle, onda mojoj — reče Tully. — Možda se nada da ga neću izdati iako sam šerifov zamjenik.

— Idi i pogledaj kod kuće, Tully — reče šerif — Johnny i ja pretražit ćemo konjušnice. Ne vjerujem da je ostavio konja u nekoj od njih, ali moramo provjeriti.

— Ako je teže ozlijeđen — reče Johnny — možda je ostavio konja u konjušnici i popeo se na sjenik... ili je, možda, unajmio sobu u hotelu.

— Ne, to nije učinio — oštro se usprotivio Tully. — Koliko ja poznajem Morga, morao bi biti napola mrtav da takvo što učini.

— Ustanovit ćemo — reče Ed. — Ja ću pogledati u konjušnicu Red Front, a ti ćeš, Johnny, pokušati u Barneyjevoj. Sastat ćemo se ispred sudnice.

Nekoliko minuta kasnije Ed je sjahao u konjušnicu Red Front. Odmah iza vrata visio je na zidu fenjer. On ga uzme i pode polako prolazom, pregledavajući svakog konja. Većinu je poznavao, a od onih koje nije nijedan nije bio šarac. Bilo je nekoliko čorata, pa vranaca, jedan ridan, ali šaraca nije bilo. Iako je to očekivao, bio je razočaran.

Dok se vraćao prolazom, iz sobice koja je služila kao ured izađe čika Joe Miller, vlasnik konjušnice. On protreba oči i zašklji u Eda.

— Čuo sam kako neko ovuda luta — reče Miller piskutavim glasom. — Što tražiš u ovo doba noći? Vjerujem da nisi došao kupovati konje.

— Naravno da nisam. Tražim Morgana Dilla. Mislio sam da je ovdje ostavio konja i prenoćio u hotelu.

— Dill? Nisam znao da se taj obješnjak vratio. Ako jeste, neka ostavi konja negdje drugdje. Sjećam se kako je stavio vedro vode izaad vrata moga ureda i vezao ga uzicom s kvakom. Jedna večer sam se kasno vratio,

umoran da sam se jedva micao, a smocio sam se do gole kože. Što taj nije mogao smisliti, to je smislio tvoj prokleti zamjenik, ili Johnny Bedlow. Ne, gospodine, nisam vidio mladog Dilla, niti to želim.

— Dobro, Joe. Vрати se u krevet.

On uzjaše, odjaše pola bloka do hotela, sjaše i uđe. Iza prijemne tezge nije bilo nikoga, pa on pritisne zvono te uzme knjigu gostiju i pročita sva imena koja su tog dana upisala. Među njima nije bilo Morga Dilla, ali to nije ništa dokazivalo.

Iz sobe na dnu predvorja izađe visoka žena, ziječajući i čuđudi se. Opazivši tko stoji ispred tezge, zastane, a njeno se lice sacrveni od ljutina.

— Tako mi boga, pa to je predstavnik zakona! E, nemoj mi reći da te tvoja ljubomorna žena bacala iz kreveta jer si se skitao, pa sada tražiš gdje ćeš odspavati.

— Amando, ti si kadra pokvariti dobro raspoloženje nekomeu a da to i ne želiš. Tebi je potrebna konkurencija.

— Konkurencija me ne bi učinila boljom. — Nasmijala se. — Naprotiv, možda bih postala gora. Uostalom, nema smisla da gladije dvoje kad to mogu sama. Dovoljno je da sama razbijam glavu kako ću spriječiti Lamara i njegovu smrdljivu banku da preuzmu hotel.

— Tražim Morgana Dilla — objašnjava Ed. — Pomislio sam da je, možda, ovdje unajmio sobu.

— Morgan? — Žena zaničete glavom. — Nisam ni znala da se vratio. Reci, je li se vratio da sredi račune s onim kućkinim sinom, mužem njegove sestre?

— Vratio se, a Lamar tvrdi da mu je opljačkao banku. Moram ga naći i razgovarati s njim prije nego to Armando učini.

— Ne mogu ti pomoći. Rado bih da mogu. Morgan je svojedobno znao naljutiti neke zatucane starce, ali meni se njegov način svidao, s druge strane, ne bih povjerovala Dicku Lamaru čak ni da se zakune na deset Biblija.

— Zao mi je što sam te probudio.

— Laž! — odvrti ona prijašnje. — Tražio si u tome.

— Dobro, uživao sam. — Ed se nasmiješi. — Laku noć!

Tully i Johnny već su ga čekali pred sudnicom. Odmah upita:

— Jeste li imali sreće?

— Ne — odbrati Tully.

— Ni ja — doda Johnny.

— Nisam ni očekivao — namršteno će Ed. — Samo sam se nadao. Ne preostaje nam ništa nego da pregledamo sve hambare u gradu, a za to nemamo dovoljno vremena. Morgan nije ostavio konja napolju, da ga netko od nas nađe. — On zastane i zamišljeno se počeo po tjemenu. — Možda bismo mogli pogoditi čiji bi hambar htio koristiti.

— Ne bi ušao u hambar suca Alcorna — reče Tully — ni Doca Bridgesa. Osim ta dva, ne znam koji bi odabrao, ili odbacio. Mogao se smjestiti i ne birajući.

— Najprije sam mislio da neće otići Lamarovoj kući — reče Ed — ali sam sada siguran. Nikad nije bio strpljiv. Ne mogu ga zamisliti kako čeka da prođe noć.

— Hej! — uskliknu odjednom Johnny. — Sjetio sam se nečega. Sjećaš li se, Ede, s kim si sinoć razgovarao pred bankom?

Ed je trenutak zurio u njega, a zatim se sjeti da ga je zaustavila Jean kad je izašao iz banke.

— Sreo sam Jean Runyan, ali kakve to veze ima s Morganom?

— Djevojka je znala da je Morg u gradu. Ona je bila zbog njega strašno zabrinuta... znači, sklona mu je. Ako to Morgan zna, otišao je njenoj kući.

— U pravu si. Kako se nisam već ranije sjetio! Pokušat ćemo.

Oni odjašu do kraja bloka, a zatim skrenu s Glavne ulice i krenu uličicom pokraj stražnjih ulaza u mračne kuće, a zatim stignu do Runyanova hambara. U kuhinji, je gorjelo svjetlo. Dakle, Jean je još bila budna. Ed se tome čudio dok je silazio s konja.

— Johnny, ti ostani kod konja — naredi šerif. — Tully, ja i ti ćemo se ušuljati u hambar, Ne bih htio da Jean počne pucati u nas.

Ed šmugne oko ugla hambara, načas zastavši dok je gledao osvijetljeni

kuhinjski prozor i dvadesetak metara dvorišta koje je bilo jarko osvijetljeno mjesečinom. Kući se nije moglo prići neopazeno. Ako je Morgan unutra i ako primijeti da se netko približava kući, počeo bi pucati iz revolvera. A na toj udaljenosti i uz takvo osvijetljenje ne bi promašio.

Vrlo polako i pažljivo Ed okrene zasun i otvori vrata, slušajući cviljenje zardalih šarki koje se njegovim ušima činilo neobično glasno. Kliznu unutra i pričekta Tullyja, a zatim zatvori i zakračuna vrata. Upali šibicu, podiže cilindar fenjera koji je visio kraj vrata i upali stijenj. Spusti cilindar, a zatim začuje kako Tully tiho kune.

— To je njegov konj! Prepoznao bih tog ždrijepca svugdje; toliko sam puta jahao iza njega da se ne mogu zabuniti.

— Onda je Morgan u kući. Kladio bih se na to. Johnny se odlično dosjetio.

Ed krene uzduž zida, do mjesta gdje je mladić ostavio sedlo. Najprije je pogledao u bisage, bojeći se onog što će naći u njima. Onda duboko uzdahne, otvori ih i izvadi platnenu vrećicu s oznakom banke Twin Rocks. On zagunda i tiho reče:

— Ovo sam najmanje želio ovdje naći.

Tully zazviždi.

— Misliš li sada da je Lamar po prvi put u životu rekao istinu.

— Tako izgleda. — Otvorio je vrećicu i izvadio šaku zlatnika. Onda ozbiljno nastavi: — Htio bih razgovarati s Morganom prije nego donesem zaključak, ali to nije dobro. Ovo je dokazni materijal zbog kojeg će ga porota poslati u kaznionicu u Canon City.

— Još uvijek ne vjerujem, Ede. — Tully zakima glavom. — Naprosto ne mogu povjerovati da bi se čovjek poput Morgana mogao toliko promijeniti.

Ed je razmišljao koliko novaca može biti u vrećici i zaključiti da ne može biti više od osam do devet stotina dolara, najviše tisuću. Tada reče:

— Odnesemo li ovu vrećicu Lamaru i kažemo mu gdje smo je našli, on će

reći kako to dokazuje da je njegov iskaz istinit i da je Morgan kriv, pa zato to nećemo učiniti. Lamar je morao u banci imati više od ovoga, pa bi Morgan, da je ispraznio sef, imao više novaca.

— Istina. Razgovarajmo s njim.

IX

Neko vrijeme Morgan nije shvaćao što mu Jean govori. Osjećao se kao da se probija prema gore kroz zagušljivi sloj magle. Jean ga ponovo prodrma, a njezine su riječi udarale o njegove uši.

— Morgane, moraš se probuditi. Netko je u hambaru. Ne znam tko, ali mogao bi biti Buck Armand i njegovi ljudi.

On ustade i zatrese glavom. Tijelo ga je boljelo na desetak mjesta, udešeno udarcima Buckovih šaketa. Jean nije donijela svjetiljku, ali svjetlo je padalo kroz otvorena vrata iz kuhinje. I mrlja mjesečine još je uvijek bila pokraj noge kreveta. Pa ipak, Jean je još uvijek bila za njega nerazgovjetan lik. On protrlja oči i zažmiri, ali nije mogao jasno vidjeti djevojku.

— Pričekaj malo — reče. — Muti mi se u glavi. Upravo sam zaspao.

— Zaspao si prije više od jednog sata — oštro će ona. — Sjedila sam na trijemu i čula konje u uličici. Konjanici su sjahali. Razgovarali su, ali tako tiho da nisam čula što govore. Dvojica su ušla u hambar i zatvorila vrata.

Njegova se glava polako razbistrivala i on se prisjeti svega što se zbilo poslije njegova dolaska u Twin Rocks. Njegov je šarac u hambaru. Buck Armand, ili šerif, ili bilo tko prepoznat će konja i pogoditi da je u blizini. On ustade.

— Ne namjeravam izaći i početi pucati sve dok ne budem morao. Ako je to šerif ili netko drugi, možda neću morati. Izaći na trijem i upitaj tko je. Pusti ih u kuću, ako žele. Ja ću ostati ovdje i ostaviti malo pritvorena vrata,

— Ne još. Osim ako ne želiš prvi otići do ulaza u kuću.

— Ne. — Tully se naceri. — Ne bih to volio. Morg možda čeka u kuhinji, s pucaljkom u ruci.

— Onda ćemo pričekati dok se domislimo kako ćemo doći do ulaza a da nas ne napuni olovom.

da vidim što se događa. Ako uđu i počnu te siliti da kažeš gdje sam, umiješat ću se.

Ona je oklijevala, zabrinuto ga pogledavajući. Iznenada pruži ruke prema njemu i uhvati ga za ramena.

— Morgane, ako je to šerif, razgovaraj s njim. Poznajem Sandersa, a i ti ga poznaješ. On je pošten čovjek. Ne možeš dalje bježati pred njim i Buckom Armandom.

— Znam da je pošten — gorko reče Morgan — ali u gradu zapovijedaju ljudi kao što su Dick Lamar, sudac Alcorn i ostale velike zvjerke a Ed sluša. Ne, jedina je mogućnost ako Lamar izjavi da je lagao. Ni u kojem slučaju im nemoj reći da sam ovdje. Ako to učiniš, morat ću pucati, a to ne želim.

Ona je još oklijevala, jer je znala da on nema pravo, ali nije insistirala. Odmahne glavom i reče:

— Ne znam zašto na svijetu postoje tvrdoglavi ljudi.

Izašla je iz spavaonice, pritvorila vrata, a zatim ode do prozora koji je bio okrenut prema dvorištu i poviče:

— Tko je vani?

Tišina... jednu dobru minutu... a zatim muški glas odgovori:

— Ja sam, Jean, Ed Sanders. Sa mnom je Tully. Htjeli bismo s tobom razgovarati.

— Uđite. Sa mnom možete razgovarati čak i u jedan ujutro.

Opet načas zavlada tišina. Morgan pomisli da se Sanders i Tully dogovaraju. Oni su, vjerovatno, sigurni da je

on u kući i boje se da će pucati čim ih opazi. Najzad Sanders poviče:

— Jean, je li s tobom Morgan?

— Ne, nije. Zašto misliš da je ovdje?

— Njegov je konj u tvojem hambaru.

— Dolista? — reče ona kao iznenađena. — Možda spava negdje u blizini.

Muškarci izađu iz hambara i krenu prema trijemu. Boje se da će pucati; pomisli Morgan, no ipak su se izložili opasnosti; dakle, računaju da neće pucati. On brzo priđe vratima, još ih malo odškrine, a zatim izvuče revolver.

Kad je Sanders ušao, Jean je bila u kuhinji, pokraj štednjaka.

— Hoćete li šolju kave, šerife? — upitala je.

— Dapače. — Sanders je očima pretraživao prostoriju. Pogled mu se na trenutak zaustavi na vratima spavaonice, a zatim se okrene Jean.

— Morgan sigurno nije ovdje?

— Sigurno — obrecne se razdražljivo djevojka. — Valjda znam tko je u mojoj kući. Osim toga, on je otišao iz grada.

Tada uđe Tully, ali ostade u blizini vrata. Ni jedan od njih se nije promijenio, pomisli Morgan. Nikad nije osobito volio Sandersa, ali je bio jako blizak Tullyju i teško je mogao povjеровати da je njegov stari prijatelj postao šerifov zamjenik.

Pitao se gdje je Johnny. Vjerovatno negdje u uličici, ili je otišao na drugu stranu kuće, da mu presiječe put ako pokuša bježati. Nije bio siguran da li Sanders vjeruje Jean, ali to nije bilo važno. Važno je bilo hoće li šerif pretražiti kuću. Ne bi bilo dobro ako bi htio, a Morgan je u ovom času želio izbjeći svaki sukob osim s Dickom Lamarom.

Jean naliže u dvije šalice kavu i pruži ih Sandersu i Tullyju, a zatim upita:

— Zašto se šuljate po mojem hambaru? To mi se ne sviđa. Ako nešto hoćete, mogli ste doći na vrata i pitati kao ljudi.

— Tražili smo Morganova konja, misleći da će i on biti tamo gdje mu je konj — objaśni šerif. — Znamo da je

bio na Rafteru D i pomislili smo da se vratio u grad. Sada, kad smo našli njegova konja, znamo da jest.

Jean slegne ramenima.

— Kao što sam rekla, znala sam da je otišao iz grada ali mislim da je negdje u blizini ako je konj u hambaru.

— Moramo ga naći, Jean — Sanders priđe stolu i sjedne. — Armand je poslao po svoje ljude; dovest će ih u grad i razrovati mjesto dok ne nađe Morgana.

— A što će onda učiniti?

— Rekao mi je da će ga objesiti zbog krađe konja. Buck tvrdi da je Morgan ukrao šarca i da životinja pripada Rafteru D.

— To je smiješno! — poviče Jean. — Morgan ima tog konja odavno. Sjećam se da je na njemu jahao dok je udvarao Molly.

— To i ja znam. — Nestrpljivo reče Sanders. — Nezgoda je što je Armand poludio. U svoje je lakome ruke dobio Rafter D i ne namjerava ga ispustiti. Sada je još ljući jer ga je Morgan prebio.

— Morat će dati pola ranča. Ta polovina pripada Morganu.

— U tome i jeste problem. Njemu nije dovoljna Celijina polovina. Ako Morgan ostane živ, mogao bi uzeti svoj dio, pa zato Armand mora naći izliku da ga ubije. A krađa konja je dobra izlika.

— Vi ćete ga uhapsiti zbog ubojstva — reče Jean. — On sigurno zna da ne smije počiniti takav zločin.

— Armanda će biti teško uhapsiti. Imam jednog pomoćnika. Mogu još zaprisegnuti Bedlowa i to je sve. Svi se boje Bucka Armanda, ti to dobro znaš. Ljudi s Raftera D godinama su terorizirali ovaj kraj, još dok je stari Abe bio živ. Armand je gori jer je lud, a Abe nije bio.

— Zar ovdje sjedite da mi kažete kako Armand može ovamo dojahati sa svojim ljudima i objesiti Morgana pod izmišljenom optužbom, a onda otići slobodan kao ptica? — Jean zakima glavom. — Ede, vi mu to nećete dopustiti?

— Kako ga trojica mogu zaustaviti?
— mrzovoljno upita Sanders.

Ona je stajala, kimajući glavom. Tada Tully reče:

— Jean, Morg je bio moj najbolji prijatelj. Ne želim da Armand stavi na njega ruku, a ti ćeš nam pomoći. Moći ćemo zaštititi Morgana ako ga nađemo. Nađe li ga Armand, ne možemo. Želimo da se Morgan preda.

— A što ćete mu učiniti ako to učini?

— Staviti ćemo ga u zatvor, zbog njegove vlastite sigurnosti — objasni Tully. — Ako ga Armand pokuša izvući, dat ćemo Morgu oružje, jer će mu biti potrebno.

— Ako Armand ustanovi da Morgan nije u zatvoru — dometnu Sanders — spalit će grad, da pokaže što može. Bude li Morg u zatvoru, nas četvorica možemo zaustaviti Bucka. Mogli bismo ga i svladati.

Morgan opazi kako Jean briše suze i u jednom strašnom času pomisli da će ga izdati. U jedno je bio siguran: on neće u zatvor. Možda govore istinu... Tully mu nikad nije lagao. Pa ipak, nije bio siguran da li Ed Sanders gleda na situaciju kao Tully.

Tully i Sanders su promatrali djevojku, koja je šutjela, grizla donju usnu i brisala oči. Najzad Tully reče:

— Jean, sigurno ćeš vidjeti Morgana jer je njegov konj ovdje. Ti znaš... a i Morgan bi znao, kad bi bio negdje u blizini i čuo me... da nema toga što za njega ne bih učinio. Sada ima priliku da učini nešto za sebe i za grad. Potreban nam je. Reci mu to.

— On nije opljačkao banku! — poviče Jean. — Nikad neću povjerovati da jeste. On će nekako natjerati Dicka da odustane od optužbe. Najbolje bi bilo da natjerate Lamara da kaže istinu.

— I hoćemo — obeća Sanders. — Ne mislimo da je Morgan opljačkao banku, ali u ovom je času opasan Buck Armand a ne Lamar.

— Dobro. — Jean mahne rukom. — Radite kako znate. Reći ću Morganu, ako ga vidim. A sada, zašto se ne vratite kući, ili u sudnicu, ili kamo hoćete. Ja bih legla.

— Vratit ćemo se u sudnicu. — Sanders ustade. — Reci Morganu da ga čekamo. — Zakoračio je prema vratima, a zatim stade. — Čudno da si tako dugo budna.

— U tome nema ništa čudna. Nisam mogla spavati od brige zbog Morgana, a još sam zabrinuta. To što ste rekli o Armandu nije smanjilo moju zabrinutost. Vjerovatno neću moći zaspati.

— Prenesi Morganu da nam je potreban — ponovi Ed. — Uz njegovu pomoć moći ćemo zadržati Armanda. — U pratnji Tullyja krene prema vratima, a zatim se još jednom okrene: — Ne znam da li nam vjeruješ, Jean, ali moraš nam vjerovati. Štoviše, moraš uvjeriti Morgana da smo mu još uvijek prijatelji!

Izašli su. Jean se nije ni pomakla sve dok nisu nestali u sjeni, a zatim izađe iz kuće i ode u hambar. Za nekoliko minuta se vrati i zatvori kuhinjska vrata. Tada reče:

— Otišli su, Morgane. Možeš ići.

X

Kad su Ed Sanders i njegovi ljudi izašli iz kuće, Lamar se vrati u Mollynu sobu i zagleda se u ženu. Za njega je ona bila najljepša najpoželjnija žena na svijetu. Još ju je volio... onoliko koliko je on mogao voljeti ženu. Prva godina njihova braka bila je divna,

ajсреtnija godina njegova života, ali se tada nešto dogodilo.

Nije znao što je bio pravi razlog. Molly je u krevetu bila pohotna, ali odjednom je prekonoc postala hladna. Zbog toga je i počeo odlaziti u Grand Junction, kockati se, spavati s jeftinim djevojkama.

Oko njenih očiju su se zapažale crte nezadovoljstva, kojih nije bilo kad su se vjenčali. Njena usta, koja su se uvijek smiješila kad bi se vraćao iz banke, sada su bila puna poruge. Tri mjeseca nije priredila nijedan prijem, a kad ju je pitao zašto, nehaljno bi odvrtila da je odviše umorna.

Iznenada su sva gorčina i razočaranje koji su se u njemu nakupili prekipjeli.

— Zašto si rekla Sandersu da mnogo lažem?! — prasnu. — Jesi li ga htjela navesti na pomisao da sam lagao kad sam rekao da je Dill opljačkao banku?

Ona je uporno vezla, ne obraćajući pažnju na muža, kao da ga nema u sobi. Sada je podigla pogled:

— Naravno da jesam, dragi. Baš sam to htjela da pomisli. Lagao si, zar ne? Prebacio si krivnju na Morgana.

— Naravno da jesam, ali oni to ne znaju. A ja to mogu i dokazati. Mogu poslati Dilla na dvadeset godina u kaznionicu, te nagovoriti Alcorna, Coltera i još neke da mi pomognu pokrenuti novu banku. Čuješ li, Molly? Možemo početi iznova.

— Ne. — Ona nastavi vesti. — Ne možemo početi iznova. Mi smo završili. Ti si završio u ovom gradu, a ja ne mogu podnijeti poraz; ne mogu dalje živjeti u ovom smrdljivom i prljavom gradiću.

To je, znao je, bio dio nevolje, iako to nikad nije uzimao ozbiljno. A sada, gledajući njeno zajapureno lice, znao je da je pogriješio. Možda je baš to pokvarilo njihov brak.

Te prve godine ona je bila sretna i zadovoljna, ali je zatim, čini se, zaključila da je on u Twin Rocksu postigao sve što je mogao, pa ga je počela nagovarati neka proda banku i preseli u Denver. On joj je rekao neka o tome više ne govori; oni žive u Twin Rocksu i ona bi mogla biti sretna što živi u najljepšoj kući u gradu.

On stisne šake, okrene se i počne koračati amo-tamo. Znao je da je Molly u pravu kad kaže da su završili svoje u Twin Rocksu. Suviše se govorkalo o njegovim putovanjima u Grand Junction, previše o propasti banke. Ništa od

toga doprlo je i do njega, a dobro je znao da se... ako je već i on to čuo... mnogo više pripovijeda po gradu.

On čučne pred ženu i uzme njenu ruku.

— Poslušaj me, Molly! Ja te ljubim. Ne želim te ostaviti. Otići ćemo odavde. Željela si otići. Sada ćemo to učiniti.

Ona ostavi svoje ruke u njegovim, mlitave i beživotne. Oči su joj bile pune prijezira kad je upitala:

— Odakle nam novac? Ti si propao, zar ne?

— Ne potpuno. Imam dokument koji žele Buck i Celia Armand. Dill ga je sinoć potpisao u banci. U dokumentu piše da Morgan prepušta svoj dio Raftera D za novac koji sam mu dao. Taj dokument Armandu vrijedi 5000 dolara. Znam da ima toliko gotovine. S pet tisuća dospeljet ćemo daleko.

— A što ćemo onda?

— Zaradit ću još — obeća on. — Ja znam kako se dolazi do novca. Sit sam Twin Rocksa baš kao i ti. Ako odemo nekamo gdje me ne poznaju, mogu uspjeti. Ti to znaš. Radio sam dobro dok me nisi upropastila.

— Ja tebe?! — Ona izvuče svoje ruke iz njegovih. — Zašto mene okrivljuješ? Ja te nisam upropastila.

— I te kako jesi.

On se podiže i udalji od nje, mrzeći je i želeći staviti ruke na njeno bijelo grlo i istisnuti iz nje život.

Ona sigurno laže. Silno je lukava. Mora znati što mu je uradila.

— Znaš kakva si bila. Kad smo se vjenčali, nisam mogao poželjati bolje žene, a zatim si se pretvorila u santu leda. Kao da spavam s mrtvom ženom.

— Nije te to upropastilo — odgovorila je prijezirno. — Zanio si se maštanjem o tome što bi mogao postići kartajući poker, a izgubio si banku i samopoštovanje. Ne znam da si htio spavati sa mnom nakon onog što si radio u Grand Junctionu.

— Ti to nisi znala, jer ti nisam ništa rekao.

— Nisi ni morao, znala sam. Lud si ako misliš kako sam jedva čekala da se

iz neke od javnih kuća u Grand Junctionu vratiš k meni u krevet.

— U početku to nije bio razlog! — vikne on. — Gotovo si me uništila prve godine našeg braka. Rasipala si novac kao vodu svaki put kad si bila u Denveru. Imaš u ormaru haljina koje nisi nikad obukla. Ništa te nije zadovoljavalo, baš ništa!

Njena desna ruka promijeni smjer, nakon što je nategla nit, a zatim igla probije tkaninu i ona opet pritegne nit. Zatim polako podiže glavu i pogleda ga, smiješajući se na način koji ga je dovodio do ludila.

— Bankar bi morao biti sposoban izdržavati svoju ženu, je li tako, dragi?

Ovako se ona često odnosila prema njemu za vrijeme svađe i to bi ga uvijek razbjesnilo. Ali, ovaj put on nije htio da njihov razgovor krene tim tokom. Njegove se šake stisnu i ponovo otvore. Osjetio je kako mu lupa srce. Znao je da ju je izgubio; pa ipak, nije se predavao.

— Molly — rekao je ozbiljno — priznajem da sam se nekoliko puta loše ponio prema tebi, ali promijenit ću se. Obećajem! Hoću da pođeš sa mnom. Osedlat ću konja i odjahati na Rafter D. Dobit ću novac i vratiti se prije zore. Hoćeš li biti spremna da tada kreneš?

Ona je opet vezla. Sada ga pogleda i kimne glavom.

— Bit ću. Zašto bih ostala ovdje?

— Dobro. Počet ćemo iznova.

On zastane i poljubi je, ali ona ne uzvratila. Njegove su usne bile požudne, ali ona mu ničim ne uzvratila. On se uspravi i opet osjeti želju da je uguši, ili da je udara po licu dok joj glava ne klone, ali se savlada. Ne sada. Kasnije, ako ne održi obećanje.

Izađe iz sobe i ode u svoju spavaonicu. Kad je došao iz banke, odložio je revolver. Sada otvori ladicu u pisacem stolu i izvadi revolver i opasač. Pregleda oružje, ustanovi da u bубnju ima pet metaka, zatim ga vrati u korice. Gledao ga je neko vrijeme, razmišljajući da li da ga pones.

Rijetko je nosio revolver i nije bio osobito spretan u rukovanju njime, ali nadao se da ni Armand nije. Nije vjerovao Celiji a još manje Bucku. Najbolje je da ga pones, odluči najzad. Mogli bi pokušati da ga prevare za njegovih pet tisuća, a on se s time neće pomiriti. Ispunit će svoju obvezu i predati im dokument koji je Morgan Dill potpisao.

Lamar zakopča opasač s revolverom i izađe iz kuće, ne gubeći vrijeme da se oprostila sa ženom. Prijeđe stražnjim dvorištem do staje, zapali fenjer i osedla vranca. Ugasi svjetiljku, izvede konja iz staje, zatvori vrata i uzjaše.

On nije vjerovao Mollynom obećanju da će poći s njim i po prvi put pomisli na mogućnost da krene bez nje. Kad obavi posao na Rafteru D, mogao bi produžiti. U gradu nije ostavio ništa osim osobnih stvari i namještaja, a taj nije mogao prodati za neku spomena vrijednu svotu.

Namještaj je bio skupocjen. Kupio je nov kad su se vjenčali, ali tko bi ga otkupio i za približan iznos onome koji je on dao? Kuća je bila pod hipotekom, na iznos veći nego vrijedi. Nasmiješio se kad se toga sjetio. Molly ne zna za hipoteku; ona zacijelo misli da može i dalje živjeti u toj kući. Bit će silno iznenađena.

Hoće li je povesti, može odlučiti i kad se vrati s Raftera D; i tako mora proći kroz grad. Iznenada požuri. Zelio je što prije sve srediti i krenuti. Više nije mogao živjeti ovdje, gdje je doživio poraz. Bilo je teško povjerovati da je već do toga došlo.

Kad su se vjenčali, svijet je bio pod njegovim nogama: bio je najmoćniji i najugledniji čovjek u gradu. Sada više nije ništa. Čak ni glupi šerif ne vjeruje u njegovu priču. Nitko ga ne voli.

Kad se već toga sjetio, nitko ga nikad nije ni volio. U gradu nije imao prijatelja. Za sve to može zahvaliti Molly. Zašto je svo vrijeme trčao za njom, nastojeći istisnuti Morgana Dilla i razbiti njegove zaruke s Molly, bilo je više nego je mogao shvatiti.

Potjera konja u galop, osjećajući hladan noćni povjetarac na vrelom licu. Nije mogao razumijeti ni to zašto je pokušao nagovoriti Molly da pođe s njim. Bolje mu je bez nje. Tada polako počeo razmišljati o Molly i o prvim mjesecima njihova braka. Njezino ga je lice progonilo. Sve dok bude živ neće se nje moći osloboditi. Ne, mora je povesti sa sobom.

Ako u posljednjem trenutku ona odbije, staviti će ruke na njeno lijepo grlo i stiskati ga dok god bude disala. Ako je on ne može imati, neće je ni drugi.

Kako čovjek može istodobno toliko voljeti i mrziti ženu, kao što je on Molly? Nije znao. Sve to nije imalo smisla, ali bilo je tako.

Stigao je do raskršća i skrenuo prema Rafteru D. Mora obaviti posao i požuriti natrag u Twin Rocks. Mora doznati što Molly namjerava.

• • •

Morgan izade iz spavaonice čim mu je Jean rekla da su šerif i Tully otišli.

— Čuo si ih, Morgane, zar ne? — upita djevojka.

— Naravno, čuo sam ih — odvratio je oštro. — Nisi im povjerovala?

— Jesam, a ti im moraš povjerovati. Poznajem obojicu otkad se sjećam. Ako na svijetu žive dva poštenjaka kojima možeš vjerovati, onda su to Ed Sanders i Tully Bean.

— Nekoć bih se suglasio s tobom, ali sada je drugačije. Sandersu bi išlo u račun da me uhvati, a rekao bih da mu se Tully prodao. I Johnny, čini mi se.

— Ne, Morgane! — Ona mu priđe i uhvati ga za ruke. — Slušaj! Edu nije potrebno da se ističe, a Tully je bio i jeste tvoj najbolji prijatelj. Ne možeš se boriti protiv svih. Čuo si što je šerif rekao za Bucka, da dovodi ljude, i da mu je potreban tvoj revolver. Pomogni mu, Morgane. Time ćeš i sebi pomoći.

— Možda imaš pravo kad kažeš da Sandersu nije do isticanja, ali on želi sačuvati život, zar ne? On zna da bi netko od njih poginuo ako bi me pokušali uhvatiti. Ja ću učiniti ono što se meni čini najboljim, Jean, i ne želim

u zatvor. Lamar me je optužio i on može u tome uspjeti ako ga ne natjeram da povuče optužbu.

— A kako to misliš postići? — poviče ona. — Morgane, pokušala sam ti objasniti kakav je čovjek Lamar. On nikad neće priznati da te je lažno optužio.

— Ubit ću ga ako ne prizna.

— Oh, to je ludost! — Jean udari nogom u pod. — Kakve bi koristi imao od toga da te objese zbog ubojstva? Čuo si šerifa kako kaže da ne vjeruje da si ti opljačkao banku. On mrzi Dicka kao i ti. Nitko ga više ne voli, Lamar nema prijatelja u ovom gradu. Čak i da dođeš pred sud, nijedna te porota ne bi osudila.

— Onda me ne bi osudila ni ako ga ubijem. Zacijelo bi mi podigli spomenik ispred sudnice.

On se okrene od nje, ne tako siguran u sebe kako je želio da Jean povjeruje. Nije mogao zaboraviti da ga je Lamar lažno optužio i da je bankar jedini čovjek koji može reći da je on nevin. On ga neće ubiti, ali mora uvjeriti Dicka da će to uraditi.

Na vratima zastane i okrene se prema djevojci koja ga je gledala zabrinutim pogledom. Ona mu reče:

— Vрати se kad završiš s Lamarom. Neću leći. Ne bih ni onako mogla zaspati.

Morgan potvrdno kimnu i izade. Brzim, dugim koracima prijeđe dvorište i zastane u sjeni hambara, pitajući se jesu li se Sanders i ostali ponovo prišuljali, pa čekaju. Vjerovatno nisu. Bio je siguran da je Sanders znao da se on nalazi u spavaonici i sluša razgovor: vjerovatno je računao da će Morgan povjerovati ono što su on i Tully rekli.

Moram igrati svoju igru... govorio je samome sebi. To već duže vremena govoriš, pomisli mrzovoljno, ali činilo se da nema izbora. Ako ga Sanders i ostali čekaju, on će se vatrom probiti između njih. Time neće popraviti svoj položaj, ali nema izbora.

Otrči niz uličicu, držeći se sjene, zaustavljajući se da prislušne i pogleda, a zatim produži. Kad je stigao na

stražnju stranu Lamarove kuće, opazi svjetlost na jednom od prozora i zastane, iznenađen. U jedno je bio siguran: Lamaru savjest neće oduzeti san.

Morgan je trenutak oklijevao, pomišlivši je li Molly budna. Nije htio sresti nekadašnju zaručnicu, ali zbog toga se neće zabrinjavati. To je bila prilika koju je htio iskoristiti. On pritrči stražnjem trijemu, prijeđe ga i zakuca. Trenutak kasnije začu korake, vrata se otvore i na njima se pojavi Molly.

Svjetlost koja je padala kroz otvorena vrata iza nje bila je vrlo slaba i trebalo joj je vremena da ga prepozna. On je nije jasno vidio, jer je leđima bila okrenuta svjetlosti, ali to je mogla biti samo Molly.

— Htio bih vidjeti... — zaustio je najzad.

— Morgane... — zajeca ona. — Oh, Morgane! Tako sam sretna što te vidim. Udi!

Ona se skloni i on uđe, a zatim mu se ona baci oko vrata. Podigne usne da ga poljubi, a kako on nije ni pokušao poljubiti je, ona zgrabi njegovu glavu i povuče je. On to nije očekivao ni želio, ali mu je bilo drago što je to učinila... otkrio je da mu njene usne, tako tople i uzbudljive, više ništa ne znače. Sada je znao da su se čari koje je na njega bila bacila potpuno razbile.

Nije ničim pokazivala da je primijetila njegovu ravnodušnost. Uzela je njegovu ruku, stisnula je, a zatim rekla:

— Dođi u moju sobu, Morgane, da te bolje pogledam. Nije te bilo tako dugo.

Povela ga je hodnikom u svoju sobu a zatim se okrenula i pažljivo ga gledala u lice.

— Dobro izgledaš... ne mogu ni reći kako dobro. Nikad se nisam osjećala tako napuštenom i samom kao noćas. Bio si mi potreban. Dick je otišao na Rafter D, da posjeti Armanda i tvoju sestru, i ostavio me samu. On odlazi odavde i nada se da ću i ja poći s njim. Ni ne pomišljam na to ali, možda bih i otišla da se ti nisi vratio.

Ona pokaže obližnju stolicu, sjedne i dohvati vez.

— Sjedni, Morgane. Imamo o mnogo čemu razgovarati. Prvo ti želim reći kako sam bila glupa što sam dopustila da odeš od mene i što sam se udala za Dicka. On je užasan muž. U usporedbi s tobom, on nije muškarac.

Morg sjedne i pogleda je. Ona, očigledno, očekuje da će nastaviti tamo gdje su prekinuli, da će joj oprostiti sve što mu je učinila, da će je oženiti čim se razvede od Lamara. Kako je to nerealno i glupo, pomisli on gorko. Sjedio je na prednjem dijelu sjedala, ukočenih leđa, i pokušavao se domisliti što bi rekao.

— Je li ti muž rekao da sam opljačkao njegovu banku? — upitao je nakon kraće šutnje.

— Oh, da. — Ona ga pogleda sa smiješkom. — Ali ja znam da to nisi učinio. On te je lažno optužio, i to mi je rekao. Reći ću šerifu, ako te to brine. To je smiješno. Nitko ne bi povjerovao da si ti opljačkao banku, a sumnjam da bi itko povjerovao Dickovim riječima. On je kronični lažac. To za tebe zacijelo nije novost.

On duboko uzdahnu, s olakšanjem.

— Drago mi je što ćeš me opravdati.

Bio sam zabrinut.

— Nije potrebno da brineš — utješno će ona. — Dick zacijelo ne vjeruje da će uspjeti na tebe svaliti krivnju zato što je nestao novac iz banke. Osim toga, on zna da je u Twin Rooksu s njim gotovo i zato je otišao Armandu po 5000 dolara. Poslije toga odlazi iz grada.

— Kako će izvući 5000 dolara od Armanda?

— On tvrdi da ima ispravu koju si ti potpisao i kojom odustaješ od svojih prava na Rafter D. Vjerovatno govori istinu, inače ne bi odjahao na ranč. On ne voli jahati, ali ne vjerujem da si potpisao takvu ispravu i bacio dio imanja koji prema svim zakonima pripada tebi.

— Srušio me na trik.

Gledao je Molly i mislio kako se mnogo promijenila otkad je otišao. Pokušao je odrediti u čemu je ta promjena. Nije više bila onako lijepa

kakve je se sjećao. Izgledala je mnogo starija i imala crte nezadovoljstva oko očiju. To je bila najveća promjena. Neki ljudi kao da se tijekom vremena ne mijenjaju, ali Molly Lamar nije se ubrajala među takve.

— Znam jedno — nastavi ona. — Dick će u zatvor ako ne pobjegne ili ako ne uspije dokazati Sandersu da si ti opljačkao banku. Ako kažem šerifu ono što mi je poznato, tada će u zatvor, je li tako?

Dovoljno je jasna, pomisli Morg... može ga spasiti. Ako to on želi. On ustane, zaključivši, da će se ako je to uvjet, radije predati Sandersu.

Ona odbaci vez i skoči dok je Morgan govorio:

— Vratit ću se kasnije, kad dođe Lamar.

— Ne! — viknula je. — On se neće zadržati više od minute kad dođe ovamo po mene. Nećeš ga naći. On će htjeti da pođem s njim, ja ću mu reći da ne idem i tada će izaći sam. Morat će. Ne shvaćaš li, Morgane? Naprosto ću mu reći da ću svjedočiti u tvoju korist. Ispričat ću šerifu što mi je Dick rekao. To je dovoljno da se dokaže tvoja nevinost, je li tako?

— On će se zakleti da lažeš. — On zanijeće glavom. — Najbolje da prizna— nje iznudim od njega.

Krenuo je prema vratima, a Molly mahnitim glasom poviče:

— Morgane, ostani ovdje dok se vrati. Molim te! Bojim se da mi što ne učini kad mu kažem da ne idem s njim. Kad on ode, otići ću s tobom šerifu i sve mu ispričati.

Nije mogao povjerovati da Molly misli da se sve te godine mogu izbrisati i nastaviti živjeti onako kao onda dok je bio u nju zaljubljen i da on ne misli ni na koga drugog ni na bilo što drugo. Pa ipak, mislila je tako. Ali, Molly nikad nije bila realna; za nju je svijet uvijek bio onakav kakav je ona željela da bude.

— Ne može tako, Molly — osorno je odgovorio. — Ne možemo nastaviti tamo gdje smo prekinuli.

Već je bio na vratima kad ga sustigne njen uzvik:

— Da, Morgane, možemo! Dopusti da ti dokažem da možemo!

Izašao je u hodnik i nastavio preko trijema, pa dvorištem. Ne razmišljajući ni o čemu, krene prema Jeaninoj kući, osjećajući prazninu i razočaranje. Molly neće svjedočiti u njegovu korist ako se ne pokori svakom njenom migu.

Znači, mora naći Lamara. To je bila njegova jedina šansa, ali ako Molly nije lagala da bankar odlazi iz grada, slabī su izgledi da će ga naći. Međutim, nije htio ostati u kući dok se Lamar vrati; u tom je času želio samo da bude što dalje od Molly.

XI

Lamar priveže konja ispred stambene zgrade ranča Rafter D. U prednjoj sobi gorjelo je svjetlo. Znači, netko je budan. Bilo mu je drago. Nije želio gubiti vrijeme lupajući po vratima i čekajući da se Armand odjene. Što prije s tim završi i krene natrag u grad, to bolje.

Dok je koračao prema prednjim vratima, osjećao je sve veću nelagodnost. Prije je nije osjećao, jer je mislio na Molly i na svoj pad s vrhunca ugleda u siromaštvo i zaborav. Nekoliko mjeseci poslije njegova odlaska nitko ga se u Twin Rocksu neće sjećati, osim što će ga kriviti zbog propasti

banke. Radije bi da ga odmah zaborave nego da ga se tako sjećaju.

On prede trijem i pokuca, ne znajući zašto ga je obuzela ta nenadana nelagodā; osim ako to nije posljedica činjenice da je Buck Armand prijek čovjek, za kojeg nitko nije znao unaprijed što će učiniti. Lako je gubio kontrolu, a pronađe li nešto zbog čega bi mogao okriviti Lamara, slijedećih nekoliko minuta bit će pakao.

Vrata otvori Celia. Prepoznavši došljaka, reče s hladnim prezirom:

— Oh, to ste vi, Lamare. Uđite!

Nikakvog poštovanja prema njemu, s gorčinom je mislio bankar dok je ulazio u sobu za dnevni boravak. Ne tako davno nitko, pa ni Celia Armand, ne bi se usudio osloviti ga drugačije nego sa »gospodine Lamare«. To poštovanje, koje zajednica prirodno osjeća prema svom bankaru, polako je i neprimjetno nestajalo dok ga više uopće nije bilo.

Do vraga sve to, mrzovoljno je pomislio dok je kimnuo glavom Armandu, koji je sjedio na otrcanom kožnatom ležaju. Nije došao ovamo da bi razmišljao o tako nevažnim stvarima kao što su njegovo poljuljano dostojanstvo i ugled.

— Zdravo, Buck! — reče.

Armand jedva pomakne glavom u odgovor, ni ne pokušavajući govoriti. Nelagoda u Lamaru je rasla i širila se u njegov želudac, poput paralizirajuće tekućine što leđi njegovu utrobu. Armand je bio užasno neraspoložen. Njegovo izudarano lice je izgledalo kao da se rva o s medvjedom, ali Lamar pomisli da bi silho pogriješio ako bi pitao što se dogodilo.

— Morgan Dill se vratio. — reče Lamar.

— Znamo — progunda Armand. — Jesi li dobio dokument.

— Sve se odigralo kao što smo zamislili. Nije htio potpisati, ali ga je moj revolver prisilio.

— Dobro... dobro — nestrpljivo će Armand. — Daj mi taj papir.

— Ovdje je. — Lamar se potapše po džepu kaputa. — Da vidim novac.

— Misliš da ćeš dobiti novac prije nego vidim papir? — upita Armand. — Ti si lud. Koliko te poznajem, možda si krivotvorio njegov potpis.

— Ja ću provjeriti — reče Celia. — Dobro poznajem Morganov rukopis.

Lamar skrene pogled s Armandova lica, punog modrica, na Celijino debelo lice sa spušenom vilicom. U čitavom životu, pomislio je, nije vidio neugodnije ljude. Nelagoda se pretvarala u strah kad je donosio odluku da im dade ispravu, uzme novac i izađe. On stavi ruku u kaput, izvadi presavijeni list papira i pruži ga Celiji.

— Gledajte u potpis koliko god želite. Njegov je. Možda malo drhtav, jer je sjedio ispod mog revolvera dok je potpisivao, ali potpis je njegov.

Celia prinese papir svjetiljci i pogleda. Potvrdno kimne glavom i pruži ga suprugu.

— Morganov je.

Armand na brzinu pogleda, zatim reče:

— Ako je Celia zadovoljna, i ja sam.

Buck je sjedio nepokretno. Celia se udalji od muža, prema stalku u sredini sobe, i ostade stajati gledajući u Lamaru.

Bankar je gledao jedno pa drugo, ali ni jedno od njih nije pokazivalo namjere da ode po novac i on se sledi pri pomisli da mu neće dati novac.

— Gdje je mojih 5000 dolara? — upita najzad.

— Kojih 5000? — nedužno upita Armand.

— Znaš ti vrlo dobro kojih! — vikne Lamar. — Nećete se iz toga izvući. Dogovorili smo se. Ja sam svoj dio pogodbe obavio, očekujem da i vi udovoljite svojoj obvezi.

— Možeš očekivati štogod hoćeš. — Armand slegne debelim ramenima.

— Ako mi ne daš novac — zaprijeti Lamar — sve ću ispričati Sandersu.

— Samo izvoli. Bit ćeš u sosu kao i mi.

Lamarovim licem poteče znoj. Izvadi iz džepa maramicu i obriše se, zatim promuklo upita:

— Odbijate da mi date novac?

— Pamćenje me dobro služi — reče Armand — no ne mogu se sjetiti nikakvog ugovora s tobom u vezi nekih 5000 dolara. Želio si sporazum koji bi sakrio tvoj lopovluk, a taj posao s Morganom bilo je upravo ono što si tražio. To je za tebe dovoljna zarada. Sada možeš izaći odavde, pogledati Edu Sandersu ravno u lice i vidjeti da li ti što može. Poslat će te u Canon City. Tamošnja kaznionica nije tako loša, ali vjerujem da ti se neće svidjeti s obzirom na udoban život na koji si navikao.

Ta otvorena drskost pretvorila je Lamarov strah u srdžbu. Nije mogao povjerovati da Armand ozbiljno misli, ali u širokom licu punom ozlijeda nije bilo neozbiljnosti; samo hladan prezir. Srdžba je rasla dok se nije pretvorila u bijes. Počeo je drhtati.

— Moram dobiti taj novac! — reče čvrstim glasom. — Odlazim iz grada, a

u banci ni novčića. Svu gotovinu iz sefa dao sam Dillu. Računao sam da ćete održati riječ. Kad budem odlazio odavde, moram imati svoj dio. Neću izaći iz ove kuće dok ga ne dobijem.

— Oh, izaći ćeš ti iz nje vrlo brzo... ako budeš mogao hodati. Ja izlazim, a neću te ostaviti samog sa svojom dražesnom ženicom. Onda, zašto ne uzjašeš i ne vratiš se u grad?

Lamar pomisli na ženu i kako joj je obećao da će imati 5000 dolara. Molly neće otići s njim ako ih ne bude imao. Ona ne poštuje čovjeka koji je bez novaca. Mogao bi ponovo steći njeno poštovanje ako bude imao novac; ako ga nema, nema ni izgleda u nje.

Nije se ni pomakao. Sada su ga ostavili i strah i nelagoda, a njihovo je mjesto zauzeo hladni gnjev, kakav još nije osjetio u životu. On protirja ruke gore-dolje po nogavicama hlaća: osjeti težinu revolvera i u njemu nabuja nesavladiva želja da ga izvuče. Armandovi dlanovi bili su na stegnima, natečeni. Armand će teško rukovati revolverom.

— Armande — polako reče Lamar — prije nego neopozivo odlučiš da me prevariš, upozoravam te na jedno: Ja sam pao tako duboko da sam na dnu i novac koji mi duguješ je sve što od nekoga očekujem. Znam da ga imaš. Prije nekoliko dana si podigao iz banke više od toga. Dobit ću taj novac, makar te morao ubiti.

— Ima pravo. Daj mu ga — reče umorno Celia. — Sporazumjeli smo se.

Armand je ustao, sa zlobnim smiješkom u kutevima natečenih ustiju.

— Ne bi me mogao ubiti — reče — čak i kad bih ti prepustio prvih pet hitaca. Naprosto nemaš hrabrosti, bankarčiću. Da je imaš, ne bi bio tu gdje si sada, plaćući da si propao i moljakajući novac. Ne, Celia, neću mu ga dati. Pogledaj ga kako se trese i kako je blijed od straha. Ili, možda, zelen. Čovjek postaje zelen kad se boji, zar ne?

— Daj mu novac, pa neka ode — reče Celia. — Mučno mi je dok ga gledam.

— Da, i meni je mučno od njega — reče Armand. — Odlazi, Lamaru, prije nego učinim nešto.

Zlo je bilo što su Armandovi prekršili obećanje i nisu mu dali njegov novac; još je gore bilo što su ga vrijeđali nakon što je ispunio svoj dio dogovora. Bilo je to nepošteno, ali bilo bi besmisleno dalje moliti. Dovoljno je dobro poznao Armanda i znao je da neće promijeniti odluku. Pa ipak, iako je to znao, nastavio je moliti.

— Ne shvaćaš — reče, tako umoran da su mu jedva izlazile riječi iz ustiju. — Moram dobiti taj novac. Molly neće poći sa mnom ako ga ne dobijem. To znači da mi ga moraš dati. Molit ću, pasti na koljena i učiniti što god želiš, samo održi što ste obećali.

Armand ga pogleda s gađenjem.

— Odlazi, bankaru! Vрати se u grad i pogledaj svoj sef. Možda je ostalo nekoliko novčića za čovjeka koji će moliti i padati na koljena.

Lamar duboko udahne kad ga je ostavila prisebnost. Ono što je učinilo nije bilo rezultat hladne, razumne odluke, to je bio nagonski čin čovjeka koji zna da mu ne preostaje ništa ako iz ove kuće izađe praznih ruku. Palac njegove desnice bio je zataknut za rub poruba hlaća. Sada ga je naglo izvukao, šakom uhvatio držak revolvera i izvukao ga iz korica.

Armandov prvi metak pogodio ga je u grudi i oborio ga. Bilo je to kao teški udarac maljem. Nije mogao disati; znao je da je ispuštio revolver i počeo ga je tražiti rukom. Čuo je prasak pucnja, čuo je Celijin vrisak i sada je izgledalo kao da se Armandovo lice odvojilo od govedih ramena i lebjedlo u prostoru ispred njega, a zatim je oružje opet zagrmjelo i Dick Lamar više nije ništa vidio ni čuo.

— Idiote — vikne Celia — nisi morao ubiti tog bijednika! Bilo bi dovoljno da si mu oduzeo revolver. U životu nisam vidjela da neko sporije izvlači. Mogao si odšetati do njega i oduzeti mu revolver prije nego je mogao povući okidač.

Armand vrati svoj revolver u korice.

— Možda sam i mogao — reče — a možda i nisam. Mislim da nije važno, ali osjetio sam želju da mu zauvijek začepim usta. Sada neće sklapati pogodbu sa Sanderom i ispripravljediti mu kako je došao na zamisao da lažno optuži Morgana.

Armand je jedan trenutak buljio u leš, a onda reče:

— Kukavica — i krene prema vratima.

Celia je nepomično gledala Lamarovo tijelo. Najprije je bila zapanjena, zatim ljuta, pa bijesna. Navikla je na nasilje, vidala je kako ubijaju ljude, ali ovo je bilo tako nepotrebno.

Ona nije cijenila bankara, jer je bio poslušno oruđe već od početka. Pa ipak, on nije bio opasan ni za Bucka ni za nju; bio je suviše upleten u njihove smicalice da bi ih izdao. Buck naprosto nije imao razloga da ga ubije.

Armand je već gotovo došao do vrata kad ga ona zazva:

— Buck!

Zastao je, a zatim se polako okrenuo i upitao: — Što, dovraga, hoćeš?

— Rekla sam da si idiot, no još si gori. Ti si glupa budala. Ubojstvom Lamara nisi ništa postigao, ali si zapetljao naš položaj. Što ćeš učiniti s lešom? Kako ćeš šerifu objasniti ovo ubojstvo?

— S lešom uradi što znaš. To je tvoj problem. Ostavit ću ga ovdje, s tobom.

— Ne, nećeš! Nisam ga ja ubila, već ti. Sada ga se otarasl.

On slagne ramenima, htjede nešto reći, no zatim odustane i zatvori usta. Celia vrisne:

— Pitala sam te što ćeš reći šerifu! Reci to sada, jer bi mogao opet ovarno navratiti.

— Nemamo što objašnjavati.

— Ako opet dođe i nađe leš, ne možemo samo...

— Reci da je bio nesretan slučaj.

— Neće povjerovati. No, još me nešto muči. Isto si tako velika varalica kao što si i blesav. Dogovorili smo se s Lamarom. Bilo je lakše i pametnije držati se pogodbe nego ga ubiti. Što je to s tobom?

— Ti si blesavija od mene. Tko god bi tom bijednom kockaru dao 5000 dolara, bio bi idiot. Osim toga, baš se našla prava da me nazove varalicom. Od žene koja je uradila sve što si učinila ti da preveriš vlastitog brata za njegov dio imanja, teško da postoji veća varalica.

— U to si bio zapetljan od početka! Bila je to tvoja zamisao. Ti si otišao Lamaru...

— Oh, umukni! — On polako krene prema njoj, stisnutih šaka. — Dosta mi je tvog mijaukanja. Ti si stara debela krmača, koja se udala za mene jer joj je bio potreban muškarac. Uradila bi sve samo da se dočepaš muža, a nitko osim mene nije bio tako glup da zagrije u mamac.

— Ne nazivaj me starom debelom krmačom! — vrišne ona, sva crvena u lice. — Ja nisam nitko i ništa sve dok sam vlasnica Raftera D. Uvijek sam držala riječ, kao i moj otac. Ti si nitko i ništa. Prevarant i ubojica. To si ti. A sada, odlazi s moga ranča.

Stajao je odmah do nje. Izenada se nasmije.

— Zar misliš da me možeš otjerati s ovog imanja? Misliš li da će momci i načas poslušati tvoja naređenja? Ako to misliš, onda si doista luda. Ne, ne možeš me se riješiti tako što ćeš mi zapovijediti da odem s ranča. — On se počeo po obrazu, zamišljeno zažmurivši. — Ali, možda bi bilo najbolje da se ja tebe oslobodim.

Zurila je u njega, a srdžba je prelazila u strah. U njegovu je lice vidjela ubojstvo... hladno, promišljeno ubojstvo, što ga je odavno zamislilo. Tada ona izgubi samokontrolu i udari ga u lice, snažnim udarcem koji mu zaljulja glavu.

Izgubila je moć rasuđivanja, ali u trenutku kad ga je udarila, nagon joj reče da je loše postupila, da je pokrenula glad za ubijanjem koja se u njemu krila. Zato odskoči i pokuša pobjeći, ali je on uhvati prije nego je stigla do kuninjskih vrata. Naglo je okrene i udari u trbuh, onako kako bi udario muškarca.

Celia ostade bez daha, ispuštajući čudan, hripav zvuk. Ležala je na podu, iako se nije sjećala pada. Imala je sludi osjećaj da se vrijeme zaustavilo, da lebdi i okreće se u zraku. Nije mogla disati; imala je strašan osjećaj uzetosti.

Armand je trljao zglobove na ruci i gledao je. Tada reče:

— Poslije, moja draga ženo, poslije.

Kada je ovaj put krenuo prema vratima, nije sastajivao. Celia se još

nije mogla micati, ali dah joj se počeo vraćati u pluća, sporo i vrlo bolno. Bila je pri svijesti, ali se nije mogla micati.

Cula je kako je Armand odjahao. S jasnoćom koja ju je iznenadila uvidjela je kako je bila blizu smrti, i shvatila da je pošteđena samo zato što se ubojstvo u ovom času nije uklapalo u Armandove planove.

Odavno je sumnjala da je on ubio njena oca. A sada, kad je vidjela kako je ubio Lamara, a zatim u nju gledao s golom željom za ubijanjem, koja je bila tako jasno ocrtana u njegovu licu, bila je sigurna da je on ubio Abea Dilla, da postupa prema do u tančine smišljenom planu i da ne namjerava načiniti nikakvu grešku.

Njeno ubojstvo je na redu kasnije, kad Morgan bude uklonjen. Mora odavde otići! Mora otići prije nego se Buck vrati, inače će je ubiti, iako sada i nije pravi trenutak za to.

Osjeti da se može kretati. Polako ustane i počne lakše disati. Sjedne na sof u obriše znoj s lica. Trbuh ju je bolio, ne samo od Buckova udarca, nego i od straha koji je osjećala kao hladni kamen u želucu. I ranije se bojala muža ali ne ovako. Najzad je skinuo krinku; po prvi put je vidjela pravog Bucka Armanda, čovjeka kojem je njen otac vjerovao ali ga nije pravo poznavao.

Na trenutak je mislila na Abea Dilla, koga su susjedi zvali Lucifer Dill. Znala je zašto. Uvijek je bio surov i lakom, čovjek koji je druge naprosto sklanjao s puta, sve dok ne bi postigao što želi. Ali, koliko je njoj bilo poznato, otac nije nikad prekršio riječ, uvijek bi održao što je obećao.

A sada, gledajući ukočeno Lamarovo tijelo, Celia se postidjela. Mislila je kako se Buck Armand spustio na najnižu točku do koje se može spustiti ljudsko biće, a ona je bila dio toga.

Znala je što mora uraditi. Jeza joj prođe kičmom. Imala je neki logički, neosnovan osjećaj da neće doživjeti jutro, predosjećaj od kojeg se oznojila hladnim znojem.

Nije znala kako će umrijeti, ili od čije ruke, ali znala je da jedno prije toga mora učiniti: Buck mora visjeti zbog ubojstva Dicka Lamara. Ona će se za to pobrinuti. Osim toga, mora

opravdati brata... me zato što bi sada iznenada osjetila neku ljubav prema njemu, nego zato da bi podvalila mužu. Ako nekim slučajem preživi noć, bit će joj potrebna Morganova pomoć.

Ustane i izađe iz kuće. Hodala je vrlo sporo, u kukovima sagnuta prema naprijed. Jednom se rukom držala za trbuh. Kada je došla u staju, zapali fenjer i upregne par konja, izvede ih i potjera pred kuću.

Celia nije znala hoće li moći uraditi što je nakanila. Nikad u životu nije osjećala takve bolove u trbuhu, pa se počela brinuti nije li joj Armandov udarac ozlijedio utrobu. Možda je to razlog tog ludog predosjećaja smrti. Bio je to za nju nov osjećaj. Nikad nije razmišljala o smrti. Uvijek je bila snažna, nadmoćna žena koja je znala urediti svoj život onako kako je željela, ali sada se njen svijet počeo rušiti.

Svo vrijeme dok je mislila da iskorištava muža, on je zapravo iskorištavao nju, uporno i strpljivo kročeći prema cilju. Za njega ona nije bila ništa drugo nego stara, debela krmača... kako ju je nazvao. Mora da ju je svo vrijeme strastveno mrzio, pomislila je s gorčinom. Zacijelo je bio ispunjen gađenjem svaki put kad bi je dodirnuo.

Ona polako izađe iz kola i uđe u kuću, još uvijek se krećući u tom bolnom, sagnutom položaju. U drugim okolnostima bila bi kadra pokupiti Lamarov leš i odnijeti ga do kola, ali sada to nije mogla.

Ugasi svjetiljku, uhvati bankara za nogu i odvuče ga kroz vrata na trijem. Zastade da odahne, držeći se za trbuh, a zatim ode do kola. Truplo je udaralo glavom o svaku stubu tupim zvukom dok ga je vukla s trijema.

Kad je stigla do kola, morala je ponovo stati i otpočiniti. Sada je bol bila gora... duboka i prodorna, kao da joj je nož rintat duboko u utrobu. Morala je nekako leš ubaciti u kola, ali za to bi se morala uspraviti a to joj je bilo nemoguće.

Rukavom obriše lice. Pri pomisli da će se Armand vratiti sa svojim ljudima i naći je ovdje, znala je da će tijelo podići bez obzira na bol. Ona se sagne, stavi ruke pod Lamarova ramena i noge, pa ga podigne u kola, a zatim se gotovo onesvijesti od boli.

Neko je vrijeme bila oslonjena na kotač, a niz lice su joj tekle suze. Svaki udisaj je izazivao sve oštriju bol u truhu. Sada je bila još sigurnija da će noćas umrijeti, no smrt je bolja od života ako bi morala ovako patiti.

Nije znala kako je dugo bila u tom položaju, držeći se čvrsto prstima za kotač, zatvorenih očiju, dok su joj suze tekle niz lice i ostavljale slani okus u ustima. Vrijeme nije za nju bilo razdijeljeno u sekunde i minute, već joj se činilo da teče poput beskrajne rijeke. Sjećala se kako je jednom болоvala od šarlaha i gotovo umrla; i tada joj se

činilo kao da je svaka grozničava minuta trajala čitav sat.

Ne smije ostati ovdje bez obzira na bol. Pomoć će naći u gradu, ne na Rafteru D. Ona se polako popne na sjedalo i dohvati uzde. Potjera konje preko mjesetinom osvijetljenog dvorišta i krene cestom prema Twin Rocksu.

Da, pobrinut će se da Buck umre s konopcem oko vrata zato što je ubio Dicka Lamara. Mora proživjeti tu noć... hrabrila je neprekidno samu sebe, a poslije toga će još dugo živjeti jer više neće biti Bucka da je ubije.

XII

Sanders priveže konja ispred sudnice, popne se na nogostup i pričekda da Tully i Johnny sjašu i vežu konje. Sudnica, ružna drvenjara koju bi trebalo obojiti, uzdizala se pred njim kao sablasna i ružna kontura na mjesetini. Dvorište nije podsjećalo na travnjak, ali je bilo gusto obraslo korovom.

Pad bi god Ed o tome razmišljao, pomislio bi kako je nebriga općine prema sudnici odraz odnosa stanovništva prema zakonu. Sudnica je bila simbol zakona. Utjecaj Raftera D na zakon jedan je od razloga takvog odnosa i on će biti takav sve dok ljudi s tog ranča budu imali glavnu riječ u općini. Noćas, pomisli odlučno Ed, taj utjecaj mora prestati.

Na povratku iz kuće Jeane Runyan nitko nije progovorio ni riječi. Sada Tully priđe Edu i upita ga:

— Misliš li da će doći?

— Poginuo ako znam. Ti bi to prije mogao reći.

— Bilo je u spavaonici — zamišljeno reče Tully. — okladio bih se u to. Čuo je sve što smo rekli. Mislím da će doći čim malo razmisli. Nevolja je samo u tome što bi mogao zakasnití.

Johnny im se pridruži i oni krenu iz sudnice u zatvor, malu kamenu zgradu na zapadnom zidu sudnice. Ed uđe prvi, zapali svjetiljku u sjedne na stolicu uz pisali stol. Bilo je to starinski komad namještaja, još iz doba kad su građeni

sudnica i zatvor, a to je bilo davno. Ed je često razmišljao o tome da zatraži novu stolicu i pisali stol, ali je uvijek odustajao jer je znao da bi to bilo gubljenje vremena; zahtijevanje nečega za što je bio potreban novac od poreza uvijek je bilo gubljenje vremena.

— Ovo će biti dugo čekanje — gundao je Tully. — Dao bih sve da Morgan dođe. Bar bi mogli s njim razgovarati.

— Neće biti tako dugo — reče Johnny. — Do zore nema više od dva, tri sata, a tada ćemo imati zabave na pretek.

— Da, imat ćemo — ozbiljno se suglasio Tully.

Ed pogleda na metalna vrata koja su vodila u hodnik što je dijelio jednu veliku od dvije male ćelije. Zatvor je bio prazan, kao i uvijek osim subotom navečer, kad bi Ed pokupio nekoliko pijanica i zadržao ih u zatvoru dok se otriježne.

Ed nije imao mnogo posla. Ove se noći dogodilo više nezakonitog nego tijekom čitavog njegovog šerifovanja. Bilo je čudno da su mu odbili novac za jednog pomoćnika. Nasmiješi se pri pomisli da će se namučiti dok dobije novac da plati Johnnyju za njegove noćasnje usluge.

Njegov pogled skrene do stalka za puške pokraj vrata, a zatim na zidni kalendar sa slikom djevojke u vrlo

kratkoj crvenoj haljini. To je sramota za općinu, gundao je sudac Alcorn, a Ed se sjeti kako mu je grubo odvratio neka se vrati u svoj ured ako mu se ovaj ne sviđa. Pokraj kalendara na zidu je bilo prikucano nekoliko potjernica požutjelih od starosti; na svima su bili likovi odmetnika okruglih, brkatih licima; vrlo je vjerovatno da su svi mrtvi ili negdje u zatvoru.

On ustade i ushoda se prostorijom. Ovdje nije mogao izdržati više ni minute.

— Skoknut ću kući — reče. — Mary je zacijelo još budna i brine.

— Samo idi — mrzovoljno će Tully. — Rado bih imao ženu koja je budna i zabrinuta zbog mene.

— Osobito kad bi bila lijepa kao Mary. — Johnny se nasmiješi. — Ti si sretnik, Ede.

— Čini mi se da jesam — suglasi se šerif i pogleda na Tullyja, no ovaj mu nije uzvratilo pogled. Rijetko je kada vidio svog pomoćnika tako potištena. Znao je što Tully osjeća prema Morganu i pod kakvim je pritiskom bio čitave večeri. Zato reče: — Ne brini Tully. Mislim da će doći.

— Do vruga, nisam zabrinut — oštro odvrati Tully. — Veseo sam kao prvi češljugar u proljeće. Najradije bih da je već zora i da mi je taj prokleti Buck Armand na vidiku.

— Nećeš ga dugo čekati — reče šerif i izađe iz zatvora.

Dok je jahao kući, razmišljao je kako su mjeseci otkako je dobio zvijezdu prolazili bez ikakvih događaja. Nikad se nije nalazio u teškoj situaciji, pogotovo ne takvoj kao što je ova. Oh, bio je u potjeri za zločincima i hvatao ih, ali to nije bilo isto što i sukobiti se s ljudima s Raftera D.

Naime, još nije bio doista u kritičnom položaju. Ali, pokazat će što može, pomislio je mrzovoljno i priznao sam sebi da bi bio raspoloženiiji kad bi s njima u zatvoru bio i Morgan. Čudno, mislio je dok je koračao stazom prema ulazu u kuću, morao bih uhapsiti Dilla, a mislim kako mi je potreban jer se zna boriti. A u sebi se oslanjao na njega od časa kad je čuo što smjera Buck Armand.

On otvori vrata i uđe u sobu za dnevni boravak. Na stališu od hrastovi-

ne još je gorjela svjetiljka. Mary je bila skvrčena na sofi, pokrivena vunanim ćebetom. Dok je prolazio kroz sobu prema njoj ona se promeškolji, sjedne i zijevnu.

— Mora da su već dva sata — reče.

— Otprilike.

— Ede, jes li našao Dilla?

Privukao je stolcu i sjeo kraj nje.

— Znamo gdje je, ili bar tako mislimo. Nadamo se da će se predati. Mogli smo pokušati da ga uhvatimo, ali bi tada netko od nas poginuo.

— Postaje, pametan. — Ona ga uhvati za ruku. — Drago mi je.

Znao je što Mary misli. Često ga je prekoravala da se prenaglo u nešto upliće, a da prije toga ne razmisli. On joj namigne i reče:

— Možeš mi vjerovati.

— Oh, vjerujem ti.

— Zacijelo noćas još nisi spavala.

— Ne mogu — prizna ona. — Reci mi što se događa.

Ispripovijedio je što se zbillo, a zatim doda:

— Možda Armand blefira, ali ja sam s njim kartao poker i znam da nije blefer. On čeka priliku, a tada te uništi. Mislim da će ovu igru tako odigrati.

— Koliko će ljudi dovesti?

— Ne znam. Deset, možda i dvanaest.

— A vas ste trojica?

— Četvorica, ako se Morgan preda. On će se s nama boriti. Samo, može se dogoditi da na vrijeme ne odluč.

Neko su vrijeme šutke sjedili, držeći se za ruke i svijesni da su ove minute možda posljednje koje provode zajedno. Tada Mary reče:

— Sjećaš li se kako smo jahali prema Cooganovim slapovima kad nas je uhvatila oluja, pa smo morali ostati cijele noći?

— Kako bih to mogao zaboraviti? — On se nasmije. — Tvoj je otac čistio pušku kad smo se vratili. Da nije bilo toga, teško da bismo se ikad odlučili reći mu da se namjeravamo vjenčati.

Ona kimne glavom, smiješeći se, dok su uspomene navirale.

— Život nam je bio lijep, Ede, a ja sam bila vrlo sretna. Ne zavidim nikome na cijelom svijetu.

— Ni Molly Lamar u njezinoj lijepoj, velikoj kući?

— Njoj najmanje od sviju.

— Ne namjeravam se dati ubiti — mračno reče Ed — niti me najviše muči strah od smrti. Ne bih se nikad kandidirao za šerifa kad bi bilo tako. Najviše me muči što imam djece i htio bih ih podići, a ni tebe ne bih htio ostaviti neosiguranu.

— Ne brini. — Ona mu stisne ruke. — Ni jednog trenutka. Naravno, bilo bi teško, ali ja sam mlada i jaka i uspjela bih. — A zatim je, protiv svoje volje, briznula u plač. — Oprosti! — Obriše oči i potrese glavom. — Nisam to htjela, ali toliko te volim da ne mogu ni pomisliti da te nema.

— Ogorčavamo si život, a to nema smisla. Možda me neće biti cijele noći.

Ona ustade, zabaci glavu i zabrinuto ga pogleda.

— Misliš li da će Armand doista spaliti grad ako ne nađe Dilla?

— Dovoljno je lud da to uradi. Dugo je živio u sjeni starog Abea i sada namjerava stvoriti vlastitu. Nastojat će pod svaku cijenu da njegova sjena bude duža nego je Abeova ikada bila. Ako se to dogodi, izvedi djecu iz kuće. Najbolje je da s njima odeš iz grada.

— Pobrinut ću se za njih. Ne brini se za nas.

Ona ga zagrlj, snažno stisne uza se, a zatim zabaci glavu radi poljupca. — Ponosim se tobom, Ede. Do danas nisam znala koliko. Neki bi ljudi ovo izbjegli.

Potvrдно kimne, sjećajući se kako je Caleb Mason, koji je godinama nosio zvijezdu, uvijek govorio da će vrijeme sve riješiti. Zato je odlazio na pecanje kad bi god iskrsko nešto što bi mirisalo na opasnost.

On je poljubi... njena slatka i topla usta... rukom pogledi po leđima i potapša po stražnjici.

— Idi u krevet, dušo. Nema smisla da gubiš čitavu noć.

— Ne. Ostat ću odjevena i čekati, ovdje na sofa. Pošalji po mene ako ti budem potrebna.

Ponovo je kimnuo, a onda se brzo okrenuo, kako ne bi vidio izraz njenog lica. Kad je bio napolju, izduva nos i očisti grlo, pitajući se je li ikad ikko u životu bio siguran. Pretpostavi da nije. Sigurnost nije dio ljudske baštine na zemlji.

Kad je pred sudnicom sjahao, neko je vrijeme stajao na drvenom nogostupu uspravne glave, osluškujući. Ništa nije čuo. Još nije bilo vrijeme i on se upita zašto je zastao da oslušne ne dolaze li ljudi s Raftera D. Možda mu počinju popuštati živci. Ako bi se odmah suočio s opasnošću, on ju je mogao svladati, ali čekanje je za njega uvijek bilo muka.

Kad je ušao u zatvor, Tully i Johnny Bedlow su kartali.

— Je li se što dogodilo? — upita.

— Ništa — odgovori Tully.

— Mirno kao u grobnici — doda Johnny.

— Vražja stvar! — Tully se namrgodi.

— Zar ne? — suglasi se Johnny. Promijenit ću to. Ova je noć kao stvorena za ubijanje.

— Oh, zaboga! — progundala Tully.

Ed sjedne da pisaci stol, misleći kako je Johnnyjev osjećaj za šalu ovoga puta promašio. Sada se nije moglo učiniti ništa drugo nego čekati.

Morgan se od Molly Lamar vratio u kuću njene sestre, jer nije znao kamo bi drugamo otišao ili što da učini. Osjećao se kao da je pao u zamku. Od Molly nije želio ništa. Nije ju htio više ni vidjeti, ali morat će ako se vrati da iznuđi priznanje od Dicka Lamar.

Dok je koračao dvorištem prema stražnjem ulazu u Jeaninu kuću, pitao se nije li Molly slagala da je njen muž otišao iz grada. Ako je govorila istinu, kolika je bila njegova želja da Lamar prizna svoju krivnju?

Doista nije znao. Možda Lamar neće ništa priznati, ma što mu Morgan učinio. Možda je bio lud što se vratio u grad. Pao je u iskušenje da osedla konja, odjaše i sve pošalje do vrata. No, znao je da to ne može; nikad nije pobjegao ni od čega, pa neće ni sada.

Razgovarat će s Jean, ako je još budna, popiti još šalicu kave i vratiti se Lamarovoj kući. Možda uspije uhvatiti bankara napolju. Ne smije dopustiti Molly da ga opet zaskoči. Nije znao zašto se to dogodilo.

Blo je siguran da je više ne voli i znao je da je najbolje ako se drži podalje. Ako je ponovo vidi i ako mu se opet baci u zagrljaj, to bi moglo

vratiti sve stare sne koji su se već raspali, sne koji su nekoć bili lijepi, ali su sada izgledali djetinjasti.

Ali, više od svega smetalo ga je što Molly gazi svoj ponos i moli ga da je uzme natrag. Bila je ponosna žena, a sada je smislila da od muškarca koji se za nju više ne može brinuti pobjegne onom koji to može.

On uđe u kuhinju, ali odmah zastane, spustivši ruku na revolver. Netko je bio s Jean u sobi na uličnoj strani. Trenutak je bio nepomičan, pokušavajući prepoznati muškarcov glas ali nije uspio. Tada Jean zovne:

— Jesi li to ti, Morgane?

Nije odgovorio. Tiho prođe kuhinjom i postavi se uz zid, tako da ga nitko iz susjedne sobe nije mogao vidjeti. Čuo je kako Jean govori:

— Bila sam sigurna da je netko ušao. Pogledat ću.

On uđe kroz vrata, s revolverom u ruci, i reče:

— Da, ja sam. — A zatim stade, teško dišući, i uperi revolver u čovjeka.

Bio je to sudac Alcorn!

— Dakle, Jean — reče zapanjeno, kao da ne vjeruje očima — prodala si me. Postavila si mi zamku.

— Nisam to učinila! — uskliknula je ljutito.

— Nemoj mi reći da je sudac došao ovamo u ovo doba noći samo zato što ne može spavati. Znala si da ću se vratiti, pa si posla po njega, zar ne?

— Da, učinila sam to. — Bila je ljuta.

— Ponekad se ponašao kao da ne znaš tko su ti prijatelji, Morgane Dillu. Tako si tvrdoglav da ni ne razmišljaš ispravno. Htjela sam samo da razgovaraš sa sućem. A sada sjedni i razgovaraj, dok ja skuham kavu.

— Ovo ne izgleda kao zamka, Morgane, zar ne? — reče sudac. — Tvoj revolver je uperen u mene, a moj nije u tebe.

Morgan pogleda oružje, a zatim Alcornovo lice. Zaboravio je kako je sudac star i slabašan... ili je Alcorn u ove tri godine ostario više nego što se moglo očekivati.

U svakom slučaju, od suca se nije imao čega bojati. Njegove šake nalik pandžama, pokrivale su jetrene pjegae mršavo lice bilo je duboko izbrazdano, poput posljednje jabuke u bačvi kasno u proljeće. Odjednom se Morgan postidi. Ponašao se kao da nikome ne može vjerovati. Možda Jean ima pravo, možda ne zna tko su mu prijatelji.

Vrati revolver u korice i pruži sucu ruku.

— Čini se kao da nisam pri sebi, suče. Da se rukujemo?

— Naravno, rukovat ćemo se. — Alcorn ustade i uhvati Morganovu ruku, dok je pogledom prodirao u mladićevo lice. — Otišao si kao dječak, Morgane, a sada te moram prestati zamašljati dječakom. Vratio si se kao muškarac. Drago mi je što te vidim. Nadam se da ćeš nam biti saveznik. Potreban nam je.

XIII

Morgan se sjeti što su Tully i Ed Sanders rekli... da im je potreban on i njegov revolver... a sada i Alcorn govori isto.

— Ne shvaćam, suče. Maločas su ovdje bili Tully i šerif i pokušali pridobiti Jean da me nagovori neka se predam. Tvrdili su da sam im potreban, da Buck Armand dovodi ljude s Raffera D. kako bi me našli i objesili zbog krađe konja i da će spaliti grad ako me ne nađu. Zvučalo mi je kao besmislica.

— Nije besmislica. Buck Armand je sposoban na sve. — Alcorn pokaže stolicu. — Sjedni, Morgane! Moram ti nešto ispričati i želim da poslušaoš. Zbog toga sam ustao iz kreveta, da razgovaram s tobom.

Jean uđe s kavom. Morgan uzme šalicu i sjedne.

— Oprosti, Jean — reče. — Prevario sam se.

— I red je da me moliš za oprost. Već sam se umorila pokušavajući pomoći čovjeku koji ne želi pomoć. Ako

ne poslušajš suca, prestat ću ti pomagati.

Natizgled smireno gutne kavu, no u njemu je kuhalo. Oni ne znaju, mislio je. Optužen sam za nešto što nisam uradio. Ja sam gledao u mušicu Lamarova revolvera. Ja sam se borio na život i smrt s Buckom Armandom. Ja sam taj kojeg je sestra udarila po glavi i oborila ga. Ja sam taj kojeg Ed Sanders hoće zatvoriti u svoj smrdljivi zatvor.

Dobro, slušat će, a tada ustati i otići. Do vrata, i Jean! Ako mu ne želi pomoći, onda mu njena pomoć nije ni potrebna.

— Prije nego smo znali da si se vratio u grad sazvao sam sastanak u svojem uredu — započne Alcorn. — Na njemu su bili Ed Sanders, Sam Colter i Baldy Miles. Čini mi se da ljudi misle kako Colter Miles i ja na neki način upravljamo Twin Rocksom. Tako je i bilo prije nekoliko godina, ali više nije. Mrzim to priznati, ali svi smo zastrašeni. Razgovarali smo o tome da ćeš se vratiti, jer je tvoj rođendan blizu, i dopustili da ste ti, Johnny Bedlow i Tully Bean bili prilično nestajni dok ste bili dječaci. Johnny i Tully su se smirili; Tully je šerifov zamjenik, i to dobar, a Johnny ima brijačnicu koja dobro ide. Vjerovali smo da ćeš se i ti smiriti kad se vratiš.

U Morganu je još kipjelo. Ljutito reče:

— Vratio sam se s namjerom da prodam svoj dio ranča Celiji. Kad je riječ o smirivanju, ja sam za to, ali vaš me poštteni bankar optužio za nešto što nisam učinio.

— Znam — brzo će Alcorn. — Jean mi je ispričala što se sinoć dogodilo. Nisam ni načas pomislio da si opljačkao banku.

— Ed Sanders jeste i traga za mnom.

— Ni Ed u to ne vjeruje. — Alcorne odmahne glavom. — On te hoće samo zaštititi dok sve to završi. Nitko od nas ne vjeruje Lamaru. Prilično smo dugo zabrinuti zbog njega, ali nismo znali što bismo poduzeli. Naravno, nismo ni sanjali da će se udružiti s Celijom i Armandom, a baš je to uradio. U to sam siguran.

— Što se dogodilo u Lamarovih kad si bio tamo? — upita Jean.

Morgan ispriča, a zatim doda:

— Nisam dobro poznavao Molly... bar ne tako kao ti koja si s njom živjela i s njom odrasla... ali ne vjerujem da je bila takva kakva je sada. Nisam mogao biti tako slijep.

— Još je gora — reče Jean. — Kad je okusila društveni život u Twin Rocks, nije bila zadovoljna ničim što je Lamar za nju učinio. Zavidjela je ženama koje su bile »krema« grada, ali joj nije bilo dovoljno što se s njima izjednačila.

Morgan je kimao glavom još uvijek ne vjerujući da bi Molly, u koju je bio zaljubljen, mogla biti tako luda. Međutim, Molly koju je večeras vidio mogla je. Bile su to dvije različite žene i to je bilo ono što nije mogao shvatiti... da djevojka u koju je bio zaljubljen naprosto nije postojala.

— Htio bih ti reći — nastavi sudac — da Lamar nije problem. Možda sa tvog stanovišta jeste, ali zapravo nije. Vjerujem da će te Molly opravdati ako s njom razgovaram, zato nije potrebno da od Lamaru iznuduješ priznanje. Predlažem ti da se tamo ne vraćaš. Mogao bi ga ubiti, a tada bi zapao u nevolju u kojoj ti ne bismo mogli pomoći.

— Spreman sam ga ubiti — prizna Morgan. — U takvoj sam nevolji da ne znam što ću uraditi ako Lamar ne prizna da je lagao. Ako se ne budem opet udvarao Molly, ona neće reći istinu.

— Ja ću je natjerati da je kaže. Nego, nikako da ti kažeš što mi je na umu. Hoću reći da je Buck Armand opasan. Sjećaš se da je tvoj otac bio prijek i težak čovjek. Od grada je dobio što je želio, a mi smo progutali svoj ponos i dali mu to. Međutim, razlika je u tome što je Abe Dill bio duševno zdrav i znao je gdje valja prestati. Armand je lud i neće odustati ni od čega na što se odluči. On želi sve, a čini mi se da to sve znači ubiti tebe i Cellju. Prezire sve nas koji poštujemo zakon, a to znači da misli kako ga mi ne možemo zaustaviti.

— Čak i ako budem oslobođen optužbe da sam orobio banku, neću dobiti svoj dio ranča. Potpisao sam ispravu...

— Jean mi je ispričala, ali uvjeravam te da ugovor koji si potpisao, na mom sudu neće biti punovažan. Potpisao si

ga pod prijetnjom i to mu oduzima svaku zakonitost.

— Ali to još uvijek ovisi o tome hoću li dokazati da govorim istinu. Dakle, nalazimo se gdje smo i bili, na početku. Suče, kažem vam da ne želim trunuti u zatvoru Eda Sandersa.

— Nitko to od tebe ni ne zahtijeva — oštro će Alcorn. — Sada je Armand uvjeren da je sve u njegovim rukama. On namjerava natjerati sitne rančere da se udruže s njim kad bude tjerao stoku na željeznicu. Nisam siguran što ima na umu, ali možeš biti siguran da nešto ima.

— Druga je stvar — nastavi sudac — da on duguje Colteru i Milesu novac, ali im ga ne namjerava vratiti. On je stvorio vlastiti zakon, Morgane. Zbog toga i misli da može doći u grad i objesiti te... ili spaliti grad, ne bi li te istjerao napolje... a da ga nitko neće ni dodirnuti.

— Ako dođe do toga da valja zapaliti grad momci neće ostati uz njega.

— Ne poznaješ te ljude, bar ne mnoge od njih. Većinu koje si poznavao Buck je otpustio, a namjestio je zlikovce koji će slušati njegova naređenja. Ostala su samo dvojica, trojica starih, na primjer Slim Turner. Armand plaća više od ostalih, momci dobro prolaze a to oni i znaju. — Sudac odmahne glavom. — Uradit će ono što im on kaže, bez obzira kakva to ludost ili zločin bili. Možda ga Turner i ostali od stare momčadi neće poslušati, ali nema ih dovoljno da utječu na događaje.

— U gradu nema boraca, ali mogli ste ih naći među sitnim rančerima, koje ste spomenuli. Koliko se sjećam u općini ima dvadesetak sitnih imanja — reče Morgan.

— Više ih nema toliko. Neke od njih je progutao Rafter D, a ostali su odviše zaplašeni da bi se suprotstavili Armandu. Uza sve to — nastavi sudac — više nemamo vremena. Za sat, dva Armand će biti ovdje. Ti kao da to ne shvaćaš. Tvoj bi revolver mogao pomoći.

Starac i djevojka gledali su mladića i čekali da kaže kako će se predati, da će se boriti zajedno s Edom Sandersom i njegovim pomoćnicima, da će pomoći pri spasavanju građana koji ga žele strpati u zatvor za zločin koji nije izvršio.

Pa, nije baš potpuno točno da ga građani žele strpati u zatvor, pomisli. Većina starih i nemoćnih ljudi u Twin Rocks nije ni znala što se zbiva, ali Ed Sanders zastupa zakon, a on ga želi uhapsiti.

— Žalim, suče — najzad progovori mladić. — Neka me Sanders ubije, ali neće me zaključati u svoj ušljivi zatvor dok sam još živ.

Vožnja u grad bila je najteže što je Celia u životu doživjela. Kotači kao da su pronalazili sve neravnine i rupe u cesti, a svaki je udarac izazivao u njenom trbuhu bol, kao da netko zabija nož u njega. Više je puta pomislila da će se onesvijestiti. Tjerala je konje nagnuta prema naprijed, jednom rukom držeći uzde, drugu pritisnuvši na trbuh.

U Twin Rocks je stigla prije izlaska sunca, dok se na istoku nazirao prvi tračak zore. Ona pritegne uzde i zaustavi kola ispred sudnice. Neko je vrijeme sjedila nepomično, zatvorenih očiju, čekajući da popusti bol.

Unatoč boli njene su se misli potpuno razbistrile. Nije žalila što je upropastila život osim u jednom: pogriješila je što se udala za Bucka Armanda.

Više je puta pomislila da ga ubije i sada joj je bilo žao što to nije učinila. Imala je i razloga i prilike. Čekajući, pružila je priliku njemu da ubije nju. Nije znala koliko ju je povrijedio udarac što joj ga je zadao, ali slutila je da umire. Zlo je, pomislila je, s gorčinom, umrijeti a Bucka Armanda ostaviti na životu.

Sada će Morganu, ostane li živ, pripasti čitav Rafter D. Ako nekim čudom ona ne umre, posjedovat će polovicu ranča i brat će joj biti potreban da upravlja imanjem. S njim će moći izaći na kraj, ako bude morala. Pošten je i vičan je poslovima stočara. Bio je odličan radnik. Istina je, dakle, jednostavna. Umjesto što se borila s bratom i nastojala ga prevariti za njegov dio i udala se za Armanda, kako bi lakše postigla što je željela, morala je prihvatiti Morgana kao partnera i raditi zajedno s njim. Sada je prekasno ponovo živjeti sve te godine, ali ako ne umre, budućnost će biti drugačija.

Ona se spusti sa sjedala. Kad je stala na zemlju, morala se pridržati za kola

da ne padne. Možda će živjeti, mislila je, dovoljno dugo da se oslobodi Armanda... a bude li toliko živjela, možda će i preživjeti. Njene se misli usredotoče na supruga. Bože, kako ga je mrzila! Mrzila je mnoge ljude u životu, ali nikoga toliko kao Bucka.

Njene se misli polako vrte na Morgana. Uvjerit će ga da se može s njom sporazumjeti. Zacijelo je negdje u blizini. Hitjela je s njim razgovarati. I to je bilo čudno, nešto za što nije nikad ni pomislila da bi htjela.

Celia zaškrutala zubima od boli. Glava joj je plivala, a ulica se okretala poput golemog zvrka. Tada primijeti da ne razmišlja onako jasno kako je mislila da može. Sada je jedino željela leći i ne misliti ni o čemu.

Tada primijeti da je okružena muškarcima, a onda jedan upita:

— Što se dogodilo, gospodo Armand?

U slabom svjetlu prepoznala je Eda Sandersa. Ostala dvojica su stajali iza njega... vjerojatno Tully Bean i Johnny Bedlow.

— Buck me udario u trbuh prije nego sam otišla s ranča. Pretpostavljam da mi je povrijedio utrobu. Paklenski me boli.

— Uđite u zatvor i legnite — reče šerif. — Tully, pomoz mi.

— Beane, spremi moja kola! — naredi Celia. — Unutra je leš Dicka Lamara. Buck ga je sinoć ustrijelio. Odvezi ga pogrebniku.

Tully je oklijevao, gledajući u Sandersa. Šerif reče:

— Učini što je rekla, Tully. Johnny, ti mi pomoz.

Celia je bila teška, ali nekako su je prenijeli u zatvor; više su je vukli nego nosili. Ona legne na jedan ležaj u velikoj ćeliji i sklopi vjeđe. Zastenje, škrgućući zubima kad ju je prošao još jedan grč boli.

Trenutak kasnije, kad je bol malo popustila, ona reče:

— Pozovite liječnika, Sanderse. Možda mi pomogne.

— Doc Bridges nije u gradu, gospodo Armand — reče Johnny. — Gospoda Downey se porađa.

— Do vrata, onda moram ovdje ležati i stenjati. Vjerojatno vam je poznato da Buck vodi ljude u grad. Oni

će stići vrlo brzo. Hoće uhvatiti Morgana.

— Čekamo ih — odvrati Sanders.

— Ubio je Lamara, ustrijelio poput psa. To je bilo ubojstvo... morate ga uhapsiti i optužiti za ubojstvo.

Sanders je neko vrijeme šutio a zatim reče:

— Dobro, gospodo Armand, pobrinut ćemo se za to.

— Bit će to vrlo težak posao. Pokušat će vas uvjeriti da je bankar imao revolver, da to nije bilo ubojstvo. Lamar je imao revolver, istina, ali nije smio pokušati da ga izvuče. Svatko bi to učinio bolje od njega. To je bilo ubojstvo, kao da pucate u dijete... to što je bio naoružan, ne znači da nije posrijedi hladnokrvno ubojstvo.

— Zašto je ubio Lamara? — upita šerif.

— Lamar je htio novac. Sklopili smo ugovor... — Ona zašuti, shvativši da je počela optuživati samu sebe, a onda nastavi: — Posvadili su se. To je sve. Lamar je izgubio glavu. Pokušao je izvući revolver, ali za to nije imao vremena.

Šutjela je, s rukom na trbuhu i sklopljenih vjeđa. Stenjela je i škrgutala zubima, kako bi zaustavila stenjanje.

— Bože, kako boli! Okladila bih se da mi je ozlijedio jetra.

— Zašto vas je udario? — upita Sanders.

— I mi smo se posvadili... zato što je ubio Lamara. Jedno drugom smo rekli uvredljive riječi, a ja sam na kraju izgubila živce i udarila ga. To je bila pogreška. Buck udara jače od mene. — Neko vrijeme nije ništa govorila, a zatim upita: — Hoće li se Doc uskoro vratiti?

— Sumnjam, Downeyevi žive daleko uz Rock Creek.

— Što ćete učiniti kad Buck dođe u grad? On neće dopustiti da ga bilo što zaustavi sve dok ne nađe i objesi Morgana. Dobro znate, kao i ja, da se Morgan ne može boriti sa svim tim momcima.

— Nadamo se da će nam se Morgan pridružiti. Ako to uradi, nas četvorica možemo odbiti Bucka i njegove momke. Ovak je zatvor čvrst.

— Ne poznajete Bucka. Živjela sam s njim, svađala se s njim, spavala s njim,

pa ipak ga ne poznajem. Morgan je u gradu, zar ne?

— Da, ovdje je.

— Znate li gdje?

— Mislamo da je u kući Jean Rynan.

— Mislite?! — Ona otvori oči. — Zar ne znate?

— Nismo ga vidjeli, ali smo našli njegovog konja u Jeaninu hambaru, pa smo zaključili da je u kući.

— Jeste li mu rekli da ga Buck traži?

— Rekli smo Jean. Ona je govorila da Morgan nije tamo, ali siguran sam da je lagala.

— Morgan je tvrdoglaviji od mule. Zašto ga niste doveli, zbog njegove vlastite sigurnosti?

— Ne bi htio doći. Pomislili smo da bismo se međusobno poubijali da smo ga pokušali prisiliti. Nego, znate li što je s pljačkom banke za koju je Lamar optužio Morgana? Znate li što o tome?

— Naravno, znam. Valjda niste pomislili da bi jedan Dill opljačkao banku!?

— Ne, ali bismo rado znali što se dogodilo.

— Lamar je sam sebe opljačkao, zacijelo ste i sami to pogodili. Izgubio je novac kockanjem, pa je banka propala. Zato je došao Bucku i predložio da će okriviti Morgana, nadajući se da će se moj brat vratiti u Twin Rocks ako ga se pozove, jer mu je blizu rođendan. Buck je trebao dati Lamaru 5000 dolara, da bi ovaj optužio Morgana. Međutim, moj muž nije održao riječ i zato se Lamar toliko razbjesnio da je pokušao povući revolver.

— Dakle, Morgan s tim nema veze?

— Naravno da nema!

— Hoćete li se na to priseći pred sudom?

— Ako budem živa.

Najzad joj je uspjelo sve ispričati Sandersu a da pri tom nije sebe optužila. Neće nikom reći da je bila u sve to upletena koliko i Buck. Da je ta prokleta budala samo platio Lamaru, kako su se dogovorili, ne bi bili u škripcu u kojem su sada i ona bi mogla Morgana poslati do vraga. A sada Buck dolazi sa svojim ljudima i više se nije moglo ništa učiniti. Morgan mora ostati živ. A da se to ostvari, mora ga nagovoriti neka dođe ovdje.

— Hoću razgovarati s Morganom — reče. — Idite po njega. Recite mu da ga mogu osloboditi krivnje i da više neće biti u nevolji.

— Ne znam hoće li pristati da dođe — sumnjičavo će šerif.

— Pokušajte! — Bila je uporna. — Ako mu kažete da se hoću s njim razumno nagoditi oko njegova dijela Raftera D doći će.

— Dobro. Johnny, idi i reci mu.

Bedlow izađe iz zatvora, a Sanders ostade pokraj ležaja. Celia je dugo vremena ležala i stenjala, dok joj je niz lice tekao znoj. Napokon reče:

— Sanderse, namjeravam ubiti Bucka. Nemojte me uhapsiti zbog ubojstva. To će biti izvršenje kazne. Njegovi ljudi neće ostati s njim. Ja sam vlasnica Raftera D i ja ih plaćam. Ja ću ih na to podsjetiti, a poslije toga ću ga ubiti.

Sanders je gledao debelu ženu i poželio da bude tako jednostavno.

XIV

Morgan je sjedio u sobi za dnevni boravak, osjećajući na sebi Jeanin i Alcornov pogled. Bilo mu je neugodno i osjećao se malo krivim. Ako Buck Armand dođe s ljudima u grad i spali sve zgrade, pokušavajući ga istjerati iz skrovišta! Ne, to se neće dogoditi. No, dogodi li se osjećat će se odgovornijim nego za ista. Prometkoložio se na stolici, osjećajući da je pocrvenio u licu.

Htio im je reći neka prestanu zuriti u njega, da ima pravo donositi vlastite odluke, bile one pogrešne ili ispravne, i da će on trunuti u općinskom zatvoru ako ga Ed Sanders uhapsi. Međutim, nije rekao ništa, jer su se u trijemu začuli koraci, a zatim snažno kucanje o vrata.

Morgan skoči i izvuče revolver. Ručkom dade znak Jean neka odgovori na

kucanje, a on se povuče u kuhinju. Djevojka otvori vrata i nešto reče, a zatim začu njene riječi: — Uđi, Morgan je ovdje.

On tiho prekune, pomislivši da je to Ed Sanders i da Jean više ne želi biti na njegovoj strani. Nije imalo smisla pretvarati se da ga nema i zato uđe kroz vrata, još uvijek s revolverom u ruci. No, posjetitelj je bio Johnny Bedlow, a njegov je revolver bio u koricama.

— Do vruga, Morg, spremi taj revolver — reče on pomirljivo. — Danas si sve digao na noge. Vrijeme je da se spustiš na zemlju i poslušas razum.

Morgan je trenutak šutio, dok ga je grizlo sjećanje kako se Johnny nije htio s njim rukovati. Tully je bio razložniji od te dvojice njegovih prijatelja, on se uvijek trudio da mu iznese svoje argumente kad bi se oko nečeg sporili, a Johnny je uvijek bio površan i zato Morgan nije mogao shvatiti zašto se Johnny tako ponio.

Kako je oklijevao, i dalje šuteći i s podignutim revolverom, Johnny ljutito nastavi:

— Kažem ti da ga spremiš! Nisam došao ovamo da ti stvaram neprilike. Ni ja nemam revolver u ruci, ali sigurno bih ga imao da sam te htio zaskočiti. Što te to toliko muči?

Morgan je znao da će brže povući revolver ako do toga dođe. Johnny mu nikad nije lagao, niti ga je ikad prevario, a mislio je da to ni sada ne čini. On polako spusti revolver i spremi ga u koricu.

— Bio sam radostan — progovori najzad — kad sam te sreo nakon dolaska u grad, ali ti nisi bio radostan što si me vidio. Zašto?

— Pitaš se zašto se nisam s tobom rukovao? Oprosti! Međutim, razlog nije u tome što mi nije bilo drago da sam te sreo. Preplašio sam se. Čuo sam kako Buck Armand govori u brijačnici što će ti učiniti ako se vratiš u Twin Rocks. Nisam se nadao da ću te vidjeti, a kad sam te ugledao, pomislio sam samo na to da to moram odmah reći Edu Sandersu, pomislio sam da bi te on mogao zaštititi.

— Nikad mi nije bila potrebna Edova zaštita — uzbuđeno reče Morgan.

— Znam. Bio sam nepromišljen i žao mi je što se nisam s tobom rukovao, ali nisam se došao ispričavati. Došao sam ti reći da je tvoja sestra u Edovu uredu i želi te vidjeti.

— Neka ide do vruga! — grubo reče Morgan. — Noćas me je već jedamput vidjela. Tada se nije ponašala kao da joj je drago.

— Odonda se mnogo toga zbilo, promijenilo. Ti si budala ako ne pođeš, iako mislim da si mnogo veća budala što ovako lutaš čitave noći.

Morgan je bio u iskušenju da mu kaže neka se gubi i pusti ga na miru, ali je oklijevao razmišljajući što se to promijenilo. Prije nego je mogao pitati, Jean reče:

— Morgan ima razloga što se tako ponaša. Ed kao da je povjerovao u Lamarovu priču. Ali, možda je vrijeme da sve to završi. Što se promijenilo?

— Prvo, Armand je ustrijelio Lamaru. Čini se da su se njih dvojica dogovorila da optuže Morgana za pljačku banke i Lamaru je Buck za to obećao 5000 dolara. Ali, Armand nije održao riječ. Lamar se razbjesnio i pokušao izvući revolver, pa ga je Buck ubio. Celia kaže da je to bilo ubojstvo.

— Sigurno i jeste — s gorčinom će Morgan. — Armand je brz s revolverom a Lamar nije. — On duboko udahne i odmahne glavom. — A sada, tko će dokazati da nisam krivac?

— Celia — odgovori Johnny. — To je jedan od razloga zašto te želi vidjeti. Rekla je neka ti kažem da će te opravdati. Nije rekla koliko je upletena u dogovor između Bucka i Lamaru, ali tvrdi da je za sve kriv samo Armand.

— Bila je do grla u tome — reče Morgan. — Ako je lagala u tome, možda laže i da će me opravdati.

— Ne vjerujem — reče Johnny. — Ona i Armand su se sukobili. Ona ga je udarila a zatim je on nju. Celia je teško ozlijeđena. Ne vjerujem da se pretvara. Ona misli da joj je on iskidao utrobu. Doca Bridgesu nema u gradu, a ona, jadnica, škrguće zubima i trpi. Kaže da će potjerati Armanda i zato mislim da si joj ti potreban da upravljaš rančom. To nagađam, ali čini se logično. Rekla je da ti kažem da se želi s tobom sporazumjeti. Možda želi otkupiti tvoj dio.

Morgan je, razmišljajući o tome, gledao u Johnnyja. Lamar više nije mogao izjaviti da on nije kriv. Isto tako nije vjerovao da će ga Molly opravdati kad tome dođe vrijeme. Možda je Celia njegova jedina prilika. Naravno, Ed Sanders će reći kako ne vjeruje da je Morgan opljačkao banku, ali će na njemu ostati sumnja dok god se sve potpuno ne objasni.

— Dakle? — upita Jean kiselo. — To si i tražio. Još se uvijek tvrdoglavo ne želiš predati?

— Mislim da je došlo vrijeme da vidimo što će učiniti Sanders — reče Morgan. — Ali, jedno znaj, Johnny: u zatvor me nećete dobiti.

— On to ni ne želi. No, tvoj će nam revolver biti potreban kad Armand dođe u grad.

— Imat ćete ga, ako je sve tako kao što si rekao.

— I ja ću s vama — reče Alcorn. — Star sam, ali još mogu potezati obarač.

— Ne, ne vjerujem da možete dobro gadati ako i potegenete obarač. — Johnny odmahne glavom. — Osim toga, Ed će vam zacijelo reći da ste potrebni-ji u sudnici nego da se igrate šerifova pomoćnika.

— Imaš pravo — Alcorn s očiglednim olakšanjem sjedne.

Morgan krene prema vratima, a onda zastane i pogleda Jean.

— Ako te više ne vidim...

— Ne govori to! Ni ne pomišljaj na to! Moraš me opet vidjeti! I, ne odlazi iz grada a da prije ne svratiš ovamo.

— Vratit ću se ako Celia govori istinu. To jest, ako učini ono što je rekla da će učiniti.

— Mislim da hoće — reče Johny. — Suviše pati a da bi lagala tebi ili nama, ili da bi obećavala nešto što ne namjerava održati. Ona misli da joj je Armand ozlijedio jetra kad ju je udario. Čini mi se da misli kako je na umoru.

— Prečvrsta je da bi umrla od udarca u trbuh — reče Morgan.

On izađe iz kuće i krene prema sudnici, a Johnny za njim. Obojica su šutjela. Morgan je razmišljao da je starog duha drugarstva s Johnnyjem Bedlowom nestalo. Isto će biti s Tullyjem Beanom. Suviše se toga zbilo, tužno je pomislio, da bi nastavili živjeti

onako kako su živjeli prije njegova odlaska. Čak ako Celia i učini što je rekla Johnnyju, on neće moći raditi za nju, ili s njom.

Kad su stigli do sudnice, Johnny reče:

— Ona je u zatvoru. Mora ležati, a to je bilo jedino mjesto gdje smo je mogli smjestiti.

Kad su ušli u šerifov ured, Ed je stajao pokraj pisaćeg stola. — Drago mi je što si došao, Morgane — reče. — Nadao sam se da ćeš doći.

— Došao sam vidjeti Celu. Ako me misliš strpati u zatvor...

— Ne mislim. Celia je izjavila da nisi kriv. Johnny ti je to sigurno rekao.

— Rekao mi je, ali sam mislio da je to zamka.

— Zao mi je što si to pomislio — Ed uzdahne. — Reći ću još jedanput. Celia je izjavila da nisi opljačkao banku. Zakon te ne progoni, nego si nam potreban kao pomoćnik. Podsjećam te da si ti razlog zašto Armand vodi svoje ljude na grad. Mislim da mu nas četvorica možemo prirediti prilično toplu dobrodošlicu.

— Jesi li to ti, Morgane? — pozva Celia iz ćelije.

— Idi! — Ed pokaže glavom prema vratima koja su vodila prema ćelijama. — Uzrujavala se što te tako dugo nema.

Morgan prijede sobu i uđe kroz vrata. Celia je ležala na leđima, lica izobličena od boli. Kad je opazila brata, progunda:

— Trebalo ti je prilično dugo.

— Vidim da ti se raspoloženje nije mnogo promijenilo.

— Imam razloga da budem loše raspoložena. Taj me prokleti Buck udario...

— Johnny mi je rekao. Sanders kaže da si me opravdala od optužbe da sam opljačkao banku.

— Jesam, ali to nije razlog što sam poslala po tebe. Želim se otarasiti Bucka. Rastat ću se od njega što prije mogu, a otkazat ću mu čim ga vidim. Ako dođe do suđenja, i ako ostanem živa prisegnut ću da ti nemaš veze s pljačkom banke. Hitja sam te vidjeti radi Raftera D. Moramo se nagoditi...

Grč boli probije njeno tijelo i ona zastade, blijeda lica. Usnice su joj bile stisnute dok nije najgora bol prošla.

Gledajući je, Morgan više nije sumnjao u njenu agoniju; ona nikad nije glumila nešto.

— Živjet ćeš — reče. — Samo izdrži dok stigne liječnik.

— Oh, izdržat ću, ali ne znam što mi je zapravo. — Ona je trenutak grizla donju usnu, a zatim nastavi: — Poznato ti je koliko mislim na imanje. Ništa mi drugo nije važno. Takav je bio i tata. Zato sam se i udala za Bucka i zato sam te htjela lišiti tvog dijela. Još bih to uvijek htjela, kad bih mogla, ali otkad me je Buck udario, spoznala sam da sama ne mogu raditi. Moram imati čovjeka kojemu mogu vjerovati. To si ti. Otkupit ću tvoj dio ako ga želiš prodati, ali želim da ti vodiš imanje. Ili, ako želiš kao ortak upravljati rančom, dogovorit ćemo se tako.

Mora da je potpuno obeshrabrena, pomisli on, kad tako govori. Nije se sjećao da je sestra ikad rekla kako ne može raditi sama. Možda je sada u takvom stanju da misli iskreno. Naglas reče:

— Dobro, kad ovo završi, potražiti ćemo suca Alcorna i sačiniti potrebne isprave. Ne znam hoće li uspjeti, ali možemo pokušati.

— To je sve što tražim. — Zatvorila je oči i dodala: — Samo pokušati.

Ed Sanders je čuo veći dio razgovora između brata i sestre. Celia Armand je bila uporna i ponosna žena, koja nije nikad ništa ni od koga tražila osim od svog oca. Sada je bila skršena.

Ed nije znao što ju je skršilo. Možda je to bila fizička patnja, posljedica Armandova udarca, ili je posrijedi to što ju je muž udario i otišao, prisilivši je da se suoči s najvećom greškom u svom životu. Ona nije bila žena koja će priznati da je pogriješila, ali sada to nije mogla izbjeći.

Morgan se pridruži Edu, gledajući ga upitno kao da pita misli li Celia ozbiljno provesti ono što je rekla. Ed pokaže glavom vrata, pa obojica izađu na blijedu jutarnju svjetlost.

Neko je vrijeme vladala tišina. Grad je još spavao. Zatim zakukurijeće pijetao, a negdje se drugog kraja Glavne ulice zalaje pas.

— To nije slično Celiji — reče Ed. — Mislim da o tome razmišljaš.

Morgan potvrdi, natmurena lica.

— Dok sam dolazio ovamo s Johnnym, mislio sam da neću moći raditi s Celijom, no više nisam tako siguran. Možda se doista promijenila, a možda će, kad bolovi prestanu, biti zla kao i prije.

— Možda. No, poznavao sam ljude koji su se promijenili kad bi im se što dogodilo. A Celiji se doista nešto ozbiljno dogodilo kad ju je Armand tako udario. Ne toliko fizički... taj udarac je u njoj nešto uništio, možda njen ponos.

— Možda nisi čuo što je rekla na kraju. Spustila je glas, da je nitko drugi ne čuje. Ona tvrdi da je Armand ubio oca. Jesi li ikad o tome razmišljao?

— Ne, ali moguće je. On bi uradio sve samo da dobije ono što želi, a Rafter D želi otkad je došao ovamo.

— Ona tvrdi da će i nju ubiti, kad dokrajči mene — nastavi Morgan. — On je bijesan pas, Ede.

— Da, u pravu si — suglasi se Ed — iako nisam siguran da su to i svi njegovi ljudi. Većina su novi, kaubojski koje je unajmio poslije smrti tvog oca. Ima samo nekolicinu starih radnika, koji nisu sveci ali ni hladnokrvni ubojice.

— Slim Turner, na primjer.

— Da. Mogu spomenuti još dvojicu, ali trojica nisu dovoljna da ih zaustave. A neki od njih, na primjer Idaho Kid, čisti su otrov. Mislio sam da će Armand otpustiti sve stare radnike, ali ipak nije to do kraja proveo. Možda mu Celia nije dopustila.

— Morao je imati razloga da ih otpusti, inače bi Celia digla paklensku galamu — suglasio se Morgan. — Možda nije potpuno spreman za konačni obračun.

Nastala je kratka stanka, dok su obojica razmišljala o rečenom, a tada Ed progunda:

— Od tog mi se čekanja prevrće utroba. Tako je bilo veći dio noći. Mislim da je došlo vrijeme da odem gospodi Lamar i kažem joj da je Dick ubijen. Morao sam to učiniti ranije, ali sam htio da ti najprije dođeš ovamo. Vratit ću se za nekoliko minuta.

— Idi! Ostat ću ovdje.

Ed krene preko korova prema svom konju, radostan što će makar nekoliko minuta biti u pokretu. Čekanje je bilo sve teže. U zatvoru je imao mnogo vode, pa je mogao zaključati vrata i zatvoriti kapke na prozorima i tako izdržati čitav dan, ako Armand odluči opsjedati zatvor.

Izgledi da će morati zatvor braniti nisu zabrinjavali Eda, ali ako Armand odluči zapaliti grad, kako bi istjerao Morgana na čistinu, sve se mijenja. Mislio je na ženu i djecu, na ostale žene i djecu u gradu, i znao je da neće ostati u zatvoru ako se to dogodi.

Jeza mu prođe kičmom. Kad on i njegovi pomoćnici izađu iz sigurnog zaklona u zatvoru... a to će, vjerovatno, morati... svi će poginuti. Druga je mogućnost bila predati Morgana, a to je bilo još manje zamislivo. Ako Armand sada provede svoje, s njim se više neće moći izdržati i Ed će, prije ili kasnije, biti ubijen. Celia možda ima pravo kad kaže da je Armand ubio njenog oca i da će naći načina kako da nju ubije.

Ni na jednom prozoru Lamarove kuće nije bilo svjetla. Šerif sjaši, priveže konja i krene prema ulaznim vratima, misleći da bi Molly Lamar čitave noći čekala povratak svog muža da je kao druge žene. Ali, uvijek je bila sebljubitiva.

Tri puta je povukao užicu zvonca, ali nitko ne odgovori, pa on udari šakom po vratima. Tada začuje kako netko dolazi. Vrata se otvore i pojavi se Molly, sa svjetiljkom u ruci. Izgledala je vrlo pospano i trebalo joj je vremena dok ga je prepoznala.

— Oh, to ste vi, šerife — reče ravnodušnim glasom. — Uđite! Mislim da svjetiljka više nije potrebna, zar ne? Nisam znala da je već dan. Zaspala sam.

Povela ga je u svoju sobu i spustila svjetiljku. Zatim se okrene i pogleda ga.

— Zašto ste došli, šerife? Ako ste došli zbog one pljačke, mogu vam odmah reći da Morgan Dill s njom nema veze. Dick je mjesecima vadio novac iz sefa i s njim se kockao. Morgana je optužio kako bi prikrio manjak, a ljudi pomislili da je novac odnio Dill. Sklopio je pogodbu s Ar-

mandom kako bi Morgan morao pobjeći odavde.

Ed je oklijevao, čudeći se da je ona tako spremna dala tu obavijest, koja bi upropastila njenog muža da je još na životu.

— Hvala vam što ste mi to rekli. Mislio sam da je bilo tako.

Ona sjedne u stolicu za ljuljanje, a ruke su joj nesigurno lutale sve dok ih nije sklopila i spustila u krilo.

— Morala sam vam to već prije reći — nastavi ona — ali nisam znala što da radim. Nitko me više ne voli. Dick je otišao na Rafter D po neki novac, koji mu Armand duguje na osnovu njihovog dogovora, a zatim odlazi iz grada. Vodi i mene.

Ona zastade, protrlja oči, a zatim nastavi:

— Nije se vratio. Ovdje je bio i Morgan, ali i on je otišao. Obećala sam mu da ću dati izjavu u njegovu korist ako... uostalom, znate... — Njen se glas prekine.

— Razumijem. — Ed je točno znao što ona misli. — Gospođo Lamar, donio sam vam žalosnu vijest. Buck Armand je sinoć ubio vašeg supruga. Čini se da su se posvadili oko novca što ste ga spomenuli.

— Dick je... mrtav? — Gledala je u njega prazno, kao da mu ne vjeruje, a zatim odmahne glavom. — To je smiješno, šerife. Vi znate da je Dick bio strašna kukavica. Ne mogu zamisliti da bi se upustio u takvu svađu s čovjekom kakav je Buck Armand da pogine.

— Gospođo Armand kaže da je to bilo ubojstvo. Tijelo je u pogrebnika, ako ga želite vidjeti.

Njene se ruke rastave i ponovno počnu lutati, a zatim ih ona opet spusti u krilo.

— Ne, ne želim ga vidjeti. Ne želim više imati bilo što s njim. Nikada! Netko drugi će se pobrinuti za pogreb. Ne znam što da učinim.

— Pobrinut ćemo se za to.

Kad je krenuo, ona reče:

— Ako vidite Morgana, recite mu da dođe. Ostao mi je samo on.

Čudna žena, mislio je šerif. Očigledno, ne žali zbog muževe smrti; ponaša se kao da je ta vijest nije potresla. Ed je imao osjećaj da ona više misli na

Morgana nego na svog supruga, da je duboko povrijeđena što joj se on nije vratio... ali, to nije imalo smisla, s obzirom na to kako je odbacila Morgana da bi se udala za Dicka. Međutim, u Mollynim postupcima nikad nije bilo mnogo logike.

On odjaše natrag u sudnicu. Sunce je ocrtavalo puni crveni krug iznad brežuljaka na istoku. Priveže konja i ponovo oslušnu. Ništa! Krene polako prema zatvoru, primijetivši na vratima Tullyja.

— Jesi li se za sve pobrinuo? — upita Ed.

Tully potvrdi glavom pa reče:

— Nevjerojatno! Nisam mislio da svi u gradu znaju u kakvom je stanju Lamarova banka, ali taj prokleti pogrebnik je htio znati tko će platiti pogreb. Možda je čuo da je banka bila sinoć opljačkana i zaključio da više nema novaca...

— Slušaj! — Ed podigne ruku.

Iz daljine se čulo jednoliko udaranje kopita.

— Dolaze!

XV

Kad je Morgan čuo kako Ed Sanders kaže da dolaze, prođe pokraj Tullyja i upita:

— Što ćemo sada, šerife?

Jedan trenutak Ed nije odgovorio. Morgan je primijetio kako su mu se stisli uglovi ustiju. Osjetio je strah tog čovjeka i na trenutak pomislio da će predstavnik zakona pokleknuti.

— Bit ćemo odlučni — odmah se sabrao Ed. — Drago mi je što je čekanju kraj. Već sam pomislio da ta prokleta noć nikad neće završiti. — On pokretom upozori Tullyja i Morgana da se vrate u zatvor. — Ako nas Armand želi odavde istjerati, imat će težak posao.

Pođe za Tullyjem i Morganom, priđe staklu za puške i izvadi tri, pa ih dade svojim pomoćnicima. Četvrtu zadrži za sebe. Priđe pisaćem stolu, otvori ladicu i izvadi nekoliko kutija metaka, pa ih stavi na stol.

— Pregledajte vinčesterke — reče. — Mislim da su sve napunjene, ali provjerite. Najbolje je da napunite džepove mecima.

Ustanovivši da je magazin njegove puške pun, krene prema vratima. Zastane, gledajući duž zida.

— Stanite pokraj prozora i pustite neka prvi započnu. Mogli bismo zatvoriti kapke, ali ćemo pričekati i vidjeti što rade. Ne vjerujem da će Armand imati strpljenja da čitav dan sjedi napolju dok smo mi unutra.

Prijetnja da će spaliti grad mučila ih je sve, Morgan je u to bio siguran. Smatrao bi to blefom kod svakog, ali ne i kod Bucka Armarda. Jedini način da ga se spriječi bila bi predaja. Ako dođe do toga, on će s revolverom u ruci izaći i poginuti od ruke ljudi s Raftera D, ljudi koji su radili na ranču koji je djelomično i njemu pripadao. To ne može tako završiti, pomisli on. Naprosto ne može! Ali, ako mora, tada će i Buck Armand s njim.

— Dajte mi pušku — zovne Celia. — Gađam isto tako dobro kao svatko od vas, iako ne mislim da će to biti potrebno. Mislim završiti čitavu tu stvar čim stignu ovamo.

— Ostanite gdje jeste! — odlučno će Ed. — Vi to više ne možete zaustaviti.

On izađe kroz vrata i stane ispred zatvora, sa spremnom vinčesterkom u ruci. Morgan je sada vidio jahače na rubu grada dok se iza njih dizao oblak prašine.

— Ako nas napadnu — reče Ed — odmah ću ući. Tully, ti zatvori i zakračunaj vrata. Ipak, mislim da to neće učiniti. Armand zna da bismo ih pokosili kao travu.

Ljudi s Raftera D stignu do ugla bloka i zaustave konje kad je Armand podigao ruku. Prašina se počne slije-gati, pa nestane. Morgan ih na brzinu prebroji. Dvanaest! Na kraju grupe bio je Slim Turner. Prepoznao je Quincea Curryja, ali ostale nije poznavao.

— Senderse — poviče Armand — znaš po što sam došao.

Serif je stajao nepomično. . . vitak, uspravan muškarac... dok je rano jutarnje sunce bacalo dugu sjenu preko korovom obraslog dvorišta.

— Čini se da ste izjahali na ranu jutarnju šetnju — vikne natrag.

— Ne budi duhovit, magarče! — odvrati Armand. — Hoću Morgana Dilla. Objesit ćemo ga zato što je ukrao konja na Rafteru D a zatim pobjegao. Imaš li ga?

— Ovdje je.

— Pa dobro, onda ga pošalji — rikne Armand. — Jahali smo cijelu noć, pa smo umorni i zato skratimo sve to.

— Dodi po njega.

To bocne Armanda. On zaurla:

— Misliš li da ne možemo?

— Možeš, ali to će vas skupo stajati. Ima nas četiri i prokleta dobro gađamo. Hajde, da vas vidimo!

— Ne namjeravamo ti razbiti vrata, ako to očekuješ. Dajemo ti točno deset sekundi vremena da Morgana pošalješ napolje. Ako ne izađe, gorit će prva kuća. Ne želimo nikomu nanijeti zlo i zato ćemo dopustiti ljudima da izađu iz kuća. Ali, grada više neće biti. Sada počni brojati, ili ga gurni kroz vrata.

Prije nego je Ed mogao izgovoriti i jednu riječ, Celia prođe pokraj njega i izađe iz zatvora. Još je bila sagnuta u struku, još je držala ruku na trbuhu. Tada reče:

— Ne morate brojati. Imam nešto reći svima vama.

— Vratite se unutra! — vikne Armand. — Zaboga, Celijo, jesi li izgubila i ono malo razuma što si ga imala?

Ona nastavi hodati, krećući se polako kao da je boli svaki korak. Kad je prešla pola dvorišta, zastane i reče:

— Mislim da sam dovoljno blizu da me svi čujete. Momci, okrenite konje i vratite se na Rafter D. Tom kućkinom sinu za kojeg sam se udala suviše sam dugo dopuštala da vodi ranč, ali sada mu dajem otkaz, a razvest ću se od njega što brže mogu. Od sada imanjem upravlja moj brat Morgan. A sada svi natrag. Neće biti ni pucnjave ni paljenja grada. Ja vas plaćam, ne zaboravite to!

Trenutak je vladala mukla tišina, ljudi su se ukočili u sedlima i gledali

odlučnu ženu. Morgan se divio sestri više nego ikad u životu. Bila je potrebna hrabrost da se izađe ovako napolje.

— Što čekate?! — nestrpljivo vikne Celia. — Odlazite!

Odnekud iz pozadine grupe jahača opali revolver. Celia posrne i sruši se na dvorište. Trenutak kasnije opali još jedan revolver i jedan od jahača klizne iz sedla.

— To je bio Idaho Kid — vikne Slim Turner. — ali on više neće pucati u žene. Nismo došli ovamo ubiti svog poslodavca. Meni je dovoljno. Podimo natrag!

— Idem i ja — reče Quince Curry.

— Ne, nećete — krikne Armand. — Ostajete ovdje sve dok vam ja ne kažem da ođete.

Morgan shvati da je pravo vrijeme da se umiješa u igru. On spusti pušku i izađe kroz vrata, pozivajući:

— Buck, smatram te osobno odgovornim za ubojstvo moje sestre. Ovo je naša stvar, Nema smisla da još netko bude povrijeđen. Ako nisi kukavica, sjaši i mi ćemo se obračunati... samo nas dvojica.

Armand je sjedio pogrbljen preko roga na sedlu, poput velike žabe. To mu se ne sviđa, pomisli Morgan. Tako nije zamislio okršaj, ali nije bilo izlaza. Ako odbije, izgubit će ugled među svojim ljudima i nikad više neće zapovijedati.

Morgan krene prema šurjaku dodirujući desnicom držak revolvera. Armand sjaši, polako i gundajući, pa krene prema Morganu, lica izobličena od bijesa. Iznenada, kao da je izgubio samokontrolu, potrči prema Morganu izvlačeći desnom rukom revolver iz korica.

Prvi je opalio i metak podigne prašinu pred Morganovim nogama. Morgan izvuče revolver, osjeti na dlanu tvrdi držak, a zatim povuče okidač. Plamen baruta bio je blistavi bljesak vatre u bljedom jutarnjem svjetlu. Grmljavina dvaju pucnjeva kotrljala se kroz usnuli grad. Morgan je stajao nepomično, čekajući. Nije pucao drugi put.

Armand zaustavi svoj nagli nasrtaj, kao da je glavom udario u nevidljivi zid. Njegova se glava nagne naprijed,

koljena mu se saviše i on se sruši, ispustivši iz ruke revolver.

S licem u korovu, on načini još jedan pokušaj da se domogne revolvera, tjeran mržnjom koju je osjećao prema Morganu. Ali, nije imao snage. Njegova ruka ponovno padne na tlo, s prstima dobrih petnaest centimetara od revolvera.

Vraćajući revolver u korice, Morgan pogleda ljude na ulici.

— Momci, ako želite i dalje raditi za Rafter D, najbolje da se vratite na posao. Ja ću doći kasnije.

Jedan su trenutak sjedili u sedlima, nepokretni kao da su još ukočeni od prizora koji su gledali, a tada Slim Turner reče:

— Najbolje je da krenemo, ako želimo zadržati taj posao.

On okrene konja, Quince Curry krene za njim, a ostali ih počese slijediti.

Ed Sanders i Tully izjure iz zatvora, podignu Celiyu, unesu u kuću i polože je na ležaj na kojem se nalazila prije nego je izašla iz zatvora. Morgan pođe za njima. Da je ostala unutra, pomisli mladić, ostala bi živa. Ovako je sada umirala, a iz njenih se očiju, koje je okrenula prema Morganu, jasno vidjelo da je toga svjesna. Ona podigne ruku, a on je prihvati.

Čudno, pomisli on, mrzila ga je i borila se s njim čitavog života, a sada, kad je pred njom bila smrt, posegnula je za njegovom rukom. Morao bi nešto reći, ali nije znao što. Nije se mogao natjerati da laže i da joj kaže da će s njom biti sve u redu.

— Je li to kopile od mog muža mrtvo? — upitala je.

— Da, mrtav je.

— Dobro — reče ona tako tihim glasom da je Morgan jedva čuo što je rekla. — Uskoro ću ga sresti u paklu. — Krv se na uglovima njenih usana pretvarala u grimiznu pjenu. — Sad je sve tvoje, Morgane, čitavi ranč. Brini se da to bude dobro imanje, kao dok je tata bio živ. — Ona zastane i Morgan pomisli da je izdahnula, ali trenutak kasnije ona nastavi: — Smiješno, što je na kraju ispalio, zar ne? Od svih svojih nastojanja nisam imala nikakve koristi.

Trenutak kasnije bila je mrtva. On se okrene i izađe u jutarnji sjaj sunca. Doista je bilo smiješno, mislio je. Nije mu bilo jasno što je natjeralo Celiyu da istrči iz zatvora, osim ako to nije bila namjera da pokaže ljudima da je ona gazda, da ponizi Armanda pred ljudima koji su bili za njih oboje važni.

Jedno je bilo nedvojbeno. Njezina je smrt omogućila dvoboj između njega i Armanda i spriječila Armandove ljude da nešto poduzmu. Da je Morgan izašao iz zatvora prije Celiye, pokosili bi ga s desetak metaka. Tako mu je, bez obzira na prave namjere, spasila život.

Kretao se polako po pustoj Glavnoj ulici, znajući da mora još, mnogo toga uraditi. Jedno je osnovno: predstaviti se svima u kotlini Rafter D drugačijim nego što su ga vidjeli posljednjih godina. To će ostati najveći i najmoćniji ranč u tom kraju, ali tu će moć koristiti drugačije nego je bila korištena proteklih godina.

Nije opazio Jean Runyan sve dok nije bila metar daleko od njega. Zatim je čuo njen gotovo histeričan krik:

— Nije ti se ništa dogodilo, Morgane? Čula sam pucnjavu. Sudac nije htio dopustiti da idem, ali sam morala. Nije ti ništa?

— Naravno da mi nije ništa — reče dok ju je uzimao u naručaj. — Sudac je imao pravo. Da je došlo do bitke, za tebe ne bi bilo sigurno da se nalaziš na ulici.

Ona zagnjuri glavu u njegovu košulju i zaplače.

— Zašto plačeš? Pa rekao sam ti da mi nije ništa.

— Plaćem jer sam tako sretna što si još živ — odgovori prigušenim glasom.

— Dobar razlog za plakanje, zar ne? Bilo bi dobro da te na nešto upozorim... sada, kad su nevolje prošle. Počet ću ti udvarati i namjeravam te oženiti.

Ona zabaci glavu i nasmiješi mu se.

— Ne bismo li mogli preskočiti udvaranje i naprosto se vjenčati? Voljela sam te još kao djevojčica, ali ti nisi vidio nikog do Molly. Ne želim čekati.

— Pa, ako dobro razmislim, ni ja ne želim čekati. — On se meko nasmije i poljubi je.

.....

za 7 dana:

LOUIS L'AMOUR

UKROČENA ZEMLJA

.....

